

ΜΑΝΘΕΟΝ

MYRNA LOY

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 13

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἑκαστον καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: **ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ**

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
 Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφφενείου «Νέον», Ὁμόνοια
 Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
 Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Ἐξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
 Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Ἐξωθι Βασιλικοῦ, Ὁμόνοια
 Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Ἐξωθι Κινημ. Μάζεστικ
 Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων.
 Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν
 ΣΤΑΥΚΟΣ Σταδίου ἔξωθι Πρωτοδικείου
 ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεῖα ἔξωθι Φαρμακείου Μαρινοπούλου
 ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου. Ἐδ. Λδ

ΚΑΟΥΘΜΑΝ Ἐναντι Βιβλ. Ἐλευθερουδ. Πλατ. Συγγ. τοῦ
 Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συγγ. τοῦ
 Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζόγλου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΑ, Πανεπιστημίου
 Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ, Σταδίου 14
 Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
 Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζόγλου
 Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ δ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
 NEW YORK NEWS AGENCY 616 She Ave NEW-YORK

**ΞΑΝΘΕΙΩΘΕΤΕ
 ΤΟ ΠΡΩΓΩΠΟ ΣΑΣ
 ΚΑΤΑ 10 ἔτη!**

Ἑκπληκτικὴ Ἀνακάλυψις ἑνὸς Καθηγητοῦ Διὰ τὴν Ὑπαιότητα

Εἶνε εὐκόλο τώρα νὰ ἀσπρίσετε καὶ ἀνανεώσετε, τίς γηρασμένες καὶ μαραμμένες ἐπιδερμίδες. Ἡ ἐπιστήμη ἀνακάλυψε ἕνα ζωτικὸν ἀνανεωτικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅταν τὸ κάνετε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς ἰστούς διὰ δονητικῆς κινήσεως, αἱ ρυτίδες χάνονται, οἱ διεσταλμένοι πόροι, τὰ μαύρα στίγματα καὶ ἄλλαι ἀτέλειαι τοῦ προσώπου ἐξαφανίζονται. Τὸ ζωτικὸν καὶ ἀνανεωτικὸν αὐτὸ στοιχεῖον, παραγώμενον ἀπὸ νέα ζῶα περιέχεται μόνον ἐντὸς τῆς νέας κρέμας **ΤΟΚΑΛΟΝ**. Τὰ καλλωπιστικὰ καὶ τονωτικά της ἀποτελέσματα δίδουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα λάμψιν ὑγείας καὶ νεότητος, προερχομένην ἀπὸ τοὺς ὑποδορμικούς ἰστούς καὶ ἡ ὁποία στολίζει τὸ ἀσχημότερο πρόσωπο μὲ ὑπέροχην ὠραιότητα.

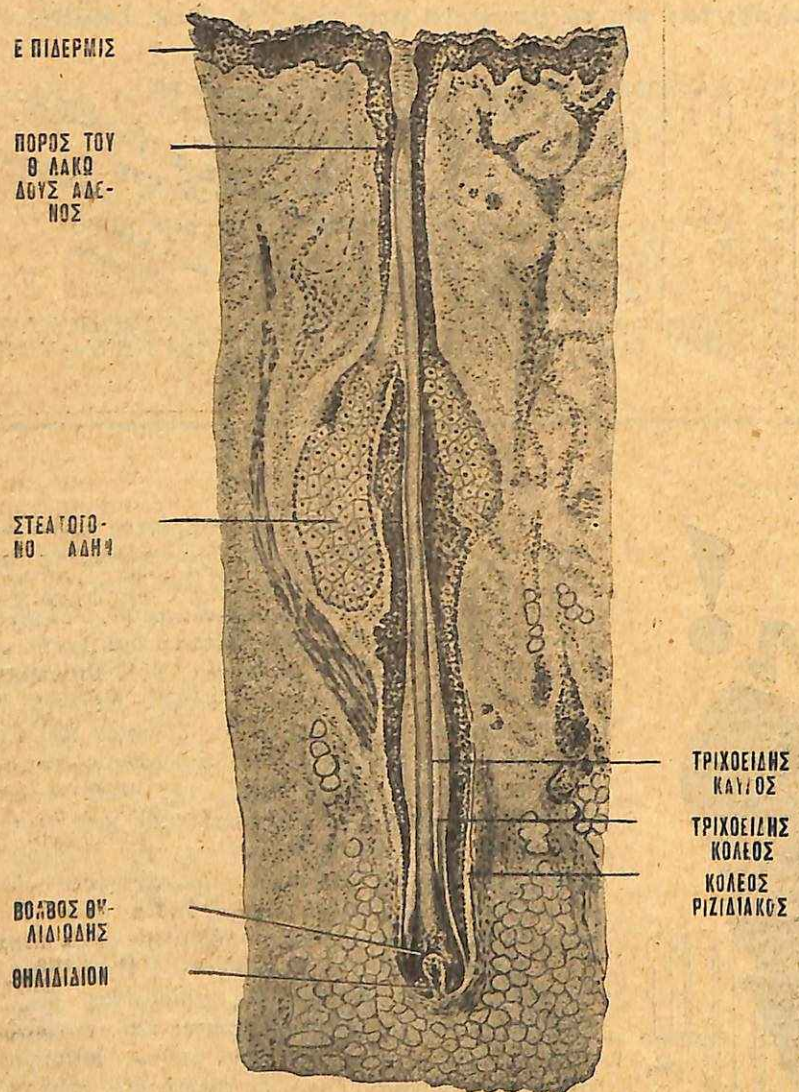
Μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμαν **ΤΟΚΑΛΟΝ** τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρδ, τὸ θράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε. Τρέφει καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον. Μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμαν Τοκαλὸν τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ, (ὅχι λιπαρὰ) τὸ πρωτ. Εἶνε λευκαντικὴ καὶ σηπτική, δροσίζει τὸ πρόσωπό σας γιὰ 8 ἡμ. τὴν ἡμέρα καὶ κάνει τὴν ποῦδρα νὰ κρατᾷ. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ἐπιδερμίδας σας καὶ τοῦ χρώματός σας θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προσδοκιῶν σας. Γεν. Ἀντιπρ.

Α. Π. ΡΕΜΗΟΝΤΖΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42

Ἀθ ἡ ν α ι

Γνωρίζετε διατί πέφτουν τὰ μαλλιά σας;

Πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅταν τὸ πρῶτὸ κεντρίζονται, βλέπουν μετ' ἀπελπισίας ν' ἀπ' σπᾶται μὲ τὴν κτένα ἕνας σωρὸς ἀπὸ τρίχες, ἀμέσως δὲ ἀντίζει ἡ ἀνησυχία καὶ ὁ φόβος τῆς ἐπιτελευτήσης φαλάκρας. Ἄν ἐξαίρεσιν ὡρισμένα νισήματα, ὅπως πορδαί- γμ. τοὺς χάριν ὁ τύφος, κατὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ ὁποῖου πέφτουν τὰ μαλλιά, αἱ περισσότεροι περιπτώσεις (τριχόπτωσης) δὲν ἔχουν καταφανὴ αἰτίαν καὶ ἀναγκάζουν τὸν πάσχοντα νὰ συμβουλευθῇ εἰδικὸν ἱατρὸν ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς διάφορα γιαντροσόφια καὶ ἀμφιβόλου ἀποτελεσματικότητος δὴθεν «εἰδικὰ» καὶ «σωτήρια» φάρμακα, τὰ ὁποῖα τὰς περισσοτέρας φερέ; ἐπιδεινώνουν τὴν κατὰστασιν. Ἐς προσπάθειαν, λοιπόν, νὰ ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων ποῖα εἶνε τὰ κυριγενῆ αἴτια τῆς τριχόπτωσης, τὰ ὁποῖα μόνις πρὸ τινος ἔφεραν εἰς φῶς αἱ ἐρευναι τῆς ἐπιστήμης.

Νέα θριξ πρὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ πόρου τοῦ θυλακώδους ἀδένος. Τομὴ ἐπιμήκης.

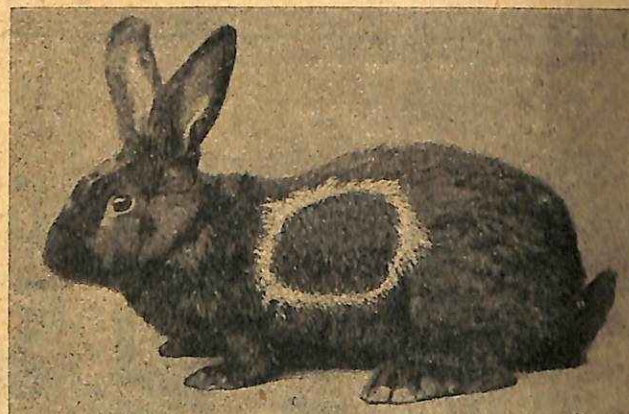
Ἡ θριξ τῆς τριχὸς γίνεται διὰ μιᾶς οὐσίας τὴν ὁποῖαν ἐκ- χέουν οἱ σμηγματογόνοι ἀδένες εἰς τὸν θυλακὸν τῆς τοιγό: τὴν χολοστερίνην. Αἰτία λοιπὸν τῆς τριχόπτωσης εἶναι ἡ ἐλλείψις ἢ ἡ ἀλλοίωσις τῆς χολοστερίνης. Τὰ πειράματα τοῦ κινεζικοῦ Jaffé διευθύντο τοῦ Παθολογικοῦ ἰνστιτούτου τοῦ Νουοκό- μεϊου Moabit τοῦ Βερολίνου ἐπὶ κονίκλων ὧν ὁποῖων ἀπε- ψώθησαν οἱ πλινυταὶ (καὶ ἄλλοι μὲν ἀρέθισαν αἱ τρίχες τὰ μεγαλοῦν οἰκεί καὶ ὡς ἔτυχε, ἄλλοι δὲ κατὸ τιν ἐντριβὴς τοῦ ἀποψιδωθέντος μέρους μὲ χολοστερίνην) βεβαιωθέντα καὶ ἐλεγχθέντα κλινικῶς ἀπὸ τὸν Dr Eliasson ἐν τῇ δερματο- λογικῇ κλινικῇ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φρανκφούρτης ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀπεδείξαν ὅτι μόνον ἡ ἐπάλειψις

τοῦ ἀπεψιδωμένου μέρους διὰ χολοστερίνης προκαλεῖ κανονικὴν καὶ πικρὴν τριχοφυΐαν.

Ἡ χολοστερίνη ὑπὸ τὸ ὄνομα Trilysin ἐκλήθη ἀπὸ ματα εἰς ὅλον τὸν κόσμον δοκιμασθεῖσα ἐπὶ μακρὸν ἀπὸ ἀριθμὸν διακεκριμένων Καθηγητῶν καὶ εἰδικῶν Δερματολό- γων ἐδημοσί- ὑθησαν δὲ ἐνθουσιῶδη ἄρθρα εἰς ἱατρικὰ βιβλία καὶ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ: «Klinische Wochenschrift», «Dermatologische Wochenschrift» «Deutsche Medizinische

Πειράματα ἐπὶ κονίκλου. Πλευρὰ μὴ ἐπιτελεῖται,

Πειράματα ἐπὶ κονίκλου. Πλευρὰ ἐπιτελεῖται διὰ χολοστερίνης

chenschrift» «Wiener Medizinische Wochenschrift» κλπ. Διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῆς Trilysin ἡ πιτυρίδα ἐξαιλεῖται ἢ τριχόπτωσις σταματᾷ καὶ νέαι τρίχες ἀναφύονται. Ἡ χρήση τῆς εἶνε εὐχερής. Ἀρκεῖ ἀπλῶς βρέξιμον τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, καθ' ἑκάστην, τὴν πρωΐαν ἢ τὸ ἑσπέρας.

(Περὶ λήψης ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς βιβλιογραφίας τῆς Τριλυσίν).

ΣΗΜ. -- Ὁ ἐν Ἑλλάδι Γεν. Ἀντιπρόσωπος τῆς Τριλυσίν κ. Κώστας Νικολαΐδης εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντός ἱατροῦ ἢ ἰδιώτου ἵνα τοῦ ἀποστείλῃ δωρεάν τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιο- γραφίαν τῆς Trilysin εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν ἢ Γερμανικὴν γλῶσσαν.

Ἀποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ παρόν.

Κύριε Κώστα Νικολαΐδη, Ἀκαδήμου 12, Αθήνας
Παρακαλῶ μοι ἀποστείλετε δωρεάν τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς «Trilysin» εἰς τὴν.....
γλῶσσαν.
Ὄνοματεπώνυμον.....
Διεύθυνσις.....

Σὰς φαίνεται πᾶ- ράξενό πῶς ἐ- γώ, ὁ μοναδι- κὸς κληρονόμος τοῦ Ἐντουαρτ Οὐάτσκυ, ἐγὼ πού στὸ αἷμά μου κυλάει τὸ αἷ- μα μᾶς ἀπ' τὴς ἀριστοκρατικώτερες οἰκογένειες τῆς Ἀγ- γλίας, πῆρα γυναίκα μου μιᾶν ἄξεστη κοπέλλα τῆς ἐρή- μου. Καὶ πῶτερο παράξενό πῶς, μ' ὅλο πού μοῦ δηλώθη- κε πῶς θὰ μοῦ ἀφαιρεθῇ ὁ τίτλος τοῦ λόρδου καὶ θὰ μοῦ κλεισθοῦν οἱ πόρτες τοῦ παλατιοῦ, ἂν δὲν τηρήσω τὴν ὑπόσχεσή μου στὴ μίς Ντόροθυ Πάτρικ, δὲν ξεφορτώνου- μαι τὴν Μπεντουίνα, εἶπε, μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιν, ὁ διάσημος ἀεροπόρος σὲρ Ἐντγαν Οὐάτσκυ, στοὺς συναδέλφους του, τὴν ὥρα πού, μετὰ τὸ δείπνο πού τοῦ παραθέσανε, γιὰ τὸ κατόρθωμά του νὰ καταρρίψῃ τὸ ρε- κὸρ τοῦ γύρου τοῦ κόσμου, ἔπαιρναν τὸν καφέ τους στὸ καπνιστήριό τοῦ ἀρεδρομίου τοῦ Τάμεση...

— Ὅχι καὶ τόσο, ἀφοῦ ἡ λαίδη Οὐάτσκυ, ἔχει δυὸ τόσο μάργαλα μάτια, ἕνα κορμί ἀγαλματένιο, πού θυμίζει ἀρχαία θεὰ ὅταν γυμνῇ στὸ μπουντουάρ τῆς ἀλείφεται μύρα· εἶ- πεν ἡ ἀεροπόρος Μπουθ, πού ἦταν φίλη της.

— Ἰσως ὁ ἐνθουσιασμὸς σας γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς λαί- δης Κλαίλια, νᾶναι δι- καίος. Ὅμως ἡ ἰδέα σας πῶς αὕτη καὶ μόνη μποροῦσε νὰ σταθῇ ἱκανὴ νὰ ἀθε- τήσῃ τὴν ὑπόσχεσή του ἕνας τζέντλεμαν, μὲ προσβάλλει.

— Μὰ τότε; ἀπό- ρησε ὁ Πέτερ Χάν- σον, ἐνῶ ἡ Μπουθ ἐξητοῦσε τοῦ Ἐντ- γαν συγγνώμη.

— Στὴ νέχ αὕτη κοπέλλα μὲ τὰ φλο- γερά μάτια καὶ τὸ κυπαρισσένιο κορμί, χρωστᾶω, ἔξον ἀπὸ τὸ θρίαμβό μου καὶ τὴ ζωὴ μου αὕτη ἀ- κόμα...

— Εἶσαι ὑπερβολι- κός. Τοῦ εἶπαν μὲ ἕνα στομα ὅλοι... — Καὶ ὅμως ἡ ἀ- λήθεια εἶναι αὕτη... Χωρὶς τὴ γυναίκα αὕτη, τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοθυσία της, ἡ τελευταία μου πτή- ση θάμηνε ἀτελεῖω- τη κι' ἐγὼ θάκανα τώρα παρέα στοὺς πεθαμένους...

— Μὰ πές μας λοι- πόν, ἐπὶ τέλους, τί ἔ- γινε; ρώτησαν περί- εργοι ὅλοι.

Κι' ὁ Ἐντγαν Οὐ- ἀτσκυ διηγήθηκε.

— Πετοῦσα μὲ δια- κόσια πενήντα χιλι- ὀμετρα πάνω ἀπὸ τὴ Σαχάρα, ὅταν ἐξα- φνῆς ἡ μηχανή μου, πούχα ξεχάσει νὰ τῆς βάλλω νερὸ στὸν τελευταῖο μου σταθ- μὸ στὴ Βαγδάτη, ἄρ- χισε νὰ θερμαίνεται ἐπικίνδυνα καὶ νὰ λειτουργῇ μ' ἕνα τρόπο ἀνησυχητικὰ ἐλαττωματικὸ. Ἐ- πρεπε ὁπωσδήποτε νὰ κατέβω, νὰ βρῶ νε- ρό... Χαμήλωσα καὶ, σκύβοντας ἔξω ἀπ' τὸ

Η ΜΠΕΝΤΟΥΪ'ΝΑ

ἀεροπλάνο μου, ἐ- ξέταξα τὸ ἔδαφος, ἀναζητώντας καμμι- ἄν ὄσση, ἀπὸ τὴς λί- ξῶς ἢ μηχανή μου ὅλο πυρῶνότανε καὶ γὰρ φλεγόμουν δι- πλᾶ. Μιὰ ἀπὸ τὴν πύρα τῆς μηχανῆς μου καὶ μιὰ ἀπ' τὸ φλογερὸ Ἰουλιανὸ ἥλιο. Ἐτοί σιγὰ, σιγὰ, ἐνοιώσα νὰ μὲ ἐγκαταλείπουν οἱ δυνάμεις μου κι' ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι γιὰ τὴν ἔκβαση τοῦ ταξιδιοῦ μου. Εὐτυχῶς, τὴν ὥρα ἐκεί- νη, διέκρινα κάτου ἀπ' τὰ πόδια μου τὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ ἡλίου σὲ κάποια λίμνη νεροῦ. Ἐσβυσα τὴ μηχανή καὶ κατέβηκα μὲ βολ-πλανε. Ὅπως ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ κυ- βερνήσω καλὰ, ἀπ' τὴν ἐξάντλησή μου, προσγειώθηκα ἀ- πότομα καὶ τὸ κεφάλι μου χτύπησε στὸ βολάν μου. Ἐμει- να λιπόθυμος καὶ ἀνίκανος νὰ κινηθῶ ἀπ' τὴ θέσή μου.

Ἐξαφνᾶ, τινάχτηκα ἀπ' τὸ ἀπότομο ἀδειασμα ἀφθονοῦ κρύου νεροῦ στὸ κορμί μου. Ἡ μηχανή μου ἔπαιρνε φω- τιά καὶ μιὰ νέα κοπέλλα, πού τὴν ὥρ' αὕτη μοῦ φάνηκε σὰν ἄγγελος, προσπαθοῦσε νὰ τὴ σύβῃ. Ἐτοί γλύτωσ' ἀπ' τὴ φωτιά πού θὰ μ' ἔκαιγε καὶ πρόφτασα νὰ σώσω καὶ τὸ ἀεροπλάνο...

Καὶ πρὶν οἱ φίλοι του προφθάσουν νὰ τὸν δια- κόψουν, ὁ λόρδος Οὐάτσκυ συνέχισε.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ σ' αὐτὸ πού ἔγινε κατόπι. Εὐχαρίστησα τὴ νέα κοπέλλα, πού μοῦ χαμογελοῦσε δείχνοντάς μου στὴν κορνί- ζα τῶν βυσινίων χειλιδῶν της, τὰ μαργαριτάρια πού στολίζαν τὸ στόμα της κι' ἐπιδόθηκα στὸ διόρ- θωμα τῆς μηχανῆς μου. Ἐκείνη ἐξανγιόμισε τ' ἄ- σκίτης νερὸ, μούρριξε μιὰ φλογερὴ ματιά κι' ἕνα χαμόγελο, κι' ἔφυγε γιὰ τὴν κατασκήνωσή της.

Σὲ λίγο, ἐνῶ ἤμουνα προσηλωμένος στὸ διόρ- θωμα τῆς μηχανῆς μου, ἐνοιώσα τέσσερα χέρια στι- βαρὰ νὰ πέφτουν στὸν ὦμό μου, νὰ μὲ τραβοῦν ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο καὶ νὰ μὲ δένουν.

Τετέλεσται!.. εἶπα τότε. Ἡ πτήση μου ἦταν μοι- ραῖο νὰ μείνῃ ἀτελεῖωτη. Εἶχα ὅμως γελασθῇ! Ὅ- πως οἱ δυὸ ἀπαίσιοι Μπεντουΐνοι, πού μὲ συλλά- βανε, κάθισαν στὴν πηγὴ νὰ φάνε λίγο ψωμί μὲ χουρμάδες, περιμένοντας ἴσως κι' ἄλλους συν- τρόφους τους, μ' ὀρμὴ ἀνέμου, ἴδια μὲ μυθικὴ ἀμα- ζόνα, ἔφτασε καλπάζοντας καβάλλα σ' ἕνα ἀτί- θασσο ἀραβικὸ ἄτι, ἡ ὥραία μου σώτειρα. Ἐπέ- ζεψε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, μούκοψε γρήγορα τὰ δεσμά μου καὶ, πρὶν καλὰ καλὰ προφτάσω νὰ σύρω τὸ πιστόλι μου, ὥρμησε στοὺς δυὸ κακούρ- γους κι' ἄρχισε νὰ τοὺς μαστιγώνῃ, μὲ τὸ κα- μουτσί πού κρατοῦσε, στὸ πρόσωπο, βρίζοντάς τους ἀράτικα. Ἐκεῖνοι, σαστισμένοι ἀπ' τὸ πε- ριστατικὸ αὐτὸ, καὶ φοβισμένοι ἀπ' τὸ πιστόλι πού τοὺς πρότεινα, ἔσπευσαν νὰ χαθοῦν ἀπ' τὰ μάτια μας. Ἡ μικρὴ Μπεντουΐνα γύρισε τότε σὲ μένα καὶ: φύγετε γρήγορα, ὅσο πῶ γρήγορα μπο- ρεῖτε κύριε, ψιθύρισε σὲ μιὰ παραφθαρμένη Ἀγ- γλική. Ἐρχονται οἱ δικοί μου ἀπὸ κεῖ πάνου νὰ σᾶς πιάσουν!..

— Καὶ σὺ, ὥραία μου μικρούλα, τί θὰ γίνης σὺ; τὴ ρώτησα. Χα- μογέλασε ἕνα πικρὸ γέλοιο καὶ εἶπε.

— Ποιὸς νοιάζε- ται γιὰ; μιὰ μικρὴ, φτωχὴ Μπεντουΐνα; Καὶ πρόσθεσε, κα- θὼς ἐγὼ τελείωνα τὸ διόρθωμα τῆς μη- χανῆς μου. Ὅ, τι πεῖ ὁ θεός! Ἀντίο κύριε κι' ὁ Ἄλλὰχ μαζί σας. Κι' ἐτοιμάσθηκε, πηδώντας σ' ἄλογό της νὰ φύγῃ, στὸ ἀ- γνωστο, στὰ βάθη τῆς ἀπέραντης ἐρήμου. Δὲν τὴν ἀφίσα. Τὴν πῆρα μαζί μου καὶ τὴν παντρεύτηκα.

— Τῆς ἀεῖζε Ἐντ- γαν εἶπεν ἡ Μπουθ. ΧΑΡΡΥ ΤΟΜΨΟΝ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

Ο ΕΡΕΜΙΟΘΙΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

— Καί ποιος ν' αντίστα θή στη ματιά της και να μην γονατίσει να προσκυνήσει την όμορφή της;

— Άλλη της δύναμη, τρομερώτερη αυτή. Εγώ, όταν περνάω, κατεβάζω τα μάτια. Γιατί είναι αδύνατο να την κυττάξω χωρίς το φόβο να τρελλαθώ.

— Άκουε με έκπληξη και περιέργεια ο Μούρτος, αλλά μαζί και με τρόμο. Ο κίνδυνος της Ξάνθως ήταν άμεσος, και, από όσα μπορούσε να κρίνει, ήταν τρομερός. Με τ' αυτιά τεντωμένα άκουγε, λιγγυιούσε και πρόσεχε να μη του ξεφύγει λέξη από κείνα που λέγανε.

Οι πειραταί μίλησαν για το μέρος όπου την είχαν βαλμένη, είπαν τις υποψίες, και άρχισαν να εκφράζουνε τη δυσανεξία τους για τον άρχηγό τους, που σ' όλες τις περιστάσεις κρατούσε για τον έαυτό του τη μερίδα του λέοντος. Έπερνε τα περισσότερα χρήματα, τώρα άρχισε να πέρνει και τις όμορφες σκλάβες, αν και είχε την ωραιότερη γυναίκα.

— Γιατί να κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας, φίλε μου Ράκε; Κανένας μας δεν είναι εύχρηστος μένος από το Μπελούλ. Κι' απ' την ημέρα εκείνη που σκότωσε το σύντροφό μας Άλμπά, για να του πάρη το μερίδιο, κανένας μας δεν είναι βέβαιος, πώς δεν θα τον σκοτώσει κάποια νύχτα, για να του πάρη και το δικό του. Γιατί να τ' αφήνουμε όλα όσα έχουμε, αφού όλοι δουλεύουμε, κι' όλοι μαζί κινδυνεύουμε; γιατί να μην πάμε να ηγηθούμε μαζί του μια καλή!

— Δηλαδή;

— Δηλαδή να είναι πιο δίκαιος. Στα λάφυρα πέρνει τα μισά αυτός, που είναι ένας, και τ' άλλα μισά όλοι οι άλλοι έμεις, που είμαστε πολλοί. Τις γυναίκες τις πέρνει μονάχος του. Γιατί αυτό; "Ας πέρνει δυο ή τρία μερίδια από

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Ο διοικητής της Λαμίας Όσμάν Ραντί πασάς, για να εκδικηθή τον άρματωλό Μπελογιάννη, που με την παλ η-καριά του σκίασε τη δική του, και που τον ζήτησε γιατί ύποπτε ό-τανε πως ήταν κάποτε έρωμένος της γυναίκας του της Ρόζ χανομ, στέλνει τον έμπιστό του Γιουσούφ να κλέψει την Ξάνθω, ια δμορφη καλόγρια προστατευομένη του Μπελογιάννη, με το σκ πδ να την κάνη έρωμένη του την Παρασκευή, πούχε διασκέδαση. Πη-γαίνει στην Εύβοια στο μοναστήρι μια νύχτα ο Γιουσούφ και την κλέβει, και όταν έφτασε στην άπέναντι μεριά, την άφησε λιποθυ-μισμένη και δεμένη και πήγε να φέρη το άλογό του. Όταν όμως γύρισε δεν την βρήκε εκεί. Έκατάλαβε ότι την είχε πάρει το κουρσάρικο πούφενγε γρήγορα κατά τον Παγασητικό. Λίγες ημέρες αργότερα ένας χωρικός πήγε στο Μπελογιάννη και τούπε ότι ο Όσμάν έκλεψε την Ξάνθω. Ο όπλαρχηγός, θυμωμένος κάλεσε τους κλέφτες του και τους είπε πως θα πήγαινε μόνος του να φέρη την Ξάνθω. Έκατάλαβε ότι τον δικασούνε γι' αυτό που έκανε. Ο όπλαρχηγός του Σταμούλης ζήτησε γιατί κι' αυτός αγαπούσε την Ξάνθω, αλλά δεν έτοιμούσε να ειλή τίποτα. Και ο Μπελογιάννης έφυγε και το άλλο βράδυ πήγε στο ανάκτορο του διοικητού όπου διασκέδαζαν. Ζήτησε τον Όσμάν και του είπε να τον δώσει τη Ξάνθω. Έ είνος που δεν είχε σκοπό να τον άφισση να φύγη του δήλωσε ότι θα τον σκοτώσει, κι' ο Μπελογιάννης του άπάντησε ότι είχε κλέψει την αδελφή του την Άζιγιέ χανομ και θα την σκότωναν οι άνδρωποί του, αν έως το πρωί δεν γύριζε κοντά τους. Με την άπόφαση να τον αναγκόσει με τα βασανιστήρια να μαρτυρήσει που είχε κρυμμένη την αδελφή του, ο Όσμάν με τους άνδρώπους του ορίστηκε επάνω του. Άλλ' η Ρόζ χανομ που ήταν κρυμμένη κι' άκουγε, πήρε τον Μπελογιάννη και τον έβριξε, από μια καταπακτή, σε κάποια μυστική κρύπτη, κι' αυτό για να τον κρατήσει φυλακισμένο έως ότου σκοτώσουν οι άνδρω-ποί του την Άζιγιέ χανομ γιατί την μισούσε. Έστερα θα τον παρέδινε στον άντρα της. Έν τώ μεταξύ η Ξάνθω περνούσε τις πιο τρομερές δοκιμασίες. Την άρπαξαν Άλγερινοί κουρσάροι, και την πήγαν στο καράβι τους. Άλλά τους είχε ιδή ο Μούρτος, ένα; έμπιστος του Μπελογιάννη δεκαοκτώ χρονών, κι' άνεβη κρυφά στο κουρσάρικο, αλλά κείνο σε λίγο ξεκίνησε. Η γυναίκα του κουρσάρου, η ώραία Μπιάνκα, που καθώς η ίδια είχε την ελχεν άρπάξη ο δήθεν πατέρας της, από κείνα τα μέρη, όταν έμαθε ότι ο άνδρας της ήθελε να γλεντήσει την Ξάνθω, εξαγριώθηκε και άπαράσισε να τον σκοτώσει, να φιάξη στόλο κουρσάρικο και να γίνη βασίλισσα. Άλλά και οι κουρσάροι δυσανεξισμένοι με τον άρχηγό τους, συνωμοτούν εναντίο του, κι' ο Μούρτος που ήταν κρυμμένος δίπλα τους άκούει όσα λένε.

και θα τον πετάξω με στη θάλασσα.

Ο άλλος κουρσάρος φαινότανε φοβισμένος. Εδ-σκε μόνον περίφημα τα σχέδια του συντρόφου του, αλλά τα θεωρούσε όμως και επικίνδυνα, γιατί φοβότανε, αν μόνονα το θυμό του Μπελούλ, αλλά και τους διστά-μούς των συντρόφων του. Άλλ' ο Κερίμ, που ήταν το-λμηρός και πιο άποφασιστικός, επέμενε ότι δεν έπρε-ν' άφίσουν την περίπτωση άνεμετάλλευτη.

— Η καλόγρια με την όμορφή της, έπρόσθεσε, έ-

τά λάφυρα. Κι' άς πέρ-πρώτος αυτός την και γυναίκα..... "Έστερα όμως να τη δίνη σε μας. Νά Τώρα έχουμε την καλό-γρια. Γιατί να μη γίνω-τά πράγματα όπως σου λέω εγώ;

— Ο Ράκε είχε γουρλω-να τα μάτια του. Σε έ-ημιάγριο θαλασσινό, προσφέρουν ένα τόσο μορφο κορίτσι, ήταν δόλ-μα, που μπορούσε να πα-παρασύρη και στην πιο-λή έπιχείρηση. Άλλως ή-ταν και δίκιο. Αφού έ-τά κέρδη τα μοίραζα-γιατί δεν θάπρεπε να μ-ράζουν και το κορμί τη-κάθε των σκλάβας; Όμ-για να πετύχουνε αυτό τη-δίκιο, έπρεπε να συμ-νήσουν κι' οι άλλοι του-σύντροφοι, κι' άποφάσι-να συνεννοηθούν μαζί τους.

— Έστερα, εξακολου-σε ο Κερίμ, θα παρουσι-οθούμε όλοι μαζί στο Μπελούλ, θα του είπα-την άπόφασή μας και θα του γυρέψουμε να την α-βασθή. Θα του είπαμε-πως η καλόγρια είναι μ-ση δική του και μισή δ-κή μας. Άν την γλεντή-αυτός, πρέπει να την πα-ραδώσει έστερα και οι-μας. Άν την πουλήσουν, άπειραχτη, θα μοιράσου-τά χρήματα δίκαια. Το ίδιο θα γίνεται και σ' ό-τις άλλες δουλειές μας. Θέλουμε δικαιοσύνη και πρέπει να την πάρουμε. Άν δεν δεχτή, τόσο το χειρ-τερο. Θα τον σκοτώσω.

άνασταμένους όλους τους συντρόφους μας. Στη ζαλάδα που βρίσκονται θάρθουν όλοι με το μέρος μας όταν τους είπουμε πως θα την γλεντήσουνε, κι' έτσι θα ξεκάνουμε τον Μπελούλ πολύ εύκολα.

Έμεινε σύμφωνος κι' ο Ράκε. Κι' άνέλαβε ο Κερίμ να μύση τους άλλους στα σχέδιά του, βέβαιος ότι εύκολα θα κατάρθωνε να τους πάρη με το μέρος του, γιατί ήξερε πως μισούσαν όλοι το σκληρό και άδικο καπετάνιο τους. Ση-κώθηκαν τότε και οι δυο και άπομακρύνθησαν.

Είχε παρακολουθήσει με τρόπο όλόκληρη τη συζήτησή τους ο Μούρτος, και κρύος ιδρώτας τον έλουζε. Έμαθε που είχαν κλεισμένη την Ξάνθω, άλλ' έμαθε και ποιοι πει-ραταί, ο άρχηγός τους την έτοιμάζε να την κάνη έρωμένη του πρώτα και να την πουλήσει έπειτα. Όπως έσχεδιάζαν, αυτό, θα την έκαναν όλοι δική τους, αν τον έξώντωναν. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, η θέση της όμορ-φης καλόγριας ήταν περισσότερο τραγική από ό,τι έπί-στευε, κι' οι κίνδυνοι που την άπειλούσαν συντομώτεροι από ό,τι φοβότανε.

— Άγαπητικά σ' όλο αυτό το σκυλολόι πρώτα και σκλά-βα έστερα! έψιθύρισε. Και μόνο να το σκέπτομαι, μούρ-χεται τρέλλα,

Κουλουριασμένος στη θέση του βα-σανιζώτανε κάνοντας νοερή άναπαρά-σταση εκείνων που έπρόκειτο να συμ-βούν. Άγωνιούσε. Ο κρύος ιδρώτας τον έλουζε σύγκορμος. Δεν φοβότανε για τον έαυτό του. Έτρεμε για την Ξάνθω, και αυτήν άφορούσαν οι άγω-νίδες σκέψεις του.

— Άς άφισω τα μοιρολόγια! έψιθύ-ρισεν έξαφνα. Κι' άς κυττάξω να ιδώ τι πρέπει να κάνω.

Στην τρομακτική περίπτωση εκείνη, έπρεπε να τηρήσει ό-λες τις δυσκολίες και να την σώσει. Με όποιοδήποτε τρό-πο, και όποιοδήποτε μέσο, έ-

πρεπε να προφυ-λάξη την Ξάνθω, και να πεθάνη εν-άνγκη μαζί της. Είχεν άκούσει ότι την είχαν κλει-σμένη στον άπο-μονωμένο θάλαμο, κάτω στ' άμπάρι. Έπρεπε να κατεβή, να βρή τη φυλα-κή της, ν' άνοίξει την πόρ-τα της. Και έστερα;

— Έστερα θα πέσω μα-ζί της στη θάλασσα! έψι-θύρισε, σχεδόν δυνατά. "Η θα την σκοτώσω κα-λύτερα με το χέρι μου παρά να την άφισω να πάθι τόρεζ(λεμμα που της έτοιμά-ζουμε. Θα μείνω έδω ως τη νύχτα. Ξάν σκοτεινιάσει, θα κατέβω κάτω. Και όταν την έλευ-θερώσω...

Τι θάκανε όταν την έλευθέρωνε, δεν ήξερε. Θ' άπε-φάσιζε αφού το πετύχαινε. Έφτα-νε μοιάχα να μην είχε γίνει έως τό-τε η επανάσταση των κουρσάρων, και ο άρχηγός τους να μην είχε πειράξει την Ξάν-θω. Άλλά πρό παν-

τός, έπρεπε να μη τον άνακαλύψουν έως τότε, και να μη τον πιάσουνε.

Από τη θέση του παρακολουθούσε τις κινήσεις των πει-ρατών, τα κρυφομυλήματα, τις συνεννοήσεις, τα πηγαινοερ-χώματά τους, κι' απ' όλα αυτά δεν έβγανε καθόλου εύχά-ριστα συμπεράσματα. "Ήταν φανερό ότι έμεναν σύμφωνοι να σκοτώσουν τον καπετάνιο τους.

Άλλ' έξαφνα άνασκήρτησε. "Η Μπιάνκα, η όμορφη γυ-ναίκα του άρχικουρσάρου, μαζί με την πιστή της σκλάβα, άνέβηκαν στο κατάρωμα κι' εκάθισαν άντρκύ του.

— Τι όμορφογυναίκα! έψιθύρισε με θαυμασμό. Τι λεβέν-τισσα, και πόσο της ταίριαζουν τ' άρματα που φοράει. Μά... που την έχω ιδωμένα έγώ αυτή τη γυναίκα;

Όσο την κύτταζε, τόσο ο θαυμασμός του μεγάλωνε, αλλά μαζί μ' αυτόν και η άπορία του, γιατί δεν μπορούσε να θυμηθή που την είχε ιδή. Κι' άλλη φορά, δεν θυμώ-τανε που την είχε συναντήσει και την είχε καμαρώσει για την όμορφή και τη λεβεντιά της. "Ισως στη Χαλκίδα,

μπορεί στη Λαμία, στοιχημάτιζε με το κεφάλι του, πως είχε συναντήσει αυτή τη γυναίκα, που άμέσως κατάλαβε πως ήταν γυναίκα του Μπελούλ.

Τις διαβασεις, τις σκέψεις και τα σχέ-δια τις όμορφης εκείνης λεβέντισσας, δεν τις έμάντευε. Άλλ' ήταν όλότελα βέ-βαιος, ότι στα γεγονότα που προαισθα-νότανε ότι δεν θ' άργοΰσαν να γίνουν,

θάπαιζε σπουδαίο ρόλο. "Ισως να ήταν κι' έ-κείνη έχθρά του, όπως έχθρος ήτανε ο Μπε-λούλ που ήθελε δική του την Ξάνθω, και οι σύν-τροφοί του που συνωμοτούσαν εναντίον του, όπως έχθροι του ήταν κι' η θάλασσα με το κύμα της, π' άγρίευε ολοένα.

Η ημέρα περνούσε και το κουρσάρικο έτα-ξίδευε. Άλλά κατά τη διάρκεια της ημέρας όλοι τους έτοιμάσθηκαν ο καθένας για το σκο-πό του. Ο Μπελούλ ν' άτιμάσει την Ξάνθω, η Μπιάνκα να σκοτώσει και τους δυο, οι κουρσά-ροι να επαναστατήσουν κατά του καπετάνιου των.

Κι' ο Μούρτος, ολομόναχος αυτός μέσα στην καταιγίδα που έτοιμάζανε, άκίνητος πάντοτε στην κρυψώνα του, έπεριμένε να νυχτώσει, για να μπορούσε, με την προστασία του σκοταδιού να σώσει την Ξάνθω. Άλλά με ποιο τρόπο θα την έσωζε, δεν ήξερε ούτε κι' ο ίδιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ

Πριν να εξιστορήσω τα έκπληκτικά γεγο-νότα που διεδραματίσθηκαν μέσα στο κουρ-σάρικο καράβι, πρέπει να ξαναγυρίσω με- στον Μπελογιάννη, οι περιπέτειες του όπο-ου άρχισαν απ' τη στιγμή που γκρεμίσθηκε στο ύπόγειο, με τρόπο που δε κατάρθωσε να έννοήσει.

Μόλις βρέθηκε στα βάθη του ύπο-γείου εκείνου με τους υγρούς τοίχους και το λασπώδες έδαφος, υπεχώρησε γυρεύοντας προφανώς τον τοίχο, όπου θα στηριζότανε για να προφυλάξη τα νώτα του, τότε που θα δεχότανε την έπίθεση.

Γιατί ο περίφημος κλέφτης, δεν άμ-φέβαλλε γι' αυτό.

Και ήταν μόνον αληθινό, πως τον είχε τραβήξει πίσω μια γυναίκα, τη στιγμή που ώρμούσαν άπάνω του πλήθη έχ-θρών από τα μαχαίρια των όποιων τον έσωσε με το να τον γκρεμίστη εκεί κά-τω, άλλ' αυτό δεν τον καθούχαιζε. Φοβότανε ότι μπορεί να τον έβριξαν εκεί μέσα, για να είναι βέβαιοι πως δεν θα τους έφευγε και γι' αυτό άρ-χισε να λαβαίνει τα μέτρα του, για να πουλήσει τουλάχιστο ακριβά τη ζωή του.

Από που θα φανερώνοντο όμως οι δήμιοί του; Βέβαια δεν μπορούσε να το ξέρη. Το

σκοτάδι ήταν βαθύ και τα μυστήρια της κατάσκευής των σπιτιών της εποχής εκείνης, ήταν ανεξερεύνητα. Και τα Έλληνικά σπίτια, για να κρύβουν τους κλέφτες που κυνηγούσαν οι Τούρκοι, αλλά και τα Όθωμανικά, για να διευκολύνονται οι κάτοχοί τους στις έρωτικές περιπέτειές τους και να εξαφανίζονται τις Έλληνοπούλες που άρπαζαν από τους γονείς των άκομα και για να κρύβουν τους θησαυρούς τους, και παλαιότερα, για να κρύβονται κι' οι ίδιοι όταν γινόντανε ξαφνική επίδρομη έναντίον τους από μουλούκια κλεφτών, είχαν σχεδόν όλα τα σπίτια, μυστικές κρυψώνες, υπόγειες ως επί το πλείστον, που άνοιγαν κι' έκλειναν ή κάθε μία με το δικό της τρόπο. Έτσι έμπαινε ένας κλέφτης σε κάποιο σπίτι, που ήταν στη μία άκρη της πόλεως, κι' έπειδή τον είδαν και κύκλωσαν το σπίτι, κατέβαινε στις κρυψώνες, πέρναγε από το ένα σπίτι στο άλλο από τις υπόγειες στοές κι' έβγαινε έτσι στην αντίθετη άκρη. Οί Έντοι, είχαν προσθέσει κι' εκείνοι τις γνώσεις και την πείρα τους στην κατασκευή των καταπακτών και των υπογείων στοών· αυτοί μάλιστα κατασκεύαζαν εκπληκτικά μηχανήματα. Και έτσι πολλά σπίτια ήταν πραγματικά μυστήρια.

“Ολ’ αυτά τά ήξερε ο Μπελογιάννης. Άλλα που τάχα να βρισκότανε ή πόρτα της έξοδου και πώς άνοιγε; Με κανένα μηχανήμα ή όπως όλες οι άλλες; Άφου έπερίμενε μερικές στιγμές με τα βλέμματα γυρισμένα προς τη διεύθυνση απ’ όπου γκρεμίστηκε, άρχισε έπειτα να εξέταζε τους τοίχους με τα δάκτυλά του· τέλος συνάντησε κάτι τι που έξεχε. Για μία στιγμή νόμισε πως είχε βρή την έξοδο. Άλλ’ αμέσως εκατάλαβε ότι επρόκειτο για μία προεξοχή πέτρινη, που δεν κουνιόταν καθόλου, μ’ όλες τις γιγάντιες προσπάθειές του, στις οποίες συνεκέντρωσε την ήράκλειο δύναμή του. Σκέφθηκε τότε να φροντίση να βρή το μυστικό κουμπί ή τον κρυμμένο μοχλό με τον οποίο θα άνοιγε κι' έπεδόθηκε στις έρευνές του. Άρχισε να ψηλαφίζει τον τοίχο, με δυσκολία γιατί τον εμπόδιζε το σκοτάδι, έσπρωχνε με τις πλάτες του, έκανε ό,τι μπορούσε, αλλά δεν εύρισκε τίποτα. Επέρασε έτσι αρκετό χρονικό διάστημα. Πόσο, δεν μπορούσε να υπολογίση. Κάποιος βόμβος που άκουγότανε στην άρχή—χωρίς άλλο ο θόρυβος των ανθρώπων που τον κυνηγούσαν—έπαψε τέλος ν’ ακούγεται κι’ αυτό τον έκανε να έλπιση ότι δεν επρόκειτο να του επιτεθούν αυτή τη νύχτα τουλάχιστο.

“Άρχισε τώρα να σκέπτεται ψυχραιμότερα. Άν ήθελαν να τον έξοντώσουν, δεν μπορούσαν τάχα να το κάνουν όταν ήταν άπάνω στην αίθουσα; Κι’ αν τον έρριξαν εκεί μέσα για μεγαλύτερη ασφάλεια, γιατί δεν φρόντιζαν να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους το γρηγορότερο.

—Φαίνεται πως ή γυναίκα εκείνη που μ’ έτράβηξε δεν είναι συνεννοημένη μαζί τους! σκέφθηκε. “Η γυναίκα εκείνη! Άλλ’ ο Μπελογιάννης είχε λόγους να μην έμπιστεύεται όλες τις γυναίκες που κατοικούσαν στο μέγαρο. Μήπως ήταν ή Ρόζ Χανούμ; Γιατί, αν ήταν αυτή, πριν τον σκοτώση θα τον παρέδινε στα πιό φρικτά βασανιστήρια.

Δεν είχε συμπληρώσει τη σκέψη του και άκούσθηκε ένας εγγύς κρότος, ακριβώς απέναντί

του. Σε λίγο φάνηκε μία άκτιδα φωτός, σά να περνούσε από μικρή χαραμάδα. Σχεδόν αμέσως το υπόγειο φωτίσθηκε από ένα λύχνο που κρατούσε κάποια γυναίκα. Η πορτίτσα από όπου μπήκε αυτή ή γυναίκα, ξανάκλεισε πάλι. Την πρώτη στιγμή που το φως, αν και ήταν έτσι αδύνατο, θάμπωσε τα μάτια του, ο Μπελογιάννης δεν μπορούσε να διακρίνη το πρόσωπό της. Έκείνη, σαν να το κατάλαβε, σήκωσε το λυχνάρι της, και φωτίσθη καλλίτερα. —“Η Ρόζ χανούμ! έπιθύρισε ο άρχικλέφτης. —Ναι, Μπελογιάννη, ή Ρόζ χανούμ! είπε ή πανέμορφη γυναίκα του διοικητή. Έγώ ή ίδια είμαι.

Πάψανε και οι δύο. Για λίγες στιγμές απόλυτη σιωπή επικράτησε, μέσα στην οποία μπορούσε κανείς ν’ άκούση τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς της Ρόζ χανούμ. —Δεν μ’ έπερίμενες; ξανάπε σε λίγο. Κι’ όμως έγω σ’ έσωσα με το να σε ρίξω δώ μέσα. Ψάξαν άπάνω όλες τις γωνιές κι’ όλα τα μέρη. Δεν σε είδαν να φύγης και πστεύουν πως κάπου έδω είσαι κρυμμένος. Έκατό άνθρωποι είναι σκορπισμένοι και φυλάινε παντού· στον κήπο, στην αυλή, στις κάμαρες, στις πόρτες. Περιπολίες άνεβοκατεβαίνουν στο δρόμο, και δεν μπορείς να φύγης άκόμα κι’ αν γίνης πουλι και πετάξης, και νομίζω πως δεν θα σου κατοφάνηκε, έπειδή σ’ έκρυψα έδω πέρα. Δεν μ’ άπαντάς Μπελογιάννη;

—Σ’ εύχαριστώ όμορφή μου κυρά, για την καλωσύνη σου. Και πότε λογαριάζεις να μ’ άφήσης να φύγω;

—Όταν δεν θα ύπαρχη κίνδυνος πιά. Μά... έως, τότε μπορούμε νομίζω να κουβεντιάζουμε.

—Νά κουβεντιάζουμε! Και τι να λέμε! Η όμορφη χανούμίσσα βυθίσθηκε σε συλλογισμούς, και μερικές στιγμές φάνηκε πως τακτοποιούσε τις σκέψεις της.

—Μπελογιάννη! είπε τέλος. Ξέρεις πως ή λεβεντιά σου μου έχει κάνει έντύπωση, κι’ ή παλληκαριά σου ήταν άφορμή να σ’ έκτιμω από κάθε άλλοτε πιό πολύ.

—Και σ’ εύχαριστώ γι’ αυτό, κυρά μου.

—Δεν φτάνουν τα λόγια, σε μία γυναίκα που έρχεται ν’ άποδείξη με έργα αυτά που λέει.

—Θά τ’ άποδείξω και με έργα όταν μου δοθή ή εύκαιρία.

—Αυτή την εύκαιρία, λοιπόν, ήρθα να σου δώσω και πάλι.

“Ο άρχηγός των κλεφτών μόλις συνεκράτησε ένα σκίρτημα έκπληξεως.

—Κι’ άλλη φορά, εξακολούθησε ή Ρόζ χανούμ, σου είπα τις σκέψεις μου. Σε θέλω δικό μου, καθ’ αυτό δικό μου. Κι’ άλλοτε σου γύρεψα να με πάρης να φύγουμε. Χρήματα έχω, μέσα έχω. Ένας θεός μου είναι το πολυχρονονέμου σου λάνου έμπιστος. Θά σε κάνη διοικητή στο καλύτερο μέρος· στρατηγό αν θέλεις· πασσα αν έσύ το γυρέψης. Πλούσιος και δυνατός, θα ζήσης ευτυχής έσύ και πιό ευτυχισμένη κοντά σου έγω. Αυτά σου είχα είπη τότε και μου άρνήθηκες. “Υστερα από τόσον καιρό, να έγω πιό έρωτευμένη μαζί σου, αν και μ’ επρόσβαλες με την άπάντησή σου και μ’ έπείραξες με τους τρόπους σου. Κι’ έρχομαι και πάλι να σου προτείνω την ευνουχία, τη δόξα, τη ζωή, τον έρωτα. Τι θα μ’ άπαντήσης τώρα, Μπελογιάννη;

—“Ο, τι σου είπα και τότε: Πώς είναι άδύνατο!

“Ανεσκίρτησε σ’ αυτή την άπάντηση ή όμορφη Τουρκοπούλα και το πρόσωπό της σκοτεινιάσε από τον πέπλο του θυμού που χύθηκε άπάνω του. Με φωνή που έτρεμε το έπε.

—“Αδύνατο λές; Και προτιμάς λοιπόν τον θάνατο που σου έτοιμάζουνε οι άνθρωποι του Όσμαν Ραντί, παρά τη θερμή άγκαλιά της γυναίκας του;

“Υψωσε το άγαλματένιο κορμί της ή Ρόζ χανούμ κι’ έστρεψε το λύχνο για να φωτισθή πιό καλά το όμορφο μούτρο της.

—Μά για κύττα με λοιπόν! του πρόσθεσε. Είμαι τόσο άσχημη και τόσο συχαμένη.

—Είσαι ή όμορφότερη γυναίκα που γνώρισα! άπάντησε φιλοφρονητικά ο όπλαρχηγός. Άλλ’ είμαι χριστιανός κι’

έσύ τουρκοπούλα. Νιά να γίνω ό, τι μου λές, πρέπει να προδώσω την πατρίδα και ν’ αλλάξω την πίστη μου. Κατάλαβες γιατί άρνόμαι, χανούμίσσα;

—Μαντεύω το λόγο που μου κρύβεις έσύ. Άλλ’ έστω. Μιλās για θρησκεία, μιλās και για πατρίδα. Ποιά πατρίδα έννοείς, άφου έσύ δεν ξέρεις ποιά είναι;

“Ο δοξασμένος άρχηγός των κλεφτών άνεπήδησε. Ποιός τολμούσε να μιλήση έτσι γι’ αυτόν, που πίστευε πως ή Θεία Πρόνοια τον προώριζε να πεθάνη για την Έλλάδα του;

“Ο Μπελογιάννης, μοναχοπαίδι και κληρονόμος πλουσίου τσέλιγγα, πέρασε τα πρώτα του νεανικά χρόνια ως τσοπάνος, βόσκοντας τα πρόβατά τους. Ζώντας μέσα στις έρημιές κι’ αδιάκοπα συναντώμενος με τους άκατάβλητους κλέφτες, πήρε το βάπτισμα των καταγίδων κι’ άνέθρεψε την ψυχή του

από μικρό παιδί, μέσα στις άπερίγραπτες καλλονές της άγρίας φύσεως. Κι’ έννοιωσε γρήγορα μέσα του τον έρωτα του πολέμου και τον πόθο του κινδύνου. Μεγαλώνοντας με τέτοιες ιδέες είδε στον ύπνο του πως βρέθηκε μέσα

στο ρεύμα του Άχελώου, με τα νιάτα του προς την έκβολή είχε βαλμένα τα στήθια του σαν φράγμα στην όρμη των ρευμάτων, χωρίς να πτοείται καθόλου από την αδιάκοπη έξόγκωσή των.

Κι’ ένω το νερό, ολοένα άνεβαίνοντας, στριφογύριζε στον τράχηλό του κι’ έβρεχε το σαγόνι και τα χείλη του άπειλητικό και έπιφοβο, άνοιξε, χωρίς να θέλη, το στόμα κι’ έννοιωσε να μπαίνει στο λάρυγγά του, σαν σ’ ένα βάρανδρο χωρίς πυθμένα, όλη ή πλημμύρα του άγριέμένου ποταμού. Κι’ έτσι καλά στερεωμένος στα πόδια του, ήπιε όλο το νερό της όρμητικής κατεβασιάς! Δεν είπε σε κανένα αυτό το παράδοξο όνειρο, άλλ’ ή έντύπωση που του είχε κάνει ήταν τεραστία, κι’ άλλο δεν έκανε παρά να

προσπαθή να έξηγήση τη σημασία του. Το άγιου Γεωργίου, έσφαξε ένα άρνι και στην πλάτη του βρήκε σημάδια που έξηγούσαν και συνεπλήρωναν το καταπληκτικό όνειρό του. Ξαφνικά άρχισε βροχή

ραγδαία και δυνατός άνεμος να ξεριζώνει τα δένδρα. Η όρμητική καταιγίδα άρπαξε την κάπα του, που την είχε άπλώσει άπάνω στα κλαριά να στεγνώση, και την ύψωσε όλοένα, την άνέβαξε με καταπληκτική ταχύτητα, τόσο που ο Μπε-

λογιάννης νόμισε πως έφθασε έως τα σύννεφα. “Υστερα άρχισε να κατεβαίνει κι’ έπήγε κι’ έπεσε άπάνω στις πλάτες του. Καταπτοημένος από τα παράδοξα αυτά γεγονότα έτρεξε στον παπα, ο όποιος όλα αυτά τα έξηγήσε ως προειδοποίηση της Θείας Πρόνοιας, και ως βεβαίωση της ότι θα μεγαλουργούσε άγωνιζόμενος για την Πατρίδα του. Το άπεκάλυψε τότε ότι δεν ήτανε παιδί εκείνου που τον ένόμιζε πατέρα του, το διηγήθηκε όσα ήξερε γι’ αυτόν και τον έμύση ύστερα στη Φιλική Έταιρία. Την ίδια μέρα άπεχαιρέτησε το θείο πατέρα του, και, με βαθεία την πεποίθηση ότι θα δοξαζότανε σ’ ένα άνηλεή πόλεμο κατά των τούρκων, πήνε κι’ έγινε κλέφτης, κι’ ήτανε τώρα ο άρχηγός μιανής πολυάριθμης ομάδος λεονταριών.

Και σ’ αυτόν τον άνθρωπο που θεωρούσε τον έαυτό του όργανο της Θείας Πρόνοιας, έρχότανε και το άμφισβητούσε το δικαίωμα να πολεμάη για την πατρίδα του.

—Ρόζ Χανούμ! της έφώναξε. Τι λόγια είν’ αυτά που μου λές.

—Λόγια αλήθειας! Είσαι το παιδί που βοηκαν μέσα σι’ άμπέλια, μία σκοτεινή νύχτα που φυσομανούσε ο βορράς. Γι’ αυτό σε λένε Άμπελογιάννη και Άνεμογιάννη. Είχανε περάσει από κεί Τούρκοι, Τσιγγάνοι, Άρβανίτες, Άλγερινοί κουρσάροι και πειρατάι Έλληνες, κλέφτες που είχαν ρημάξει ένα τούρκικο σπίτι, Γεννήτσαροι που έκαναν λεηλασίες και σφαγές, γύφτοι που δεν άφισαν πέτρα άπάνω

στην πέτρα. Ποιοι άπ’ όλους σε πέταξαν; Τούρκοι, Έλληνες, Τσιγγάνοι ή Άλγερινοί;

—Ρόζ χανούμ! άπάντησε ο άρχηγός των κλεφτών. Ξέρεις ότι σε ύπολήπτομαι και σε σέβομαι. Μ’ έβρισες όμως με την πρόταση που μου έκανες ν’ αλλάξω την πίστη μου, με βρίξεις τώρα με το να μου λές τα άπρεπα λόγια σου και καθόλου δεν μπορώ να ξέρω αν θα μπορέσω να βαστηχτώ ως το τέλος.

Ταραγμένη και θυμωμένη εκείνη του είπε:

—Μην ξεχνάς, Μπελογιάννη, πως παίζεις αυτή τη στιγμή τη ζωή σου. Μην ξεχνάς πως κανένας δεν μπορεί να περιφρονή τη Ρόζ χανούμ και να προκαλή το μίσος της. Και άρνείσαι λοιπόν!

“Ο άρχηγός των κλεφτών, ένω μιλούσε και άκούγε, παρατηρούσε και εξέταζε το υπόγειο που φωτιζότανε τώρα αρκετά. Στο μέρος όπου βρισκότανε ή χανούμίσσα, όπήρχε μία σιδερένια πλάκα. Κι’ άπάνου σ’ αυτή την πλάκα στεκότανε. Άν πηδούσε κατ’ έπάνω της, αν την έπιανε, την έφίμωνε και την έδενε θα μπορούσε ίσως να φύγη

άπ’ εκεί μέσα. Ένώ λοιπόν θυμωμένη εκείνη έπερίμενε την άπάντησή του, έπήδησε να την πιάση. Δεν το κατάρθωσε

όμως. Γιατί την ίδια στιγμή, ή Ρόζ χανούμ πήδησε έξω. Η σιδερένια πλάκα άνασηκώθηκε τότε, και ή

πόρτα, σιδερένια κι’ αυτή, ξαναπήγε άθόρυβα στη θέση της με μία πολύ μεγάλη όρμη.

(Άκολουθεί)

“Ενας τυφλός, πού... τάβλεπε όλα ρόδινα!”

Μιά από τις περιεργότερες δίκες έγινε προ ολίγου καιρού στο Σικάγο. Μιά κυρία της ανωτάτης τάξεως, έζη τούσε διαζύγιο από τον άντρα της τον μαρκήσιο δέ Λανού, ο οποίος την είχε παντρευτή προ τριών έτών. Η κυρία αυτή ανήκε σε μία από τις παλιές, αριστοκρατικές οικογένειες του Σικάγου, που είχαν ξεπέσει κατά τον περιφημο χρηματιστηριακό πανικό της “Αμερικής” και είχε, ακριβώς εκείνη την εποχή, δεχθί να γίνει Μαρκησία, άφ’ ενός για να ικανοποιήσει τον τρελλό έρωτα του μαρκησίου και άφ’ άλλου για να μπορεί να διατηρήσει την κοινωνική θέση της οικογενείας της.

Ο Μαρκήσιος δέ Λανού εγκατέστησε τη γυναίκα του σε μία πολυτελή βίλλα και ζούσαν πλουσιοπάροχα, απέφευγε όμως επιμελώς να της κάνει λόγο για τις επιχειρήσεις του. Αυτό έκίνησε την περιέργεια της μαρκησίας τόσο, που σιγά—σιγά άρχισε να της σκιαζή την ετυχία της.

Τό μυστήριο αυτό ελύθηκε ξαφνικά κατά τον πιο άπροσδόκητο τρόπο. Η κυρία δέ Λανού εκατέβαινε με μία φίλη της σ’ έναν σταθμό του υπογείου σιδηροδρόμου. Η φίλη της εστάθηκε κι άνοιξε τό τσαντάκι της για να δώση έλεημοσύνη σ’ έναν τυφλό έπαίτη με μαύρα—γυαλιά και άσπρα γένεια. Η μαρκησία παραξενεύτηκε με τον τρόπο που την κύταζε ό... τυφλός και με την ταραχή που έδειξε μόλις την αντίκρουσε. Έξ άλλου, η φωνή του της φάνηκε τόσο γνώριμη πού, σαν από κάποιο ένστικτο, ώρμησε επάνω του και του αφήρεσε τα γυαλιά και τα γένεια. Οί δυο γυναίκες έμαρμάρωσαν από κατάπληξη και τρόμο. Ο έπαίτης ήταν ο Μαρκήσιος δέ Λανού.

Τό Δικαστήριο παρεδέχθη ότι ο Μαρκήσιος δέ Λανού ήταν ένοχος άπάτης και τον κατέδικασε γι’ αυτό, δέν έχορήγησε όμως την άδειαν διαζυγίου εις την γυναίκα του, γιατί απέδειχθη ότι ήταν εξαίρετος σύζυγος και έξασκουσε επάγγελμα πού του έδινε προσόδους... Τραπεζίτου.

«Αλλά! ‘Ο Μ. Ναπολέων;»

“Ο μέγας “Εδισων, στά τελευταία χρόνια της ζωής του, είχε άσχοληθί με τον πνευματισμό και κατεγίνετο μάλιστα εις τό να φτιάση τηλεφώνο με τό υπερπέραν. Κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες και έχασε πολλούς κόπους, ο θάνατος αυτός σοφός, προτού εγκαταλείψη την ιδέα να συνεννοηθί τηλεφωνικώς με τους μακαρίτες.

Τώρα, όμως, ένας συμπατριώτης του πατρός του κινηματογράφου, ισχυρίζεται ότι κατώρθωσε να συλλάβη τας

δονήσεις του αίθέρους, τας προκαλούμενας από την ζύλον και σιγηλήν φωνήν των πνευμάτων. Είνε κάτι ανάλογο, λέει, με τα κύματα του “Ερτζ, πού τά αίσθητήριάμας είναι ανεπαρκή ν’ αντίληφθουν και μόνον με ειδικό δέκτη θά μπορούσαμε να δεχθούμε τις δονήσεις

αυτές του υπερπέραν. Τό θέμα, άναγνωρίζει και ο ίδιος, είναι δυσκολώτατο, αλλά βεβαιώνει, συγχρόνως, πώς δέν εινε μακρὰ ή μέρα, πού θά παίρνωμε τό τηλεφωνικό κέρας και θά ζητούμε:

— “Αλλά! “Υπερπέραν; Μάλιστα. Είνε δυνατόν, παρακαλώ, να μιλήσω λίγα λεπτά με τον... Μεγάλον Ναπολέοντα; Και ο μέγας ήττημένος του Βατερλώ θά σπεύδη να ικανοποιή την επιθυμίαν μας, άν, έννοείται, δέν είναι άπασχολημένος με άλλη συνδιάλεξη, ή άν δέν... άναθεωρή τά άπομνημονεύματά του, για να τά... επανεκδώση.

Καρδιές από μέταλλο!

“Ενας τολμηρός χειρουργός του Μπέλ—βιού Χόσπιταλ της Νέας “Υόρκης, ισχυρίζεται ότι εινε δυνατόν να ζή κανείς... με μετάλλινη καρδιά. Στηρίζεται στο γεγονός ότι ή κηδιά δέν είναι, από μηχανικής άπόψεως, παρά μία άναρροφητική και συγχρόνως καταθλιπτική αντίλα. “Ο ρυθμός της μπορεί να κανονισθί καλύτερα σε μία τεχνητή καρδιά παρά στή φυσική. “Ολη ή δυσκολία είναι στην αντικατάσταση της φυσικής από την τεχνητή. Λόγω των μεγάλων άγγείων και των νευρικών πλεγμάτων πού περιβάλλουν την καρδιά, ή έγχείρηση θά είναι πολύ δύσκολη.

“Ο τολμηρός αυτός επιστήμων έδήλωσε πώς έχει βρη τρόπο άλλαγής της καρδιάς χωρίς να σταματήση ούτε για ένα δευτερόλεπτο ή κυκλοφορία του αίματος και θ’ άρχισι να εφαρμόζη τη μέθοδό του σε πειράματα επί κουνελιών. Θά πετύχη άραγε; Πάντως, φαντάζεσθε μία κομψή δεσποινίδα, με μετάλλινη καρδιά, πόσο... σκληρόκαρη θά είναι!

Τώρα μετριοϋνται και τά μυαλά!

Νέα συγκίνησης των αστέρων στο Χόλλυγουντ! “Αφού έμελετήθηκε ή τύχη και τό μέλλον τους, επάνω στις γραμμές της παλάμης, ή το πρόσωπού, της άκρης των χειλιών ή των ματιών τους, τώρα ο περιφημος καθηγητής της “Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτων κ. Μάκ—Ντόναλντ, τους άπειλεί με καταμέτρηση του έγκεφάλου τους.

“Από ώρισμένες μελέτες και παρατηρήσεις του, ο σοφός αυτός, έφθασε στο συμπέρασμα ότι ή καταμέτρηση του έγκεφάλου—πού γίνεται με ειδικά μηχανήματα «έξωκρανικώς», μπορεί να δώση τά ασφαλέστερα δεδομένα για την πνευματική ικανότητα ενός ανθρώπου.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι σε άνεπιθήμους δηλώσεις του ο διάσημος άνθρωπολόγος, έβγαλε «σκάρτους», σύμφωνα με τη μέθοδό του, πολλούς από τους άστέρους πρώτου μεγέθους, μεταξύ των οποίων και την περίφημη Γκρέτα Γκάρμπο. “Αντιθέτως ο Τσάρλυ Τσάπλιν και ή Μαίρη Πίκφορντ φαίνεται πώς έχουν τά πιο γερά μυαλά του Χόλλυγουντ!

— “Αλλά μήπως είναι ανάγκη νάη κανείς γερό μυαλό για να διαπρέψη; όταν μάλιστα είναι γυναίκα και, πρό πάντων, όμορφη γυναίκα; ρώτησε σε μία συναναστροφή αστέρων ή κουριοκέφαλη Κλάρα Μπούου.

“Αλλοίμονό μας, άν θελήση να μετρήση και στην “Ελλάδα μερικά μυαλά ο κ. Μάκ—Ντόναλντ!

Δίλημμα!

Στις “Ινδίες, τώρα τελευταία, τά βρήκε πολύ σκούρα ο δικαστής μιας άπομακρυσμένης επαρχίας. “Ακούστε παιδιά πρωτακουστή διαφορά είχε να λύση ο άνθρωπος: Είνε γνωστόν, ότι στίς “Ινδίες, τά κορίτσια παντρεύονται τόσο μικρά, ώστε ένα κορίτσι 13 ή 14 έτών να θεωρηται... γεροντοκόρη. “Αλλά μερικοί φανατικοί όπαδοί του έθιμου παντρεύουν τά παιδιά τους... πριν άκόμη γεννηθούν και συμφώνησαν δυο “Ινδοί, των οποίων οί γυναίκες έπρόκειτο να φέρουν στον κόσμο νέους τρυφερούς βλαστούς, να γίνουν συμπεθέροι. “Εφθασε ο χρόνος των τοκετών: “Η μία γυναίκα έκαμε αγόρι, αλλά ή ύφη, έγεννήθη κι’ αυτή... άρσενική. “Ο γονείς, πού είχαν αναλάβει την υποχρέωση να παραδώσουν τη ύφη, κατηγγέλθσαν στο... έμποροδικο ότι... παρέβησαν τη συμφωνία! “Ο δικαστής, εύρηκε μία λύση άντάξια του Σολομώντος: ύπεχρέωσε τό ζεύγος των κατηγορουμένων να... γεννά παιδιά, χωρίς ότου άποκτήση κορίτσι!

“Ωρισμένως, οί “Ινδοί σ’ αυτό τό κεφάλαιο, ξεπέρασαν τους “Αμερικάνους.

“Ενας νέος άληθινός πλοίαρχος Νέμος

Μετά τό υποβρύχιο και τό αερόπλοιο, φαίνεται πώς και άλλο όνειρο του “Ιουλίου Βέρν πρόκειται να γίνει πραγματικότητα. “Ενας νέος άμερικανός μηχανικός, έφτιασε ένα μηχανήμα, πού είναι συγχρόνως αυτοκίνητο, βενζινακτος και υποβρύχιο. Οί δοκιμές, πού έγιναν σε μία μεγάλη πλάξ της Καλιφορνίας, τό Μάλλιμπου Μπίτς, είχαν έξαιρετική έπιτυχία. “Ο νεαρός έφευρέτης, καθισμένος στο όχημά του, πού έχει σχήμα τορπίλλης, έκαμε δύο μεγάλους γύρους στην πλάξ και ύστερα, για να άποφύγη θάθεν κάποια φανταστική δίωξη, έμπήκε στη θάλασσα και άρχισε να πλέη με μεγάλη ταχύτητα. “Επειδή όμως οί διώκται του, υποτίθεται ότι έμπήκαν σε βενζινακτους και τον κυνηγούσαν, ο πλοίαρχος Νέμος, ο νεώτερος, κατέδύθη στην άνοικτη θάλασσα για να ξαναφανή πάλι, σαν μεγάλο κήτος, ύστερα από δέκα λεπτά, στην άκρογαλία.

“Ο έφευρέτης, πού ονομάζεται Ουίλλιαμ Ντάρβερ, είναι 22 έτών και έχει άποφοιτήσει από τό Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτων, έδήλωσε ότι οί προσπάθειές του, τώρα, τείνουν στη συμπλήρωση του σκάφους του σε τρόπο πού να γίνεται, ανάγκης τυχούσης, και... αερόπλοιο.

“Ελπίζει ότι θά τό κατορθώση. Κόι, κατά την γνώμη του, θά είναι τό ιδεώδες εις ασφάλειαν μεταφορικών μέσων του μέλλοντος.

— Φαντασθήτε, λέγει, ένα αερόπλοιο, πού βρίσκει μία σφοδρότατη θύελλα και κινδυνεύει να πέση. Δέν έχει παρά να προθαλασσωθί και να έξακολουθήσθ τό ταξίδι του. “Αλλ’ άν και ή επιφάνεια της θαλάσσης βρεθί άφίλοξενη, τότε θά βρη ασφάλεια υπό τά μαινόμενα κύματα. Και άν πάλι βρεθί κοντά σε στεριά, θά μεταβληθί σε ασφαλέστατο αυτοκίνητο...

“Ωρισμένως, ζούμε στον αιώνα πού γίνονται πραγματικότητες και τά τολμηρότερα όνειρα...

Τάαπρόοπτα της «τελεβίζον»

“Η «τελεβίζον»—τηλεόρασις—είναι, τώρα πιά, πολύ κοινή υπόθεση στην “Αμερική. Δέν έχει φθάσει ακόμη στην τελευταία λέξη της τελειότητος, αλλά πάντως, στά περισσότερα άμερικάνικα σπίτια, ακούοντας στο ραδιόφωνο ένα νούμερο θεάτρου, βλέπουν συγχρόνως στο μικρό «έκράν» και τους ήθοποιους πού παίζουν.

Τελευταίως έσυγχρονισθη και τό τηλεφώνον με την «τελεβίζον», ένα δέ άμερικανικό περιοδικό δημοσιεύει τό

έξης χαριτωμένο έπεισόδιο, πού έστοίχισε ένα γενναίο πρόστιμο σε μιάντηλεφωνήτρια.

“Ενας πλούσιος άμερικανός, έζητήσε να δη και να μιλήση διά της «τελεβίζον» με κάποιον φίλο του. Μόλις όμως άναψε τό φώς της συσκευής κι’ έρριξε τό βλέμμα του στο μικρό

ταμπλό του άκτινοδέκτου, έμεινε κατάπληκτος: Είδε καθαρώτατα τη γυναίκα του... στην άγκαλιά ενός άλλου, μέσα στο σαλόνι του σπιτιού του! Σκάνδαλο! Τί είχε συμβεί; “Απλούστατα, ή τηλεφωνήτρια... είχε κάνει λάθος στον αριθμό! Και έκ διαβολικής συμπτώσεως του έδωσε τον αριθμό του σπιτιού του.

“Η τηλεφωνήτρια έτιμωρήθηκε με άγριο πρόστιμο, γιατί, κατά τον ίδιο τρόπο, θά μπορούσε να δείξη σ’ ένα όποιονδήποτε άδιάκριτο την ίδια ή άλλη κυρία... μέσα στο μπάνιο της.

“Ηλεκτρικός έγκέφαλος

“Η «Τζένεραλ “Ελέκτρικ», πρόκειται, να λανσάρη σε λίγο ένα ρομπότ με ήλεκτρικό έγκέφαλο.

Πρόκειται περί ενός τελειοτάτου ρομπότ—στις γενικές του γραμμές όμοιον με τους άλλους—πού οί κινήσεις του όμως, δέν θά είναι ώρισμένες και στερεότυπες. “Ωρισμένες λέξεις θά έχουν τη δύναμη να δονούν ειδικές μεμβράνες, πού θά βάζουν σε κίνηση μηχανισμούς περιπλοκούς και θά προκαλουν κινήσεις διάφορες και άνάλογες με τις διαταγές πού έδέχθη. ο ρομπότ. “Ετσι, ο ψεύτικος αυτός άνθρωπος, θά κάνει ένα είδος συλλογισμών, πού θά ρυθμίζονται από ένα ήλεκτρικό κέντρο, τό όποιο αντίστοιχεί με τον ανθρώπινο έγκέφαλο.

“Ετσι θά έχωμε και ήλεκτρικούς έγκεφάλους πού, κατά πάσαν πρόβλεψιν, θά κάνουν... λιγώτερα λάθη από τους φυσικούς!

“Ασφαλώς, οί φυσικοί άνθρωποι θά βγοϋμε πολύ γρήγορα άχρηστοι, με την καταπληκτική πρόοδο των έργοστασιών των ρομπότ!

Σύζυγοι... ταξί

Είναι γνωστόν ότι, στη Νέα “Υόρκη και σε πολλές άλλες πόλεις της “Αμερικής, υπάρχουν κέντρα με χορεύτριες ταξί. Δηλαδή νέες γυναίκες, πού χρησιμεύουν ως ντάμες σε διάφορα λαϊκά καμπαρέ και πληρώνονται... με την ώρα.

Τώρα, ένα μεγάλο κέντρο, είχε την έμπνευση να καθιερώση ένα νέο σύστημα ανάλογο και να προμηθεύη «ταξί... συζύγους».

Τό πράγμα φαίνεται άπίστευτο και όμως, όχι μόνο έγινε στη μακαρία χώρα των δολλαρίων και των παραδόξων, αλλά και θεωρείται φυσικό και πρακτικότατο.

Μία άπλη έπίσκεψη στο κέντρο των «ταξί—συζύγων», πού είναι ένα είδος «κλώμπ», σας επιτρέπει να διαλέξετε τη νέα ή... να σας διαλέξη μία νέα ή... γρηά παραλού. “Αν και τά δύο μέρη δέν έχουν καμμία άνειλημμένη υποχρέωση, μεταβαίνουν άμέσως στο διπλανό γραφείο και δηλώνουν ότι «παντρεύονται δοκιμαστικώς». Αυτό τό «δοκιμαστικώς» είναι πού δικαιολογεί και συγκαλύπτει τά πάντα.

“Αν ή έκλεκτή σας είναι «αγκαζέ», σας λέει περίπου τά έξης: «Λυπούμαι πολύ, αλλά τώρα δέ μπορώ, θάμαι έλευθερη μετά δύο μήνες. Σας δίνω λοιπόν σειρά άμέσως, γιατί... έχω κι’ άλλες προσφορές...»

Στά «κλώμπ» των δοκιμαστικών γάμων γίνονται ταχτικές συγκεντρώσεις και γλέντια τρικούβερτα, με έξοδα όποιου αγκαζάρει τό... ταξί.

Μ’ ένα πόδι!

Φαίνεται πώς ή ανθρώπινη τρέλλα δέν έχει όρια. “Ο Φράνκ Γκέζεριχ, ένας περίφημος αυστριακός πεζοπόρος, πού ζει στον Καναδά, άπεφάσισε να κάνει τον γύρο του κόσμου περπατώντας... με τό ένα πόδι!

Σημειώτεον ότι ο Φράνκ έχει και τά δυο του πόδια άρτιώτατα, ή δέ απόφασή του δέν όφείλεται σε οργανική βλάβη, πού δέν του επιτρέπει να περπατάη με τά δυο πόδια, αλλά σε έσωφρενική του έμπνευση και σε στοίχημα, πού έβαλε με μία μεγάλη άθλητική όργάνωση. “Αν ο Γκέζεριχ τελειώσει, όπως έλπίζει, τό γύρο του κόσμου, σε ένένα χρόνο, όχι μόνο θά λάβη την ευχαρίστηση να ξαναπερπατήσει... με τά δυο του πόδια, αλλά και θά αποζημιωθί, από την παραπάνω όργάνωση, με όλα τά έξοδά του, των ένένα έτών, και επί πλέον με πενήντα χιλιάδες δολάρια.

Για να μη πάθη άτροφία του ενός ποδιού, από την καταναγκαστική άχρησία, ο Φράνκ, άπεφασίσθη να περπατάη έξη μήνες με τό δεξιό πόδι και έξη μήνες με τό άριστερό πόδι.

Ανδρέζυ καταγώμαστε από την έκλεκτή ράτσα του Πουατού, αλλά δεν είμαστε πλέον τόσο πολύ πλούσιοι. Γιατί νά μη φροντίσω νά ξαναδώσω στο όνομά μας την αγγλή που είχατε; Καταλάβαινα καλά ότι αυτά μου τὰ όνειρα δεν επείραζαν καθόλου την Νέλλυ. Τά γλυκά της βλέμματα και ή πιό γλυκειά φωνή της μου έλεγαν νά ελπίζω. Και έως την τελευταία στιγμή, με τους άγκώνες επάνω στο προφυλακτικό σανίδωμα του καταστρώματος, μέναμε ό ένας κοντά στον άλλο, ενώ ή γραμμή των Γαλλικών άκτων διεγράφετο πολύ κοντά μας.

Δέν έψαχναν πλέον. Έπερίμεναν. Από τους έπιβάτες της πρώτης θέσεως, έως τον τελευταίο ταξιδιώτη, όλοι έπερίμεναν την κρίσιμον στιγμή, κατά την οποία θα έξηγειτο τό ανεξήγητο αίτιγμα: Ποίος ήταν ό Άρσέν Λουπέν και υπό ποιο όνομα κρυβότανε αυτός ό περιβόητος άνθρωπος; Και ή υπερτάτη στιγμή έφθασε. Και έκατό χρόνια νά ζήσω, δέν θα λησμονήσω ούτε την πιό άσημαντη λεπτομέρεια.

— Πόσο όχρη είσατε μίς Νέλλυ! είπα στη σύντροφό μου, πού στηριζότανε στο μπράτσο μου άκίνητη σάν παράλυτη.

— Καί μήπως σείς! μου είπε

— Α. Έχετε και σείς αλλάξει τόσο! Γιατί τρέμετε έτσι;

— Αλλά σκεφθήτε! Η στιγμή αυτή μου είναι ή γλυκύτερη της ζωής μου, άφ' ου σάς έχω τόσο κοντά μου, μίς Νέλλυ. Νομίζω ότι ή σκέψη σας θά πλανάται καμιά φορά... Έκείνη δέν άκουσε ή σθημινε, καίγώτατε. Η άκάλα κατεβάσθηκε. Αλλά πριν μάς άφίσουν νά βγούμε, μερικοί άνδρες άνέβηκαν τελωνοφύλακες, ναύτες πράκτορες. Η μίς Νέλλυ μου είπε.

— Δέν θ' άπορούσα, εάν εξακριβώνετο ότι ό Άρσέν Λουπέν έδραπέτευσε κατά την διάρκεια του ταξιδιού.

— Ίσως νά προτίμησε τό θάνατο, παρά την άτιμωση και νά βούλιαξε στον Άτλαντικό.

Ξαφνικά έρρίγησα. Η Νέλλυ μ' έρώτησε τι συνέβαινε.

— Βλέπετε, της είπα, αυτόν εκεί τον μικροκαμωμένο γεροντάκο, πού στέκει όρθιος στην άκρη της σκάλας;

— Με την όμπρέλλα και την λαδιά ρεντικότα;

— Είναι ό Γκανιμάρ. Ο διάσημος άστυνόμεος πούχει όρκισθή ότι ό Άρσέν Λουπέν θά πιασθή από τό ίδιο του τό χερι. Και φαίνεται ότι έτσι θά γίνει. Ο Λουπέν θά τον έχη ήδη βέβαια τώρα και θά προτιμήσει νά βγή τελευταίος.

— Πώς ήθελα νά ήμουν μπροστά όταν θά τον πιάσουνε! είπε ή μίς Νέλλυ.

Η άπόβασις άρχισε. Ο Γκανιμάρ άκούμπουσε στην όμπρέλλα του και δέν φαινότανε νά δίνει προσοχή στο πλήθος πούβγαίνει. Ένας αξιωματικός του πλοίου στεκώτανε πίσω του και τουδινε πληροφορίες. Ο μαρκήσιος Ραβερδάν, ό ταγματάρχης Ράουδεν, ό Ίταλός Ριβόλτα, πέρασαν όλοι και πολλοί άλλοι. Είδα τον Ροζέν νά πλησιάζη. Ο καυμένος. Δέν είχε συνέλθη άκόμη από τό πάθημά τ υ:

— Πιθανόν νά ήτανε αυτός ό ίδιος! μου είπε ή μίς Νέλλυ. Τι σκέπτεσθε;

— Σκέπτομαι ότι θά ήταν μεγάλη έπιτυχία νά τους πάρωμε μιά φωτογραφία και τους δυο μαζί. Πάρτε τη μηχανή μου, γιατί εγώ είμαι πολύ φορτωμένος.

Της την έδωκα, αλλά δέν έπρόλαβε νά την χρησιμοποιήση. Ο Ροζέν περνούσε. Ο αξιωματικός είπε κάτι στον Γκανιμάρ, αλλά έκείνος ύψωσε τους ώμους κι' ό Ροζέν έφυγε. Αλλά τότε ποιός ήταν ό Λουπέν; ρώτησε ή μίς Νέλλυ. Δέν ήμεναν παρά μονάχα καμιά είκοσαριά άτομα. Προχώρησα. Αλλά δέν είχαμε κάνει δέκα βήματα και ό Γκανιμάρ μάς έφραξε τό δρόμο.

— Ε, τί τρέχει λοιπόν; έφώναξα.

Μιά στιγμή, κύριε, τί σάς βιάζει;

— Συνοδεύω τη δεσποινίδα.

Με παρατήρησε προσεκτικά και ύστερα μου είπε, με τό βλέμμα του καρφωμένα στα μάτια μου.

— Ο Άρσέν Λουπέν, δέν έτσι;

— Έσκασα στα γέλια, — Όχι, ό Βερνάρδος δ' Ανδρέζυ, άπλούστατα. Νά τὰ έγγραψου.

— Ο Άνδρεζύ πέθανε και δέ ξέρω πώς τὰ οικονομήσατε.

— Είσατε τρελλός. Ο Άρσέν Λουπέν έπιβίβασθη υπό τό όνομα Ρ.

— Μάλιστα, ένα κόλπο με τό όποιο τους γελάσατε στην Αμερική. Είσατε δυνατός, αλλά τ' επάθατε. Έμπρός, παραδόςτε μου τὰ κλοπιμαία...

Έπρεπε νά παραδοθώ; Γύρισα στην μίς Νέλλυ. Εκείνη άκούε κατακίτρινη, προφανώς ζαλισμένη. Τά βλέμμά της συνάντησα τὰ δικά μου, κατόπιν κύτταξα τ' φωτογραφική μηχανή πού τ' είχα δώσει. Έκανε ένα άπότομο κίνημα και βεβαιώθηκε ότι τὰ έχει καταλάβει πλέον όλα.

Ναι, είναι άκριβώς μεταξύ των στενών πλευρών του μαύρου δερματος στο κενό της μικρής σκευής, πού είχα την πρόνοια νά της παραδώσω πριν με πιάση. Ο Γκανιμάρ εκεί άκριβώς βρισκοντοί είκοσι χιλιάδες του Ροζέν, τ' μαργαριτάρια και τὰ διαμάντια της λαίδης Τζέρλανδ. Άν τὰ δίνω στον Γκανιμάρ, ή ταυτότης μου

ήταν άποδεδειγμένη, κανένα μου κόλπο δέν θάπιανε. Η δόδειξη ήταν άναμφισβήτητη.

Α, σάς όρκίζομαι ότι κατά την έπίσημη εκείνη στιγμή πού μ' έκύκλωναν ό Γκανιμάρ κι' οί δυο του σύντροφοι μου φάνηκαν άδιάφορα όλα, δέν μ' έμελλε παρά μονάχα γιά την άπόφαση πού θάπερνε ή Νέλλυ, άν θά παραδίνε ή όχι τὰ πειστήρια. Και όχι γιατί θά είχαν την άπόδειξη της ένοχής μου, όχι! Μ' ένόθευε μονάχα άν θ' έπρόδινε. Θά χανάμουνά λοιπόν έξ αίτίας της; Θά ένεργούσε σάν έχθρα πού δέν συγχωρεί ή σάν γυναίκα πού σκενιάθη κι' ένοιωσε γιά μένα λίγη συμπάθεια;

Πέρασε από μπροστά μου κι' εγώ την χαιρέτησα με μιά βαθεία, μιά έδαφία υπόκλιση χωρίς νά βγάλω λέξη. Μαζί με τους άλλους έπιβάτες πήγε στη σκάλα, κρατώντας τ' φωτογραφική μηχανή. Σκέφθηκε πώς δέν ήθελε νά με πιάσει μπροστά στον κόσμο. Ωρισμένως θά τ' άκανε τώρα ή λίγο πιό έπειτα. Αλλά όταν έφθασε στη μέση της σκάλας έκανε πώς παραπάτησε τάχα, ταλαντεύθηκε κι' άφισε νά της πέση ή φωτογραφική μηχανή μέσα στη θάλασσα, μετάξυ του τοίχου της προκυμιάς και της πλευράς του πλοίου. Κατόπιν την είδα νά φεύγη. Η χαριτωμένη της σιλουέττα χάθηκε μέσα στον κόσμο, φάνηκε γιά μιά στιγμή και εξαφανίσθηκε πάλι. Έτελείωσαν όλα γιά πάντα. Έμεινα άκίνητος και λυπημένος.

— Κρίμα νά μην είναι κανείς τίμιος άνθρωπος!.. άναστενάξα.

Αλλά απέδειξα στον Γκανιμάρ ότι ήμουνά. Στις άποσκευές μου δέν βρέθηκε τίποτα, έφερα πιστοποιητικό ότι ό Βερνάρδος δ' Ανδρεζύ δέν είχε πεθάνει, χίλιοι μάρτυρες βεβαίωσαν ότι ήμουνά φιλήσυχος άνθρωπος. Πόσο θάθελα όμως νάχε έτσι γελαστή και ή μίς Νέλλυ... Αλλά δέν μ' όφτανε τάχα ότι δέν θέλησε νά με πιάσουν, ότι καταδέχτηκε νά με συγχωρήσει και εξαφάνισε τὰ πειστήρια της πράξεώς μου; Α, πόσο χτυπούσε ή καρδιά μου, όταν την είδα νά κυτιάζη τ' φωτογραφική μηχανή πού κρατούσε στα χέρια της. Και πόσο χτυπάει άκόμη και τώρα, πού θυμολογώ εκείνο τό παράξενο βλέμμα της...

Όμολογώ, ότι γιά πρώτη φορά είδα έτσι συγκινημένο τον Άρσέν Λουπέν. Ίσως γιατί, από την διεύθυνση της άστυνομίας, όπου τον άφήκαν έλεύθερο, ήρθε κατ' ευθείαν στο σπίτι μου νά μου διηγηθή τό νέο του αυτό είδύλλιο και δέν του δόθη ό καιρός ν' άπαλλαγί από τ' γοητεία του.... ΜΩΡΙΣ ΔΕΜΠΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ :

Τό λαχείο Νο 540—Σ. 23

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ

Από τότε, όπου ή Ζερμαίν παντρεύθηκε τον κ. Αριστέλη Γκαρνισόν, ένα άγαθό έμπορικό έλαστικό σουτιέν, δέν έγνώρισε άλλον έρωτα από τον συζυγικό. Αυτό συνέβαινε γιά δυο λόγους. Πρώτα γιατί ή Ζερμαίν είχε τις άρχές, πού έχει μιά τιμία γυναίκα, κι' έπειτα γιατί δέν της παρουσιάσθη ή ευκαιρία ν' άπατήση τον άνδρα της!.. Αλλωστε στη μεγάλη έπαρχιακή πόλη, πού έζοσε τό άνδρόγυνό, ή συζυγική άπιστία δέν ήτο και τόσο ευκόλη. Η Ζερμαίν δέν είχε άπραμακρυνη ποτέ από τό νοικοκυριό της, έκτός από τους δυο μήνες του καλοκαιριού, πού έπήγαινε στα λουτρά, μαζί με τη πεθερά της και με μιά θεία της. Γι' αυτό τώρα ήταν τόσο στεναχωρημένη. Ο άνδρας της της είπεν, ότι του ήταν άδύνατο νά τη συνοδεύσει στο Παρίσι, όταν θά έγίνονταν ό γάμος της έξάδελφούλας της Ζερμαίν, της Κολέτ. Οί έμπορικές ύποθέσεις του δέν του επέτρεπαν τό ταξείδι αυτό. Γιά πρώτη φορά λοιπόν στη ζωή της ή κ. Ζερμαίν Γκαρνισόν βρέθηκε μόνη της, σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως του σιδηροδρόμου, πού θά την έφερνε στο Παρίσι. Άπεναντί της, άκριβώς, έκαθόταν, χωμένος μέσα στο άναπαυτικό κάθισμά του, ένας νέος μελαγχρινός, ντυμένος ή ένα καφέ σπόρ κοστούμι και με τρούπους πού θάμπορούσαν νά ξεμυαλίσουν και μιά όαμα.

— Σάν τυχοδιώκτης μου φαίνεται, έσκέφθηκεν ή Ζερμαίν. Πρέπει νά είμαι προσεκτική!

Ο νέος είχε καρφώσει τό βλέμμα του στις τορνευτές γάμπες της Ζερμαίν, πού έσφιγγαν οί σαιρ κάλτσες, παρμένες από τό κατάστημα του κ. Γκαρνισόν κι' αυτές, μαζί με τό έλαστικό σουτιέν, πού έφορούσε ή κ. Γκαρνισόν. Η Ζερμαίν κατέβασε τ' όφους της περισσότερο. Έπειδή όμως ό συνταξιδιώτης της έπέμενε νά, τρυπά με τό βλέμμα, του τις γάμπες της και ν' άναστενάζη μελοδραματικά, έφριξε τό επανώφορί της, πάνω στις γάμπες.

— Κρυώνετε κυρία! τη ρώτησεν έξαφνα ό νέος, με τραγουdistή φωνή.

— Όχι, άπάντησε ξηρά ή κ. Γκαρνισόν.

— Μήπως σάς ένοχλεί τό κάπνισμα;

— Όχι.

Ο νεαρός συνταξιδιώτης της έβγαλε τότε τ' σιγαροθήκη του και της προσέφερεν ένα τσιγάρο.

— Μερσί, δέν καπνίζω.

— Τότε δέν θά καπνίσω κι' εγώ, είπεν ό νέος και έσβυσε μ' ένα χαριτωμένο πείσμα τό τσιγάρο του. Δέ θέλω νά σάς είμαι ένοχλητικός.

— Σας παρακαλώ καπνίστε, διεμαρτυρήθη ή Ζερμαίν. Δέν μ' ένοχλείτε. Αλλωστε καπνίζει και ό άντρας μου.

— Είσατε παντρεμένη! Τι κρίμα! έφώναξεν ό νέος.

— Γιατί κρίμα; την ρώτησεν έκπληκτη ή Ζερμαίν.

— Γιατί λυπούμαι πάντοτε, όταν βλέπω ότι μιά νέα και όραία γυναίκα, σάν και σάς, δέν είναι έλεύθερη.

— Μοφ φαίνεται κύριε, ότι δέν είναι σωστό νά λυπάσθε.

— Αγαπητή μου κυρία, συγχωρήστε με... Μοφ άρέσει νά είμαι πάντοτε ελκρινής και νά λέω ό,τι σκέπτομαι. Ίδιως όταν βρίσκομαι άπέναντι σε μιά όμορφή άγνή, τότε ή ελκρινεία μου φθάνει στο κατακόρυφο!

Τά λόγια αυτά άν και έθύμωναν την Ζερμαίν, μολατούτα της έφαινόταν τόσο ευχάριστα!.. Τ' άκουγε σάν μιά μουσική, πού δέν είχε άκούσει ποτέ ως τώρα.

— Παρ' όλον ότι είμαι διάσημος, κυρία μου, εξακολούθησε με παραφορά ό νέος, δέν είμαι καθόλου τυχερός, στις κατακτήσεις μου.

— Μπα, είσατε διάσημος; Και γιατί;

— Ρώτησε με περιέργεια ή Ζερμαίν.

— Μάλιστα, είμαι ό άνθρωπος — στρουθοκάμηλος — του Μιουζίκ—χώλ.

— Δέν πάμε ποτέ στο Μιουζίκ—χώλ, είπει με κάποια πικρία ή κ. Γκαρνισόν.

— Ω, τί κρίμα! Άν έρχόσαστε θά έβλέπατε ένα από τὰ πιό σανασιονέλα νούμερα. Είμαι ό άνθρωπος — στρουθοκάμηλος. Και με λένε έτσι, γιατί καταπίνω άράδα ό,τι βρίσκω: γυαλιά, καρδιά, καρφίτσες, πέτρες, και τὰ βιβλία του κ. Βαλερύ και δέν παθαίνω τίποτα.

— Αυτό είναι πρωτάκουστο! έφώναξε μαγεμένη από τό κατόρθωμα του νέου ή Ζερμαίν.

— Και έξερτε πώς άνεκάλυψα, ότι έχω αυτήν την περιεργή ιδιότητα; Μιά μέρα πού έμεινα άπένταρος, άπεφάσιμα νά αυτοκτονήσω, μέφοντας στο Σηκουάνα. Γιά νά πάω μιά και καλή στον πάτο λοιπόν, άρχισα νά τρώω πέτρες... Την τελευταία στιγμή, πού έτοιμαζόμουν νά πηδήσω στον ποταμό, μ' είδε ένας ρώσος πρίγκηψ, πού κάνει τό σωφέρ στο Παρίσι.

Ενόσω ό νέος μιλούσε, τό βλέμμα του δέν έφευγε από τό άρμονικό σώμα της Ζερμαίν. Και ή κ. Γκαρνισόν ένόμιζεν, ότι τό βλέμμα αυτό έτρουπούσε με τ' διαπεράστικότητά του και τό έλαστικό σουτιέν της άκόμα.

Σε μιά στιγμή ό συνταξιδιώτης της, την άρπάξε με τό σιβαρά νεανικά χέρια του και άρχισε νά της γεμίζει τό πρόσωπο με θερμά, τρελλά, φιλή...

— Προς Θεού, άφίστέ με, τον παρε-

κάλεσε. Αλλά ή θέλησή της ήταν τσακισμένη τόσο...

Έφθασαν επί τέλους στο Παρίσι. Κατέβηκαν στη Γκάρ ντε Λυών κι' από κεί ό νέος τό σιδηροδρόμου έφερε τό θυμά του, τ' χαριτωμένη και ήσυχη ως τότε έπαρχιωτοπούλα, σ' ένα ξενοδοχείο. Είς μάτην ή Ζερμαίν τον παρεκάλεσε νά σεβασθή τό άπαρβίαστον του έλαστικού σουτιέν της... Μά μιά κι' έγινε ή άρχή, ό κατήφορος ήταν έπειτα τόσο ευκόλος... Όταν ή Ζερμαίν μετά την άπιστίαν άνεζήτησε τὰ κοσμήματά της, πού είχε βγάλει έν τω μεταξύ, είδε με φρίκη ότι έλειπαν.

— Τά δακτυλίδια μου, τό βραχιόλι μου... Ο άρραβώνας μου... Πού είναι; έφώναξεν έντρομη.

— Τά έφαγα! της άπάντησε με άπαθεία ό νέος. Δέ σάς είπα ότι είμαι ό άνθρωπος — στρουθοκάμηλος.

— Είσατε ένας ληστής. Θέλω νά μου δώσετε άμέσως τὰ μπιζού μου. έφώναξε σάν τρελλή ή κ. Γκαρνισόν.

— Αυτή τη στιγμή άδύνατον... Αύριο τό πρωί ίσως.

— Βοήθεια! άρχισε νά κραυγάζη τότε ή Ζερμαίν. Βοήθεια...

...Μά την ίδια στιγμή άνοιξε τὰ μάτια της. Εύρέθηκε ξαπλωμένη στο βαγόνι... Σε μιά στάση όμως θεέ μου! Ο συνταξιδιώτης της άπέναντί της έκύταζε με λαχτάρα τις... άποκαλύψεις πού έκαμεν ή φύοστα της... Είχε άποκοιμηθή, μέσα στο βαγόνι... Η χλιαρή ατμόσφαιρα, ό καπνός και τό ρυθμικό τράνταγμα του βαγονιού την νάρκωσαν. Τί ήλιθιο όνειρο! Έξαφνα βλέπει τό νεαρό συνταξιδιώτη της νά την πλησιάζη και νά της λήη με χαμόγελο.

— Τι κομψό πόδι, πού έχετε, μαντάμ!

— Α, όλα κι' όλα, αυτό δέν ήταν όνειρο...

— Φύγετε, γιατί θά κτυπήσω τό κουδοῦνι του κινδύνου! άγρίεψεν ή Ζερμαίν, ταραγμένη άκόμα από τό άνόητο όνειρο, πού είχε ίδει μέσα — μερί... Έφθασαν στο Παρίσι, επί τέλους. Η Ζερμαίν έπήδησε από τό βαγόνι, έπήρε ένα ταξί και πήγε στο σπίτι της εξαδελφούλας της, της Κολέτ. Ούτε γύρισε νά κυττάξη τον συνταξιδιώτη της, πού την έχαιρετούσε ευγενικά.

— Δέν έχεις καμιά φωτογραφία του άρραβωνιαστικού σου; ρώτησε την εξαδέλφη της, μόλις άλλάξαν τὰ πρωτα φίλια.

— Θά τον ίδης σε λίγο εκ του φυσικού, της άπάντησε χαρούμενη ή Κολέτ. Φαντάζεσθε την έκπληξη της Ζερμαίν, όταν ή πόρτα του σαλονιού άνοιξε κι' ή Κολέτ της παρουσίασε τον άρραβωνιαστικό της, τό νέο του βαγονιού πού την έφλέρταρε άγρια και της έγινε στο τέλος πιό έπιθετικός...

Λίγη ώρα άργότερα ή Ζερμαίν έλεγε στην εξαδελφούλα της:

— Ο μνηστήρ σου είναι πολύ χαριτωμένος... Μά θά σοφ ζητήσω μιά χάρη... Νά έρξεσθε συχνά νά μάς βλέπετε... Νά μένετε, μαζί μας... Μοφ τό ύπόσχεσαι; Θά έλθετε; Ωραία...

ΛΕΞΑ ΣΑΒΟΝΩΦ

“Έχω την τιμή να μιλήω στον κύριο Νορθκόουτ αν δεν άπατώμαι. Νομίζω πως σας έχομε ήδη προμηθεύσει αρκετούς υπηρέτες.
Καινούργια άποκάλυψη για μένα. Την δέχτηκε άτάραχα.
— Βέβαια, είπα, πρέπει να έξακολουθήσετε να μου προσφέρετε τις υπηρεσίες σας.
— Μεγάλη μου τιμή, κύριε Νορθκόουτ. Καθίστε

παρακαλώ να συμβουλευθώ μια στιγμή τους καταλόγους μου. Είμαι βέβαιος πως θα βρω κάποιον που να μπορέ ν’ άναπληρώσει τον μέτρντ’ ότέλ σας.
Γύρισε ύστερα από λίγα λεπτά, με το ύφος τελείως ικανοποιημένο.
— Μά φυσικά, έχω ό,τι σας χρειάζεται και είναι περίεργο

πως δεν τό συλλογίστηκα άμέσως. ‘Η αλήθεια είναι πως αυτός ό ύποψήφιος παρουσιάστηκε μόνο χτες τό άπόγευμα. ‘Ονομάζεται Φραγκίσκος κι’ έχει ύπηρετήσει χρόνια στον Λόρδον ‘Ερρίκον Τράγκατορ. Τελευταίως άποσύρθηκε με κάποιες οικονομίες, δεν άναλαμβάνει όμως πια τακτική ύπηρεσία. Κάνει τον άντικαταστάτη, όταν παρουσιασθή εύκαιρία, για να μπορέ ν’ έξεκουράζεται στο άναμεταξύ. Τό πιστοποιητικό, που τό έδωσε ό Λόρδος Τράγκατορ, είναι έξαίρετο. Ζήτησα άλλωστε πληροφορίες και τηλεφωνικώς. Είναι γάλλος, αλλά κατέχει τελείως την άγγλική.”

— Φαντάζομαι πως θα κάνη για τή δουλειά που τον θέλει, είπε ό Μαυρίκιος. Τι λές και σύ; Συμφώνησα μαζί έτού. Είχα συναντήσει άλλοτε έναν Λόρδο ‘Ερρίκο Τράγκατορ, όταν ήταν πρέσβυς της ‘Αγγλίας στην Μπολιβία. Θυμώμουνα πως όλος ό κόσμος τον έκτιμούσε. Δέ θα έδινε βέβαια ένα καλό πιστοποιητικό, αν ό ύπηρετής του δεν άξιζε.
Δέχτηκε λοιπόν την πρόταση του Σίγκραβ, και τον παρακάλεσα να μου στείλη τό Φραγκίσκο νωρίς τό άπόγευμα.
— Μόνο που θα λείπω τό άπόγευμα από τό σπίτι πρόσθεσα.

‘Ο Σίγκραβ έμεινε λίγο συλλογισμένος.
— Τότε άφίστε μου μια κάρτα σας με δυό λόγια για να γίνη εύκολα δεκτός από τό προσωπικό.
Θά τον συνοδεύσω, άλλωστε, και γώ σπίτι σας.
“Αφισα την κάρτα και στράφηκα προς τον Μαυρίκιο.
— Και τώρα, άγαπητέ μου, πρέπει να σ’ έγκαταλείψω γιατί με περιμένει ό ράφτης μου.
— ‘Αντίο, λοιπόν. Και μήν ξεχάσης πως σε περιμένω την Πέμπτη.
— ‘Εννοια σου. Θέλω τόσο πολύ να περάσω λίγες μέρες μαζί σας.

‘Αφού τέλειωσα με τό ράφτη μου πήγα και άγόρασα ένα ζευγάρι παπούτσια, γιατί τά παπούτσια του σώσια μου με στένευαν λίγο. ‘Αγόρασα και ένα θαυμάσιο μπαστούνι που ξεβίδωνε στη μέση, και έκρυβε ένα αίχμηρότατο μαχαίρι.

Μου κόστισε έξη λίρες. Ξώδενα με μεγάλη χαρά, σά μικρό παιδί. Χρόνια είχα να δώ τόσο χρήμα στα χέρια μου. ‘Η αλήθεια, όμως, είναι, πως είχα άγοράσει κάπως ακριβά αυτή όλη την πολυτέλεια.

‘Ημουν λιγάκι άνήσυχος για την είσπραξη των όκτώ χιλιάδων λιρών. ‘Αλλά, για να μην έχω πολλές διατυπώσεις, έπρεπε να άποταθώ στην τράπεζα του Νορθκόουτ. Δίσταζα όμως κάπως ν’ άντιμετωπίσω τό έξετα-

στικό βλέμμα του ταμία.

Τέλος πήρα την άπόφαση και παρουσιάστηκα στο ταμείο. Πολλοί πελάτες είχαν έρθη πριν από μένα και περίμεναν, αλλά ό ταμίας, ένας ηλικιωμένος και αξιοσέβαστος γέρος, μόλις με είδε προθυμοποιήθηκε να τακτοποιήση άμέσως τό δικό μου λογαριασμό πρώτα, όπως κάνουν για τό σημαίνοντα πρόσωπα.

— Θέλω να σηκώσω όκτώ χιλιάδες λίρες. ‘Αρα γε μου τό επιτρέπουν οι καταθέσεις μου στην τράπεζά σας; ‘Ο ταμίας μειδίασε.

— Πιστεύω, κύριε Νορθκόουτ. Θά πάω πάντως να βεβαιωθώ. Και αν οι καταθέσεις σας είναι λιγώτερες, μπορείτε να άποταθίτε στο διευθυντή. Δέ θα έχη καμιά άντίρρηση. Είμαι βέβαιος, να σας μετρήσω με τό ποσόν που ζητάτε.

Χάθηκε και γύρισε σε λίγο με την καθουχαστική πληροφόρηση πως βρισκόνταν ακόμα στην τραπεζάστού όνομά μου έννέα χιλιάδες έκατό

σαράντα όκτώ λίρες. Τού έδωσα τό τσέκ του Νορθκόουτ και χωρίς άλλη συζήτηση άνοιξε ένα συρτάρι και άρχισε να μετρά.

— Θά σας δώσω χαρτόνομίσματα των πεντακοσίων λιρών. Δεν προτιμάτε; Μόλις βγήκα άνέπνευσα βαθεία. Τι ήδονή να έχης στην τσέπη σου σχεδόν δέκα χιλιάδες λίρες. Προπάντων διαν σκέπτεσαι, πως, λίγες μέρες πριν, δεν είχες να κανονίσης ούτε τό λογαριασμό του ξενοδοχείου. Για να γιορτάσω τό χαρμόσυνο γεγονός πήρα την άπόφαση να γευματίσω στο Ρίτζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Μόλις κάθισα στο τραπέζι, παράγγειλα μια μερίδα φασιανό, ένα μπουκάλι κρασί και μανιτάρια τηγανιτά. ‘Απολάμβανα αυτό τό όρεκτικώτατο γεύμα και κατέστρωνα με την ήσυχία μου διάφορα σχέδια.

“Ως έδω όλα πηγαίνουν θαυμάσια. ‘Ο φόβος του Νορθκόουτ δεν ήταν παιγνίδι ή φαντασία. Δεν μου έμενε πια καμιά άμφιβολία γι’ αυτό. Δέ φοβόμουνα πια την Μέρσια, αλλά ό μυστηριώδης Γκουαρέζ και άλλα παρόμοια ύποκείμενα, με ξενικά ύποβλητικά όνόματα με περιτριγύριζαν ασφαλώς και καιροφυλακτούσαν την εύκαιρία να φέρουν εις πέρας τό έργο, που είχε αναλάβει ή Μέρσια την προηγούμενη νύχτα. Θυμήθηκα την ύπόσχεσή που είχα δώσει στο Μαυρίκιο. Κι’ αν ακόμα ό Νορθκόουτ δεν μου είχε έπιστήσει την προσοχή μου, από την πρώτη στιγμή που τον συνάντησα,

κατάλαβα με τί άνθρωπο είχα να κάμω. Τις λίγες ώρες που περάσαμε μαζί, ένιωσα καλά πως έτρεφε μια επικίνδυνη έχθρότητα για μένα, που δεν καταφθωνε διόλου να κρύψη, με όλη τή φαινομενική του άφέλεια και προσπάθεια να μου φανή εύχάριστος. Δεν μπορούσα να κατάλάβω γιατί μισούσε τόσο τον Νορθκόουτ. ‘Επίσης δεν ήξερα αν είχε κάποια έπαφή με τους άλλους έχθρούς μου.

Αυτό λοιπόν που έκαμα, να δεχθώ την πρόσκλησή του, ήταν μεγάλη άπερισκεψία. ‘Αλλά δεν είμαι από τους τύπους που μπορούν να περιμένουν επ’ άπειρον μέσα σε μια μυστηριώδη άτμόσφαιρα—πρό πάντων όταν πρόκειται για ζωή ή θάνατο—και ήμουνα όλότελα άποφασισμένος να έξιχνιάσω τή σκοτεινή αυτή ύπόθεση τό ταχύτερο.

(‘Ακολουθεί)

ΑΠΑΓΩΓΕΣ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Δύο χιλιόμετρα μακριά από τον πύργο Μπαρενφούρ δεν ύπηρχε άλλο τίποτα, παρά μονάχα δυό σπιτάκια έξωλινα, που χρησιμοποιούν για άναπαυτήριο του Βαρώνου Σιλάν Πόσερ, όταν έπήγαινε καμιά φορά κυνήγι με τους φίλους του.

‘Ενα μεγάλο δάσος, μια μικρή λίμνη και διάφορα μονοπάτια που βγαίνανε όλα γύρω τριγύρω από τον πύργο. Δυό φορές τό χρόνο ό Βαρώνος συνήθιζε να έρχεται σε έπικοινωνία με τους φίλους του, τής άλλοτε κοσμικής ζωής του.

Οι πόρτες άνοιγαν τότε, τουλάχιστον σε πενήντα αυτοκίνητα, οι σάλες έφωτιζόντο άπλετα, και γυναικείες τουαλέτες, σμόκιν και φράκα, έτριγύριζαν από τά σαλόνια στους κήπους.

Είχαν περάσει τώρα έδω και μια βδομάδα οι άποκρηές, και ό Βαρώνος έστειλε τή συνειδημένη του πρόσκληση. Καλούσε όλον εκείνο τον κόσμο για μια όλόκληρη έβδομάδα.

‘Αλλά δεν είχαν περάσει δυό μέρες από την άφιξη των προσκαλεσμένων και ό Σμιθ ‘Αλσον ό τραπεζίτης, μάταια άναζητήθηκε στον πύργο. Δεν εύρέθηκε πουθενά.

Στην άρχή ύπόθεσαν πως έπείγουσες ύποθέσεις του τον άνάγκασαν να φύγη. ‘Ωστόσο όμως θα μπορούσε να είδοποίηση τον οικοδεσπότη ή και να πάρη τή βαλίτσα του.

Τά κουτοπομπολιά έδωσαν και πήραν όταν μάχιστα την άλλη ήμέρα και με τον ίδιο τρόπο χάθηκε ή γυναίκα του κόμητος ‘Αλαντίνι.

‘Απαγωγή, ψιθύριζαν όλοι, πράγμα όμως τό όποϊον δεν μπορούσε να χωνέψη ούτε ό σύζυγος μά ούτε και ό Βαρώνος. Κάτι τό πολύ σπουδαίο συνέβαινε, και γι’ αυτό, τό ίδιο εκείνο βράδυ, ό κόμης ‘Αλαντίνι πήρε ταυτόκίνητό του κι’ έπήγε στον πιο κοντινό τηλεφωνικό σταθμό.

Την άλλη μέρα πρωί—πρωί έφθασε στον πύργο κατασκοπισμένο τό ζεύγος Ρούθ, που ζητούσαν χίλιες συγγνώμες από τό Βαρώνο για την άργο πορεία τους στην πρόσκλησή του.
“Όλη ή μέρα πέρασε σε μια άσυνήιστη νευρικότητα, γιατί ό καθένας άρχιζε να φοβάται για τον έαυτό του, μήπως του συνέβαινε τίποτα τό έκτακτο, όμοιο με την περίπτωση των δυό εξαφανισθέντων.

‘Ο Βαρώνος δικαιολόγησε τους Ρούθ, που από την κύρωση δέ θα μπορούσαν να παρευρεθούν στο δείπνο. ‘Εκείνο τό βράδυ δεν χόρεψαν. ‘Η Ιταλίδα όμως πρωταγωνίστρια του μουσικού θεάτρου, τραγούδησε αρκετές ώρες ως που να περάση ή ώρα και ν’ άποσυρθή ό κόσμος στα δωμάτιά του...

Σά μια γωνιά ένας πρώην αξιωματικός είχε συγκεντρώσει μερικές κυρίες και δημηγορούσε:
— Μου φαίνεται πως δεν είναι τρόπος αυτός! ‘Ο Βαρώνος κάνει πολύ άσχημα να καλή στον πύργο του ανθρώπους, που δεν είναι γνωστοί στον κύκλο μας. Τ’ είναι πάλι αυτοί οι Ρούθ, σάς παρακαλώ;

‘Αρχίζω να μην έχω έμπιστοσύνη ούτε στους Γκράχαμ ούτε στους ‘Αλεξυ, ούτε στους ... στους τόσους άλλους.
— ‘Ο συνταγματάρχης μου φαίνεται πως έχει δίκιο, είπε μια κυρία.

“Όλες γύρισαν και την κύτταξαν. ‘Ηταν ή κυρία Ρούθ που άκουσε τή συνομιλία κι’ έπλησίασε.
— Συγγνώμην, κυρία. αν είπα...

— ‘Εχετε άπολύτως δίκιο... Καί γι’ αυτό... κάνω πρώτη

την άρχή να παρακαλέσω τό Βαρώνο αύριο τό πρωί να μάς λύση από την ύποχρέωση να μένουμε περισσότερο. ‘Χαμογέλασε κι’ έφυγε προς τό βάθος του σαλονιού που έβγαίνει στο διάδρομο.

Την άλλη μέρα τό μεσημέρι όλοι οι προσκαλεσμένοι βρισκόντουσαν σε μεγάλη άμνηστία. Συζητούσαν κι’ έπαιρναν άποφάσεις άμύνης. Τό ίδιο εκείνο βράδυ είχεν εξαφανισθή ή έκατομμυριοδύχος άμερικανίς ‘Αλλεν.

Ούτε πιστόλια είχαν φέρει μαζί τους ούτε ό πύργος διέθετε κανένα όπλο για να ύπερασπίση τή ζωή τους. ‘Αλλο μέσον δεν ύπηρχε και, όσο ήταν ακόμα ήμέρα, έπρεπε να φύγουν.

‘Ηταν έτοιμοι ν’ άνεβούν στον πύργο για να ζητήσουν συγγνώμη από τό Βαρώνο όταν άνάμεσα σ’ ένα σύννεφο κουρνιαχτού ξεχώρισε ένα αυτοκίνητο που έτρεχε με ίλιγ-ιώδη ταχύτητα. ‘Ολοι τους έβγηκαν στην έξώπορτα. Τ’ αυτοκίνητο σταμάτησε και από τό βολάν πήδησαν χάμω ό Μίστερ Ρούθ και ή γυναίκα του.

Μέσα στ’ αυτοκίνητο, χάμω, δεμένοι από τό κεφάλι μέχρι τά πόδια μουγκρίζανε από τό σφίξιμο των σχοινιών δυό άντρες.

— Κυρίες και Κύριοι, όσοι έχετε αυτοκίνητα, έτοιμασθήτε

να κάνωμε ένα μικρό περίπατο. Χρειάζομαι κι’ ένα γιατρό. Αυτούς τους παραδίδω στον Βαρώνονά τους έμπιστευθή, έτσι όπως είναι δεμένοι, στους πιο παληούς υπηρέτες του. Είναι... μ ή ν τους κυττάζετε και τόσο περίεργα... δυό άσσοι του έγκληματολογικού δελτίου, καταζητούμενι από καιρό.

“Ολομείνανε κατάπληκτοι στα λόγια του

Ρούθ γιατί στα πρόσωπα των δυό αυτών κακούργων άνεγνώρισαν τους δυό καινούργιους υπηρέτες που είχε προσλάβει ό Βαρώνος για βοηθούς, με την εύκαιρία τής γιορτής του πύργου του.

— ‘Η κόμησσα; ‘Η ‘Αλλεν; — ‘Ο Τραπεζίτης ‘Αλσον; — Γι’ αυτό σας προσκαλέσαμε, άπάντησε ή κυρία Ρούθ, για να πάμε να τους κάνωμε μιάν έκπληξη.

“Επειτα από μισή ώρα δέκα αυτοκίνητα με τους προσκαλεσμένους έφυγαν από τον πύργο κι’ έπειτα από διάφορους έλιγμούς μέσα στα μονοπάτια και στο δάσος φτάσανε μπροστά στα δυό έξωλινα σπιτάκια που χρησιμοποιε ό Βαρώνος για άναπαυτήριό του στα κυνήγια.

— Και πως τους άνακαλύψατε κύριε; ρώτησε κάποιος.
— Αυτούς όχι, αλλά τά σπιτάκια πρώτα. Ξενυχτήσαμε με τή γυναίκα μου μέχρι τά δημερώματα, κρυμμένοι πίσω από θάμνους. Εύρηκαμε έγκαίρως τα πρώτα δυό θύματα, έπρεπε να άνακαλύψωμε όμως και τους δράστες. Δεν άργησαν ναρθούν. Λίγο πριν να δημερώση τους είδαμε νάρχονται μέσα από τό δάσος. Βαστούσαν ένα φορείο και πρόχωρούσαν να άκουμπήσουν και τό νέο θύμα πλάι στ’ άλλα.

Τους άφήσαμε ως που να ξεγυμνώσουν και τό τρίτο θύμα τους από ό,τι πολύτιμο είχε και τότε μπήκαμε με τά περιστροφά στα χέρια και τους συλλάβαμε.

— Και οι γυναίκες, ό Τραπεζίτης; — Είναι άπλως ναρκωμένοι. Μια έπέμβαση του γιατρού και αύριο θα λάβουν μέρος στη γιορτή, είπαν οι Ρούθ που δεν ήσαν παρά τό άστυνομικό άνδρόγυνο Τζέιμς που είχε θριαμβέψει και πάλι.

TJMS TJONSON

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

68 ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ 68

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

MARIA Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

‘Η γυναίκα τής άμαρτίας και τής Μετανοίας. ‘Η γυναίκα που πολέμησε στην άρχή τον Θεάνθρωπο και τον άγάπησε έπειτα μ’ έναν έρωτα άνδρσιο.

Η

MARIA Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

‘Η γυνίκε των Ρωμαϊκών όργίων, και των έγκλημάτων, που έξαγνίστηκε με την φοδερώτερη θυσία.

Θά μπορούσα άραγε σήμερα νά τήν ξανάβρω εκείνη τήν πόρτα; Δέν τό πιστεύω. Πέρασαν τόσα χρόνια άπ' τή μέρα πού έκλεισε πίσω μου, γιά τελευταία φορά, καί τά πράγματα πρέπει βέβαια νάχουν αλλάξει από τότε. Ήτανε σέ μία πόλη τής Ανατολής, πέστε τήν όπως θέλετε, δέν έχει σημασία αυτό, ανάμεσα στή Μπαταβία καί στή Σαγγάη, μία πόλη χαμηλή, άπλωμένη στήν όχθη ενός μεγάλου ποταμού, κοντά στή θάλασσα.

Τό σπίτι ήτανε σέ μία συνοικία, γιεμάτη μυστήριο. Σπάνια συναντούσε κανείς λευκό άνθρωπο. Κι' ό δρόμος ήτανε πολύ περίεργος: Φαντασθήτε ένα στενό πέραςμα όλο βούρκο κι' άκαθαρσίες, γιεμάτο παιδιά κουρελιάρικα, παιδιά καί σκυλιά, κι' άπ' τίς δυο μεριές σπτία με βρωμερούς τοίχους. Μιά άποπνικτική μυρωδιά όπιου καί σαπίλας γιέμιζε τόν άκίνητο καί ζεστόν άέρα. Ή πόρτα ήτανε βαμμένη κόκκινη. Όταν ξυπναινε κανείς μέσα έβρισκε μιάν άπότομη στενή σκάλα δίχως κάγκελα, πού ανέβαινε στό άπάνω πάτωμα. Εκεί ήτανε τό καπνιστήριο του όπιου, ένα μεγάλο δωμάτιο μέ τούς τοίχους άσβεστωμένους, άσπρους. Ένα ξύλινο ντιβάνι έπιανε σχεδόν τόν μισό χώρο. Χάμω, ανάμεσα σέ ψάθες καί σέ παχιά μαξιλάρια, ένας δίσκος μέ τά σύνεργα του καπνίσματος. Δυό κινέζικες λάμπες, μέ σχέδια κόκκινα καί πράσινα, έρριχναν έν' άδύνατο φώς στίς δυό άκρες. Όλόγυρα, παντού, πίπες από μπαμπού κι' έλεφαντόδοντο, μέ λουλάδες μεταλλικούς, ξύλινους ή από σπάνιες πέτρες, όί βελόνες καί τά δοχεία μέ τό όπιο. Ένας Βούδδας από λευκή πορσελάνα, μέ μία λεπτή κορδέλλα στό λαιμό, καμάρωνε, χαμογελώντας, αυτό τό θέαμα.

Πήγαινα εκεί από καιρό καί κάθε βράδυ κάπνιζα, κάπνιζα, ώσπου τά πνεμόνια μου ν' άρνηθουνε πιά νά τραβήξουν τόν παχύ καί βαρύ καπνό. Έτσι κάθε νύχτα, ξεχνώντας τή δυστυχία καί τά βάσανά μου, περνούσα μέ τή δύναμη του όπιου σ' έναν τόπο μαγευτικό, άπερίγραπτα θαυμάσια. Απολαμβάνα μύριες ευτυχίες, κάθε φορά διαφορετικές, ώσπου νάρθη ή αύγή γιά νά μέ ξαναφέρη στή χώρα τών ζωντανών.

Πόσους είδα νά καπνίζουνε κοντά μου δέν τό ξέρω πιά. Εκεί άντάμωσα καί κείνον τόν άνθρωπο. Τόν ξανάβλεπα κάθε βράδυ, κι' ή γυναίκα πούχε τό μαγαζί μου είπε πώς τόν λέγανε Μπόμπ. Ήβανς κι' είχε φυτείες στή Σουμπάβε.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μιά νύχτα κουβεντιάσαμε οι δυο μας κι' έπειτα, ύστερ' άπό τή δεκάτη πίπα, μέιναμε πιά σιωπηλοί, ναρκωμένοι τήν αύγή. Βγήκαμε τότε μαζί μέσα στήν έλαφρή όμί και τήν πρωινή ψύχρα.

Μέ τραβήξε σέ μία ταβέρνα κοντά στό λιμάνι. Είπα πίνοντας, μέ έκανε νά μιλήσω κι' έτσι δέν άφύσχη νά θη τήν αξιοθρήνητη Ιστορία μου. Ήμουνα πιά χωρίς λεφτά. Μόλις τά κατάφερνα, μέ κάτι δουλιές πού κανέναν κός δέν θα τίς έκανε, νά κερδίζω τή συντήρησή μου γιά τό καπνισμα. Μέ είδε άποφασισμένο γιά όλα, φώναζε νά έξοικονομούσα τά ναύλα μου γιά νά ξεφύγω άπ' νο τό καταραμένο τόπο κι' άπ' τό όλέθριο πάθος του Μάρου Καπνού. Δώσαμε ραντεβού γιά τό βράδυ ένός ίδιου μέρους κι' έφυγα γιά τίς σκοτεινές ασχολίες μου.

Πήγα λοιπόν τό βράδυ, στήν ίδια ταβέρνα. Ό νυχτερινός μου σύντροφος ήταν εκεί, σ' ένα τραπέζι μαζί μέ τρία πρόσωπα. Κάθησα στήν παρέα τους.

—Νά ό άνθρωπος πού σάς έλεγα, είπε τότε ό Μπόμπ. Ήβανς. Ξέρει τόν τόπο καλύτερ' από μάς καί θα μπορούσε νά μάς φανή χρήσιμος στή δουλειά μας. Τί λέτε;

Οί τρεις άντρες μέ κύτταζαν προσεχτικά χωρίς νά πωλέξη. Έπειτα έκαναν μία κίνηση μέ τό κεφάλι: ήταν σύμφωνοι.

—Σύντροφε, εξακολούθησε τότε ό Μπόμπ, άν θέλεις πόν νά μάς βοηθήσης σ' αυτή τή δουλειά κι' άν πετύχουμε βέβαια, θα πάρης 10.000 δολάρια στό μερτικό σου. Πό όμως μάθης τά σχέδιά μας σέ είδοποιώ πώς ίσως καί μάς σκοτώσουν καί μάλιστα μέ τόν πιο σκληρό τρόπο πού μπορεί νά φανταστή ό νοός του ανθρώπου. Άποσχέσου λοιπόν νά μάς βοηθήσης καί νά μή βγάλης λέξη σ' άν γίνη.

Δέν είχα πεντάρα. Υποσχέθηκα.

Τότε έμαθα άμέσως τήν υπόθεση.

Θάχετε άκούσει βέβαια γιά τήν Πολιτεία του Τρόμου τήν πόλη τών Λεπρών, πού είναι χτισμένη σέ μία γοργή όλόγυρα σ' άπότομους κι' άπρόσιτους βράχους, στήν όχθη του Κόκκινου Ποταμού. Ένα μοναδικό μονοπάτι ανάμεσα άπ' τούς ριζώνες βγαίνει στήν πόλη τών Λεπρών. Τό λάει όμως δυνατή φρουρά γιά νά μήν ύπ' έρχη καμιά έξω

κοινωνία ανάμεσα στούς άρρώστους καί τόν έξω κόσμο. Λοιπόν μέσα στήν καρδιά αυτής τής φρικτής λέας πολιτείας, μέσα σέ μία υπόγεια παγίδα βρισκεται ένας Βούδδας από άγνό χρυσάφι, σκεπασμένος όλο κερς από άρχαία ιερά άφιερώματα.

Ή παγίδα, χτισμένη μέσα σέ μία σπηλιά, έχει είσοδο μία ρωγμή ενός μισογκρεμισμένου βράχου κι' ό θόλος της, άπάνω σχεδόν άπ' τό βωμό έχει ένα φυσικό άνοιγμα, κάπου τριάντα μέτρα άπάνω άπ' τό έδαφος. Εκεί λοιπόν, άπάνω στό σκαλισμένο βάθρο έχει τό θρόνο του τό χρυσό είδωλο, φορτωμένο με λύτιμα πετράδια. Ένας λεπρός καλόςγερος πλαισιώνει κάθε νύχτα μπροστά στό είδωλο, έχοντας πιά του ένα χάλκινο τύμπανο γιά όρα κινδύνου. Αυτός τίς πληροφορίες τίς είχε ό Μπόμπ από έναν άξιωματικό συγγενή του, πού ήτανε μήνες άρχηγός τής φρουράς του μονοπατιού.

Συμφωνήσαμε λοιπόν νά μπούμε άπ' τό μέρος του ποταμού σκαρφαλώνοντας στούς βράχους, στή καταραμένη Πόλη.

Σάν πιο λεπτοκαμωμένοι ό Μπόμπ Ήβανς καί γώ αποφασίστηκε νά κατεβούμε στήν παγίδα γιά τήν άρπαγή του Ειδώλου.

Άφού βεβαιωθήκαμε πώς είχε σύντομα πλοίο γιά τά νησιά τής Σόντας, αποφασίσαμε νά βάλουμε μπροστά τήν έπιχείρηση τήν άλλη μέρα τό πρωί. Σάν βρά

διασε, ύστερ' από δύσκολο καί κοπιαστικό ταξίδι στόν ποταμό, φτάσαμε στό Λάγγ-Ντάμ, ένα χωριό σέ μικρή άπόσταση άπ' τό σκοπό μας. Είμαστε έξω τλημένοι άπ' τήν κούραση καί γι' αυτό αποφασίσαμε ν' αναβάλουμε τήν άπειρα γιά τό άλλο βράδυ. Όλη τή μέρα τήν περάσαμε ξαπλωμένοι μέσα στή βάρκα μας, έτοιμάζοντας τά όπλα καί τά σκοινιά μας. Ξεκινήσαμε στίς έφτά μέ τό σουρουπό. Μέ μύριες προφυλάξεις ακολουθούσαμε τήν όχθη του ποταμού. Όταν φθάσαμε κάτω άπ' τούς βράχους, γιά μία στιγμή, διστασαμε βλέποντας τίς ανυπέρβλητες δυσκολίες. Οί βράχοι ήτανε κομμένοι όλόδια, τρομαχτικοί. Τό παραμικρό παραπάτημα, ίσονθάνατος. Καί

ΤΟΥ ΘΕΟΥ

όμως ό Μπόμπ, ύστερ' από άπερίγραπτες προσπάθειες, κατόρθωσε νά φτάση στήν κορυφή καί σέ λίγα λεπτά κατόπι, μέ ένα χοντρό σκονι' έ μέ κόμπους, άνεβαίναμε καί μείς, ένας-ένας.

Βρεθήκαμε σ' ένα μέρος σχεδόν επίπεδο.

Άρχισαμε νά προχωρούμε σερνόμενοι. Τά θυμιάματα καί τ' άλλα άρώματα, πού ξεφευγαν άπ' τό άνοιγμα τής σπηλιάς μας ώδηγούσαν.

Σταμάτησα στό χείλος τής τρύπας εκείνης καί, μή άκούοντας κανένα θόρυβο ούτε καί ψιθυρο κάτω στό βάθος, έγνεψα στούς συντρόφους μου νά έτοιμάσουνε τά σκοινιά. Στο μεταξύ πήγα σιγά-σιγά στήν άλλη μεριά του όροπεδίου. Τριακόσια πόδια κάτω ή Καταραμένη Πόλη κοιμότανε άγκαλιασμένη άπ' τούς άγριους βράχους. Κάτω άπ' τήν ώχρηάνταύγεια τής σεληνης μάντευε κανείς τά σπτία κολλημένα τό ένα πλάι στό άλλο, στούς στενούς σιωπηλούς δρόμους, κι' ανάμεσα σ' αυτά ξεχώριζαν οι παγόδες μέ τίς ιδιόρρυθμες στέγες τους καί μερικές ευρύχωρες κατοικίες πλουσιών λεπρών. Ό Μπόμπ μέ φώναζε σιγανά Πηλίσια στό στόμιο του άνοιγματος κι' άδραξα τό σκονι' πού ήτανε τεντωμένο από τό βάρος του Μπόμπ, πού πήδησε πρώτος. Κατεβαίναμε... Κατέβαινα σιγά-σιγά, φοβισμένα.

Μου φαινότανε πώς δέν θάφτανα ποτέ κάτω. Άεαφνα άκουσα τίς μύτες του Μπόμπ ν' άγγίζουνε τό έδαφος καί σέ λίγο, σέ μερικά μόλις δευτερόλεπτα, βρέθηκε πλάι του.

Είδαμε τότε κοντά μας, τά σκαλοπάτια, πρós τό θρόνο του είδώλου. Διαικρίναμε άκαθόριστα, μέσα στό μισοσκοτάδι, διάφορα άγάλματα άγνωστων θεών.

Κάπου—κάπου, μερικά καντύλια, σκόρπιζαν ένα τρεμουλιστό φώς. Ή μυρωδιά τών άρωμάτων άνακατευότανε μέ τή σαπίλα τών μαραμένων λουλουδιών.

Ό Μπόμπ μέ χτύπησε έλαφρά στό ώμο καί μου έδειξε μέ τό δάχτυλο τό είδωλο, πού κάτω άπ' τό φώς δυό κινέζικων καντυλιών, σκεπασμένο μέ πολύχρωμα πετράδια χαμογελούσε μέ όλο τό χρυσό πρόσωπό του.

Μπροστά στό βωμό κοιμόταν' ένας καλόςγερος.

Πλησίασαμε σιγά, ό άνθρωπος δέ σάλεψε διόλου. Ήταν' ένας γέρος φαλακρός μέ φριχτό άπ' τήν άρρώστεια πρόσωπο.

Δέν δίστασα στιγμή. Άνοιξα τό κυνηγετικό μου μαχαίρι καί μέ μία γρήγορη κίνηση τούκοψα τό λαρύγγι. Ανατρίχιασε σύγκορμος. Άκουσα ένα στεναγμό κι' έπειτα τό αίμα άρχισε νά τρέχη μαύρο καί πηχτό από τήν πληγή του.

Χωρίς νά χάση καιρό ό Μπόμπ πέρασε πάνω άπ' τό πτώμα κι' άρχισε άμέσως νά μαζεύη τά κομμήματα άπ' τό άγαλμα. Μου τάδινε καί τάρριχνα μέσα σ' ένα σακκούλι κρεμασμένο άπ' τό λαιμό μου. Ύστερα δοκιμάσαμε νά μετακινήσουμε τό είδωλο.

Άδύνατο.

Θάλεγε κανείς πώς ήτανε μονοκόμματο μέ τό πελώριο ξύλινο βάθρο.

Τότε ό Μπόμπ ανέβηκε στό πρώτο σκαλοπάτι, τό άγκαλίσσε μέ τά χέρια του καί μέ μία άπελπιστική προσπάθεια πολεμούσε νά τό άνασηκώση ένώ έγώ σκουντούσα από πίσω μέ τόν ώμο.

Τότε λοιπόν άκουσα έναν ξερό κρότο κι' άμέσως έπειτα ένα τρομερό ούρλιασμα:

Τά χρυσά μπράτσα του άγάλματος είχανε κλείσει άγκαλιάζοντας τόν σύντροφό μου, σάν μία πελώρια μετάλλινη αγκίδα.

Πληττα σάν τρελλός άπάνω στό είδωλο, προσπαθώντας άδικα νά τόν γλυτώσω άπ' τό φριχτό εκείνο άγκάλισμα πού τόν κρατούσε σφιχτά άπάνω στή γελαστή Θεότητα. Δέν μπόρεσα νά κάνω τίποτα. Γρήγορα άκουσα τίς φωνές καί τά ξεφωνητά τών καλογέρων πού τούς ξεσηκώσαν τά ούρλιασματα του Μπόμπ.

Οί τοίχοι τής σπηλιάς λάμπανε άπ' τίς ματωμένες φλόγες τών διαδίων.

Δέν είχα πιά παρά μία σκέψη: νά φύγω!..

Τραβήξα τά δυο περιστροφά μου καί παρατώντας τό Μπόμπ, τρελλός άπ' τήν τρομάρα του, νά παλεύη μέ τό είδωλο, έτρεξα στό σκονι'.

Μόλις πρόλαβα.

Μέσα στό μισοσκοτεινό χώρο τό πρώτο κύμα τών λεπρών καλογέρων ώρμούσε κατ' έπάνω μου. Οί κόκκινες φλόγες τών διαδίων φώτιζαν τά τρομερά πρόσωπά τους, άλλα παγωμένα άπ' τή φριχτήν άρρώστεια, άλλα πληγιασμένα άλλα φουσκιασμένα σέ τρόπο πού έδιναν τήν έντύπωση μουσουδιού λιονταριού.

Χέρια χωρίς δάχτυλα, μασχάλες πού ήταν μία πληγή στήθια πού τό πετσί τους ήταν κολλημένο στίς ντούγιες, πόδια ρεβά. Όλη ή φρίκη τής άρρώστειας του άργού θανάτου είχε ριχτή νά μέ άγκαλιάσει.

Γιά μία στιγμή πέρασε από τό νού μου ό φριχτός άργός θάνατος πού μέ περίμενε άν μέ άγγιζε κανένα άπ' αυτά τ' ανθρώπινα κουρέλια πού ούρλιαζαν καθώς ώρμούσαν άπάνω μου.

Μιά ανατριχίλα έτρεξε σ' όλο μου τό κορμί.

Τά χέρια μου έτρεμαν καθώς προσπαθούσα νά δεθώ από τή μέση μέ τό σκονι' πού κατέβηκα.

Ένας άπαίσιος άσπροντυμένος λεπρός χωρίς μύτη, πού φαινόταν νάναι ό άρχηγός τους μου πέταξε από μικρή άπόσταση τό διαδί πού κρατούσα.

Εύτυχώς μέ λάθεψε κι' έτσι πρόφτασα νά δεθώ άπ' τίς μασχάλες καί—ξαναβρίσκοντας εξαφνικά τήν ψυχραιμία μου μπροστά στόν άμεσο κίνδυνο—άρχισα νά πυροβολώ μέ τά δυό μου πιστόλια πάνω στό σωρό.

Οί πυροβολισμοί μου, πού τούς σταμάτησαν γιά μία στιγμή, τούς εξαγρίωσαν περισσότερο.

Άκουσα τίς φωνές τών πληγωμένων, τά ξεφωνητά του πλήθους τών λεπρών μέ τά φριχτά τους πρόσωπα καθώς ώρμούσαν άπάνω μου στό φώς τών διαδίων.

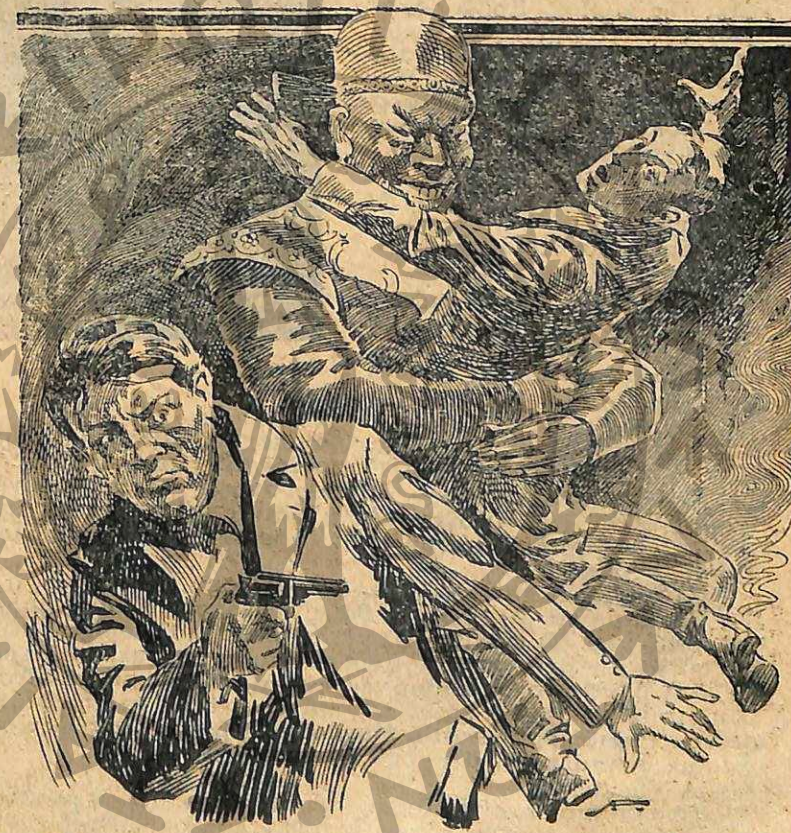
Όστόσο τό τεντωμένο σκονι' άρχισε νά μέ σηκώνη ψηλά, ένώ μέ εξακολουθούσα νά πυροβολώ άπάνω σέ κείνο τό άπαίσιό πλήθος πού ούρλιαζε.

Ό Μπόμπ εξακολουθούσε νά φωνάζη κι' άκούα τίς άπελπιστικές φωνές του μέσα σέ κείνο τό πανδαιμόνιο. Ύστερα...

Ύστερα, τί νά σάς πώ... δέν θυμούμαι πιά τίποτα.

Ήτανε φυσικά άδύνατο ν' άντέξουν τά νεύρα μου. Μέ τραβήξαν άπάνω άναίσθητο. Συνήλθα μέσα στή βάρκα μας, πού κυλούσε γοργά πρός τό στόμιο του ποταμού, πρός τήν άπολύτρωση...

E. Luce-Gilson

Οταν είδε η κυρία Έρβω να μπαίνει μέσα ή κυρία Ίου-
λιέττα Σανάκ, εφώνασε:
— Θεέ μου, τι όμορφη πού είσαι! "Εκτακτη!
— "Ερχομαι από το "Ινστιτούτο καλλονής, αγαπητή μου.
Πώς σου φαίνομαι;
— Φαίνεσαι σαν είκοσι χρονών!
— Και όμως είμαι 47 και ο γυιός μου 27. Τι λές για το
χρώμα μου;
— Είναι σαν το ροδάκινου.
— Για τα μάτια μου;
— "Ω!... δεν χρειάζεται διόλου το ινστιτούτο καλλονής
για τα θαυμάσια μάτια σου.
— Αυτές τις μέρες θα βγάλω τα φρύδια με το τοιμπιδάκι.
— Φρίκη!
— Ίσως, αλλά τα λεπτά φρύδια δίνουν στο πρόσωπο
ιδιαιτέρη χάρη.
— Τώρα, παρετήρησέ ή κυρία Έρβω, σέ παρακαλώ να
μου πής σέ ποιόν θέλεις ν' άρέσης και τα κάνεις αυτά;
— Στόν Ματθαίο Ριβελέν.
— Χμ! Έκαμε ή κυρία Έρβω με έκπληξη.
— Περί αυτού πρόκειται! "Ο Ματθαίος Ρι-
βελέν είναι όμορφάνθρωπος, τριάντα χρονών
νέος! Είναι ένας άνδρας, πού μου πηγαίνει!
"Η κυρία Έρβω έγειρε στην πολυθρόνα της,
έσήκωσε τούς ώμους και είπε.
— Μιχί σου, Ίουλιέττα, δεν ξέρει κανείς ποτέ
άν μιλάς σοβαρά ή άν άστειεύεσαι.
— Θέλω ν' άρέσω στο Ματθαίο Ριβελέν. Αυτό
είναι όλο. Θέλεις πιστεψέμε, θέλεις όχι.
— Δεν σέ πιστεύω. Δεν είσαι καμιά άνόητη!
Είσαι θελκτική, αλλά σέ νομίζω τή συνετώ-
τερη γυναίκα του κόσμου και μάλιστα θα έστοι-
χημάτιστα, ότι δεν άπάτησες ποτέ τόν άνδρα σου.
— Αυτό είναι αλήθεια. Σκεπτόμουνά πάντα
μονάχα το γυιό μου. Άλλά ο Φρανσουά με
έγκατέλειψε για να παντρευθί.
— Άλλά τί θα πή αυτή ή
έκκεντρικότης;
— Είσαι τόσο περίεργη;
— Ναι.
— Καλά, λοιπόν. Δός μου
ένα φλυτζάνι τσάι κι' άκου
την ιστορία μου.
Οι δυό γυναίκες, στο σαλο-
νάκι της κυρίας Έρβω άρχι-
ζουν την αγαπημένη τους κου-
βεντούλα. "Ωραία φωτιά καίει
στο τζάκι, γιατί ή κυρία Έρ-
βω συχαίνεται τα καλοριφέρ.
"Η Ίουλιέττα Σανάκ άναψε
ένα σιγαρέττο κι' άρχισε:
— Ξέρεις τή νύφη μου;
— Βρίσκω θελκτική τήν Ά-
δριαννή.
— Ναι, είναι είκοσι χρονών.
— "Ένα παιδί!
— "Ο γυιός σου τήν αγαπά;
— Τό έλπίζω... Μονάχα πού
την θεωρεί πάντα για κορι-
τσάκι! Δεν του περνά ή ιδέα,
ότι μπορούσε να τήν κυττάξη κάποιος.
— Τήν κυττάζει κάποιος;
— Καί βέβαια τήν κυττάζει κάποιος κι' αυτός ίσα—ίσα
είναι ο Ματθαίος Ριβελέν. Θαρρείς πως τρώω άχυρα!—
"Ο Ματθαίος Ριβελέν δεν άφίνει στιγμή το άνδρόγυνο,
έγινε ο φίλος του συζύγου δεν μ' άφίνει κι' έμένα, με τήν
έλπιδά να του διπλωρώση τήν Άδριαννή.—Οι προθέσεις
του είναι σαφείς.
— Τι σημαίνει τότε ή φιλαρέσκειά σου;
— "Άσε με να μιλήσω και θα μ' έννοήσης. Ξανάρχομαι
στο γυιό μου. "Ο Φρανσουά με λατρεύει και νομίζω πως
αξιζω τήν λατρεία του. "Αγαπώ το παιδί μου περισσότερο
άπ' ό,τιδήποτε στον κόσμο! Έκανα τα πάντα για να είναι
εύτυχισμένο και θα κάμω τα πάντα για να μείνη εύτυχι-
σμένο. "Επειδή βρίσκεται ο Ματθαίος Ριβελέν διαρκώς κον
τά μου, φαντάζεται, ότι μου κάνει κόρτε.
— Άλήθεια;
— Τα πράγματα είναι όπως σου τα λέω. Άλλά μεταξύ
μας, αγαπητή μου φίλη, έπεν ή κυρία Σανάκ, ενώ έκίνησε
το δακτυλάκι της απειλητικά, βρίσκω να με θίγη ή έκπλη-

ξήσου. Γιατί τάχα να μί μου έκανε ο Ριβελέν
κόρτε; Πρό όλίγου μου έλεγες, ότι φαινόμουνά
μια χαρά και ότι έκαμε θαύματα το ινστιτούτο
καλλονής.
Οι δυό γυναίκες έγέλασαν κι' ή Ίουλιέττα Σα-
νάκ εξακολούθησε:
— "Ο γυιός μου βλέπει τόν κίνδυνο εκεί πού δεν
υπάρχει. Είμαι ακόμα τόσο νέα βρίσκει ότι είμαι
θερμή γυναίκα κι' αυτό τόν άνησυχεί. "Αν δεν
του συμβαίνει το ίδιο για τή γυναίκα του, αυτό
προέρχεται από τήν ιδέα του, ότι είναι παιδί.
Σκέψου, ότι μπορεί ν' αλλάξη ή κατάσταση! Μιά
μέρα δεν θ' άνησυχί πια για μένα, αλλά για τήν
Άδριαννή. Καί το πράγμα δεν είναι άστείο με
τόν χαρακτήρα πού έχει ο Φρανσουά. Είναι αυ-
ταρχικός, ζηλιάρης κι' εξαίρετικά άπεκλειστι-
κός. Πρός το παρόν άνησυχεί μονάχα έξ αίτίας
μου, αυτό είναι έξοχο!

"Η κυρία Έρβω
έκίνησε το κεφάλι
της.

— Δεν καταλα-
βαίνω τήν πολιτική
σου. "Εγώ στή θέση
σου θ' άνοιγα τα
μάτια του γυιού
σου άμέσως. "Εσύ
αντιθέτως προσπα-
θείς ν' άρέσης κι'
όμολογής, ότι οι
προσπαθειές σου
άποβλέπουν σ' αυ-
τόν τόν Ματθαίο
Ριβελέν, πού δεν
σε σκέπτεται διό-
λου.

— Πρέπει να εί-
σαι οξυδερκέστερη,
αγαπητή μου. "Αν
έξηγηθώ στον Φραν-
σουά για τόν έαυ-
τό μου γρήγορα θα
καταλάβη το λάθος
του, όσον άφορά το

πρόσωπο, γιατί αυτός ο διαβολεμένος Ριβε-
λέν εξακολουθεί να μάς επισκέπτεται τακτι-
κώτατα. Οι έρωτευμένοι βλέπεις είναι άπρό-
σεκτοι. Κι' όταν θα άντιληφθί ότι πρόκειται
περί της Άδριαννής, τότε τα πράγματα θα
είναι πολύ σοβαρώτερα και έπικινδυνώστε-
ρα. Είναι βίαιος. Τή μέρα, πού θα παρατηρή-
σει, ότι είναι ή γυναίκα του, πού αγαπά ο Ριβελέν,
θα τα χαλάση μαζί του, θα κάμη δημόσιον
σκάνδαλον και τότε θα έκτεθί ή μικρή αυτή
Άδριαννή.

— Άρχίζω να καταλαβαίνω, είπεν ή κυρία Έρ-
βω. Άλλά θα σου παρατηρήσω, ότι παίζεις έπι-
κίνδυνο παιγνίδι. Θέλεις να είσαι ώραία, θέ-
λεις νάχης μαργιόδικα μάτια, έπιχειρείς κάθε
φιλαρέσκεια, θέλεις να εξακολουθήσης να κα-

θησυχάζεις τόν γυιό σου, καλά όλα αυτά. Άλλά αν τύχη,
κυρά μου, και παρατηρήση αυτός ο Ριβελέν, ότι δεν βγαί-
νει πραγματικά τίποτε από τή νύφη σου, και το έρθη
ή ιδέα, ότι είσαι ή θαυμάσια γυναίκα πού είσαι, όλανθι-
σμένη σαν ώραίο λουλούδι, μ' όλόκληρο το άρωμα ώρι-
μασμένου φρούτου κι' άρχίσει να σε προσέχη, πράγμα
πού μπορεί να το κάνη πολύ εύκολώτερα, άφού όμολογής,
ότι θέλεις να το άρέσης;
"Η κυρία Ίουλιέττα Σανάκ έχαμήλωσε για μία στιγ-
μή τα μάτια της και ύστερα είπεν με ένα ύφος γεμάτο
πονηρία:

— "Η ήσυχία κι' ή ειρήνη στο γάμο του Φρανσουά δεν
είναι για μένα υπεράνω όλων;

Αί, λοιπόν, θα προσπαθήσω να τήν ασφαλίσω κι' άν αυτό
πρόκειται να έχη ως άποτέλεσμα να παρασυρθώ μέχρι
της άγκάλης του Ριβελέν....

"Η κυρία Σανάκ χαμήλωσε για μία φορά ακόμα τα
μάτια της και πρόσθεσε. Δέ θάναι άλλωστε και τόσο άσχη-
μο αυτό το όλισθημα πού θ' άσφαλλισί τή γαλήνη του
γυιού μου.
PIERRE VALDNE

ΤΟ ΑΛΕΞΙ-ΚΕΡΑΥΝΟ

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΟΥ

Του κυρίου Βασσαίρ τα μάτια, άστραψαν πίσω
από τα στιλπνά του γυαλιά.
Με γοργό κίνημα του χεριού έπηρε το ποτήρι,
δίπλα στο γραφείο του εύχαριστημένος:
— Αυτό είναι πού δίνει ζωή είπε.
Κύτταξε το ρολόγι του, παραμέρισε το κάθισμά
του, έπηρε το πανωφόρι και το καπέλλο του κι'
έσυρε τήν κοιλίτσα του ως τήν πόρτα.
Φεύγοντας άπ' το γραφείο του στο "Υπουργείο
των Οικονομικών, καθώς έβάδιζεν ευδιάθετος στον
άνοιξιακό ήλιο, συνάντησε στην όδο Ριβολί τή
γυναίκα του.
— Μπα, ήρθες κι' όλας Ζακελίνη; τής είπεν.
— "Εφυγες νωρίτερα σήμερα από το γραφείο
σου Στέφανε;
— Λιγάκι. Είμαι κουρασμένος. Τα έγγραφα μου
ζάλισαν το κεφάλι.
Στή γωνία τής όδοι Λούβρου ο κύριος Βασ-
σαίρ έσταμάτησε.
— Μιά στιγμή. Ζακελίνη—είπεν, ενώ
έψαχνε στην τσέπη του γιλέκου του.
— Διαρκώς αυτός ο ζητιάνος! είπεν
έκείνη.
Κι' έσήκωσε δυσारेστημένη τούς
ώμους της.
— Ζακελίνη, ή έλεημοσύνη αποδίδει
τόκο! τή μάλωσε.
— Αυτός ο τόκος δεν θα γίνη ποτέ
εισόδημα, του άπάντησε ή γυναίκα του
πειρακτικά!..
Στα τέλη Ίουνίου, ή Ζακελίνη έτα-
ξιβεψε στο Μπιαρρίτς και ο
κύριος Βασσαίρ έμεινε μονα-
χός του στο Παρίσι.
Τις πρώτες μέρες, άν κι' έ-
πλητιε μόνος, πέρασε καλά.
"Η ζωή του, πού ήταν κανο-
νισμένη, όπως κι' ή ύπηρεσία
του στο "Υπουργείο σαν ρολό-
γι καλοαδωμένο, άπαιτούσε
τήν τάξη και μετά όκτώ μέ-
ρες είχε το καλοκαιρινό του
φλέρτ.

Τήν έλεγαν Λουί, ήταν
καλή σε όλα, κι' έπηγαινε
να συναντήση τόν Βασσαίρ
όπως έκανε κι' ή Ζακελίνη
άκριβώς στις δύο, κάτω
από το γραφείο του. Τόν
έλεγε «λουκουμάκι», δεν
είχε άντίρρηση όταν έδινε
τή συνθησμένη έλεημοσύνη
στον τυφλό και μάλιστα
έβριχνε κι' αυτή ένα πενήν-
ταράκι στο καπέλλο του
ζητιάνου.

Τήν πρώτη φορά ο τυφλός
σήκωσε έκπληκτος το κε-
φάλι, καθώς άκουσε μία
φωνή, πού δεν ήταν θυμωμένη, αλλά μάλλον άνηχοüse με
καλωσύνη, έσιαζε τα γυαλιά του, έπρόσεξε τόν ήχο του
νομίσματος κι' εφώνασε με ζωηρότερη προθυμία από άλ-
λοτε:

— Πολύ σάς εύχαριστώ, κύριε, κυρία, πολύ σάς εύχα-
ριστώ!

Κι' ο κύριος Βασσαίρ έχάρηκε πολύ για τήν καλή καρ-
διά της θελκτικής μικρούλας, πού τόν παρηγορούσε στή
καλοκαιρινή του μοναξιά.

Μιά μέρα, πού άργησε νάρθη ή Λουί, ο τυφλός είπεν άφοι
εύχαρίστησε για τήν τακτική έλεημοσύνη:

— Συγγνώμη, κύριε.

— "Ε, είπεν ο κύριος Βασσαίρ κι' έσταμάτησε, είπατε
τίποτε;

— "Ηθελα να πω μονάχα, ότι ή κυρία, πού περνά τώρα
μαζί σας, είναι νόστιμη!

— Πώς εφανίστηκε ο Βασσαίρ.

— Μάλιστα, ένευσε ο τυφλός πρόθυμα. Είσαθε ο εύεργέ-
της μου, κύριε, κι' είμαι υποχρεωμένος να σας το πω, ότι

σας ταιριάζει πολύ καλύτερα, πάρα πολύ καλύτερα από
την άλλη κυρία.

— Τι; είπεν ο Βασσαίρ.
— "Ω, αν άνοιγώ το στόμα μου, το κάνω από εύγνωμο-
σύνη. Δεν θάχα ποτέ το θάρρος... Βλέπετε, κύριε, έμείς
καθόμαστε εδώ στο χώμα όλη τήν ήμέρα και δεν κάνομε
τίποτε άλλο παρά να τα βλέπουμε όλα. Και βλέπει κανείς
τόσα πολλά. Το άπόγευμα, κύριε, ξέρετε, το άπόγευμα
περνούσε ή κυρία πολύ συχνά άπ' εδώ μ' ένα άλλον κύριο
και ήταν μέλι γάλα κι' οι δυό τους.

— Μέ... μ' ένα άλλον;
— Μάλιστα, μ' ένα λιγνό, κομψό κύριο. Τόν είδα πολύ
καλά.

— Λιγνό;
— "Όπως σας λέω. "Εχει ένα λεπτό γενάκι.
— "Ο Γκραντιντιέ! εφώνασε ο Βασσαίρ.

— Να με συγχωρήσετε πού δεν ξέρω πως λέγεται ο κύ-
ριος δεν μου έδωσε ποτέ τίποτε, άν και φορή το σήμα του

παρασήμου της Λεγεώνας της τιμής.

— Φυσικά... ο Γκραντιντιέ, ξανα-
είπεν ο Βασσαίρ. Άλλά δεν μου λένε
πως ξέρετε τόσο καλά τα χαρακτη-
ριστικά του;

— Κύριε, έψιθύρισε ο τυφλός έμ-
στευτικά, σε σας μπορώ να το πω.
Για να ναι κανείς στραβός, είναι το
εύκολώτερο πράγμα! δεν χρειάζε-
ται παρά μαύρα γυαλιά!

— Βέβαια—είπεν ο κύριος Βασσαίρ,
πού ο θυμός του έβραζε—βέβαια.
Πρέπει ν' ασκή κανείς τοδέχνημά
του με τήν εύκολία του. Ναι, ναι.
Ποιος θα το στοχάζονταν!.. Σας ευ-
χαριστώ όπωσδήποτε. Σας εύχαριστώ.

"Ο Γκραντιντιέ κι' ή Ζακελίνη, έσκέφθηκε
άπομακρυνόμενος. Άλλά πως ήμουνά τόσο
...στραβός εγώ;

Κι' άμέσως πήγε να υποβάλη τήν αίτηση
για διαζύγιο πού δεν άργησε να πάρη. Το
φθινόπωρο ο τυφλός,—τόν όποιο παρουσίασε
ο Βασσαίρ ως μάρτυρα—κατόπιν άυστηρής
έπιπλήξεως του δικαστού, άλλαξε πόστο κι'
έγκαταστάθηκε ως κωφάλαος στή Νέα Γέ-
φυρα.

Λίγο άργότερα ή Λουί έγινε έπισήμως κυ-
ρία Βασσαίρ.

"Ένα καλοκαιρινό άπογευματάκι πού ή Λουί
έδινε το τακτικό άπογευματινό μπρίτς της
Πέμπτης στις φίλες της κι' ο κύριος Βασσαίρ
έκαμε μόνος ένα μικρό περίπατο, περνώντας
άπ' τή Νέα Γέφυρα, είδε καθισμένον τόν γνω-
ριστό του ζητιάνο πού είχε γίνει ο ευ-
εργέτης του, δίνοντάς του τήν εύκαιρία να
χωρίση τήν άπιστη Ζακελλίνα και να παν-
τρευτή τή χαριτωμένη, τρυφερή, τσαχπίνα
και πιστή Λουί. "Εκρινε λοιπόν υποχρέωσή
του να τόν χαιρετίση και να τόν έλεηση.

— Αί, πως πάνε οι δουλειές άφ' ότου έγι-
νες κωφάλαος; ρώτησε ο Βασσαίρ, ενώ
έβγαζε το πορτοφόλι του. Εύχαριστημένος;

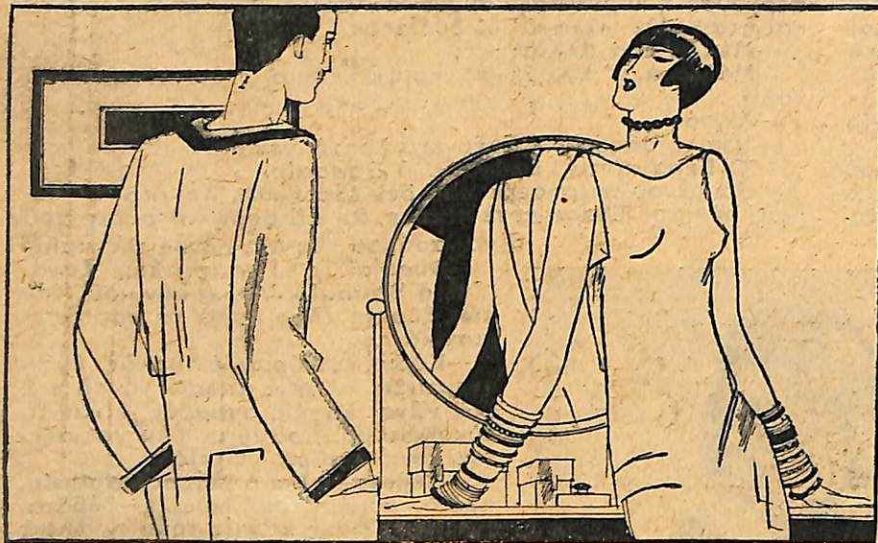
"Ο ζητιάνος έκτύταξε προσεκτικά γύρω του και.

— Δεν λέω τίποτε, είπεν. "Οχι! όχι! Δεν έχω διάθεση να
σας ξαναρθώ μάρτυρας στο δικαστήριο, γι' να κινδυνέψω
να χάσω έντελώς τή δουλειά μου! Μή τι πρόσχημα θα
έζητιάνευα τότε. Μήπως ως άνάπηρος; "Ο Θεός να με φυ-
λάξη όμως. Δεν είμαι πια νέος—κι' αυτό θα μου έκανε
πολύ κόπο. Σας λέω μόνο πως στην ήλικία σας, κύριε, έπρε-
πε να το σκεφθίτε να ξαναπαντρευθίτε. Δυό φορές δεν
μπορώ να σας γλυτώσω! Δεν μου είναι δυνατό! Τι διά-
βολο, δεν μπορούσε να το φαντασθίτε πως μία τόσο μικρή
και νόστιμη κοπελίτσα δέ θα σας ήταν πιστή, πιότερο
άπ' όσο έχρειάζετο για να σας τυλίξη; Δεν ξέρατε ότι
άμα το κατάφερνε θα κύτταξε κι' αυτή να φχαριστήση τή
νειότη της; Τότε σας συλλυπούμαι. Είσατε άξιος τής τό-
χης σας.

Κι' άφίνοντας άποσβολωμένο το φτωχό Βασσαίρ έκλεισε
το στόμα του, σά να ταν έκ γενετής βωβός, και δεν τό ξα-
νόησε μ' όλα τα παρακάλια του συζύγου τής Λουί, πού φαί-
νεται πως θαχε πάψει να τόν θεωρή ως το «λουκουμάκι»
της.

H. K. BRESHAUER

ΟΥΓΓΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΙΛΟΝΑΣ ΡΟΧΟΝΖΥ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Ο κύριος Βερκόφσκυ μπήκε σάν κλέφτης στο σπίτι του, έβαλε αθόρυβα τις πιτζάμες του κι' έτοιμάσθη να πέση σιγά-σιγά στο κρεβάτι, για ν' αποφύγη τη σκηνή που θά τούκανε η γυναίκα του, έπειδή άργησε να γυρίση.

Η κυρία όμως Βερκόφσκυ, που δέν εϋρίσκε ήσυχιά στο κρεβάτι της, άν δέν ξαπώνει άντι βερανάλ μιά... βρισιά άπ' τό στόμα του άντρα της, τόν πήρε μυρουδιά, τινάχτη άπ' τό κρεβάτι με τά νυχτικά της και ξέσπασε.

— Που ήσουν αμωρε παραλυμένε τέτοιαν ώρα; Με ποιά γύριζες; Άπό που έρχεσαι μεσάνυχτα παρά δέκα; Φτοϋ δέν ντρέπεσαι κι' είσαι και ύπουργικός υπάλληλος αναθεματισμένε.

Κι' έπειδή αϋτός δέν της άπαντούσε, δέν την έβριζε καν σάν άλλοτε, ξέσπασε σε πικρό θρήνο.

— Άχ τί δυστυχισμένη που ήμουνα ή έρημη! μαύρη νάταν ή ώρα που έμπλεχα μαζί σου αλήτη, ξεμωραμένε, που δέ σε χωρεί τό σπίτι σου, που δέ σ' άρέσει ή συντροφιά της γυναίκας σου μά γυρνάς με τις ξένες!

Τό ζεύγος Βερκόφσκυ δέν μπόρεσε ποτέ να μονιάσει στο διαστημά της δεκαετίας πουταν παντρεμένο. Παιδιά σκυλιά δέν είχαν. Είχαν μονάχα τή συνήθεια κάθε μέρα ν' ανοίγουν και νέο καυγά, κι' αϋτό ήταν τό μόνο πράγμα που έφερνε τόν ένα αντίκρυ στον άλλο. Κατά τά άλλα ήταν σάν δυο ξένοι, που μιά ανάγκη αναφόφευκτη τούς επέβαλε να ζουν υποχρεωτικά κάτω άπό τήν ίδια στέγη. Για να ποϋμε τού στραβοϋ τό δίκιο όμως, τό φταίξιμο δέν ήταν τού φουκαρά τού Βερκόφσκυ, αλλά της γυναίκας του που ήταν όλως διόλου στραβοζυλο. Τόν γκρίνιαζε διαρκώς δημιουργώντας τις άφορμές όπως όπας. Τή μιά γιατί δέν πρόσεξε τό καινούργιο της φόρεμα, τήν άλλη γιατί δέν τόν προβίβασαν έγκαίρως, ή γιατί επέτρεπε στον έαυτό του τήν πολυτέλεια να καπνίζει ένα πακέτο τσιγάρα τήν ήμέρα όπως κι' αϋτή.

Αϋτός ο φουκαράς στην άρχή προσπαθούσε να δικαιολογηθί, να τήν καταπραϋνη. "Όταν όμως είδε ότι ή υποχώρησή του τήν έκανε έπιθετικότερη, άνοιξε τή γλωσσούλα του και τήν έλουζε με όσες ύβριστικές λέξεις θυμότανε, και της έκλεινε με τή φράση: γρηά κανκάγια! που τήν πείραζε περισσότερο άπό κάθε άλλη και τήν έκανε να ξεσπάη σε λυγμούς.

Υπό τις συνθήκες αϋτές είναι εϋνόητο ότι ο κύριος Βερκόφσκυ δέν ήταν ευτυχής παρά μόνο όσες ώρες έλειπε άπ' τό σπίτι του, είτε ήταν στο γραφείο του είτε ήταν στην αγαλιά μιάς φιλεναδούλας του, που τή συναντούσε σ' ένα ξενοδοχείο της όδοϋ Μαρτύρων κι' άπό τά χάδια της όποιας άντλούσε τό θάρρος ν' αντιμετωπίζει όσο μπόρουσε στωϊκότερα τήν όργή της συμβίας του.

Έτσι τή βραδυά αϋτή που έτυχε ναρχεται άπ' τό ραντεβού της αγαπημένης του Σόνιας, αισθανόταν τόσο χαρά

που είχε άπατήσει τή γυναίκα του, ώστε δέν της άπάντησε καθόλου. Κι' αϋτό τήν έφούρκισε περισσότερο και δέν έπαυε να γρυλλίζει άκολουθώντας τον ως τό δωμάτιο που πήγαινε να κοιμηθί χώρια της.

— Δέν άπαντās λοιπόν που έγύριζες, αϊ; Φτοϋ σου. Ντρέπουμε για λογαριασμό σου...

Ο Βερκόφσκυ βαρύνεσθησε κι' έκανε μιά χειρονομία να τήν άπωθήση.

Εκείνη έφρένιασε.

— Μή μ' άγγίξεις. Δέ θέλω ναχω τίποτα κοινό μ' έναν άνθρωπο σάν ξέναι!

Έξαφνα πρόσεξε πώς τό χέρι του ήταν ματωμένο και ξανάρχισε.

— Τι πληγή είναι αϋτή στο χέρι σου; Ποιά σε δάγκωσε;

Ο Βερκόφσκυ ήταν διατεθειμένος να μην άπαντήση, αλλά ή έρώτηση αϋτή τού φάνηκε τόσο άστεία ώστε είπε:

— Ποιά πληγή! Μιά άπλή γραντζουνιά άπό καρφίτσα, που στήν ύπερβολή σου μπόρουσε να παραστήσης και γι' άκροτηριασμό.

Κι' έπεσε στο κρεβάτι του. Η κυρία Βερκόφσκυ είδε κι' άπόδειξε πώς δέ θά γινόταν καυγάς κι' άποσύρθηκε ψιθυρίζοντας.

— Καλά, καλά, αϋριο θά τά ποϋμε.

Τ' άλλο πρωί όμως τό έξεχασε, γιατί τήν ώρα ποϋφευγε ο άντρας της διάβαζε στην έφημερίδα της αϋτή τήν ενδιαφέρουσα είδηση:

«Τήν περασμένη νύχτα στο Ξενοδοχείο «Άστήρ» της όδοϋ Μαρτύρων 165 εϋρέθη στραγγαλισμένη ή γνωστή έλαφρών ήθων γυναίκα Σόνια Νταγιόσκυ. Ο δολοφόνος, τού όποιου τά ίχνη παρακολουθεί ή αστυνομία και ή όποιος φέρεται ως δημόσιος υπάλληλος, έλπίζεται να μη διαφύγη».

Στή σκέψη της κυρίας Βερκόφσκυ πέρασε τότε μια τρομερή ύποψία καθώς είδε τό πληγωμένο χέρι τ' άντρός της.

— Κάποιον έγκλημα έγινε κοντά στο σπίτι μας σχεδόν έξω άπ' τήν πόρτα μας, τού είπε. Είναι φρικτό να τό σκέπτεται κανείς.

Καλά-καλά τής άπάντησε εκείνος που έτυχε να είναι βιαστικός κι' έφυγε για τό Γραφείο του. Τό μεσημέρι που γύρισε τόν περίμενε μιά ευχάριστη έκπληξη. Η γυναίκα του τόν δέχτηκε με χίλιες φιλοφρονήσεις και τόν κύτταγε με θαυμασμό, προσπαθώντας να έκπληρώση κάθε έπιθυμία του. Κι' όταν έφυγε τόν συνάδεψε ως τήν εϋώπορτα.

Τό βράδυ που γύρισε, ή Κυρία Βερκόφσκυ που είχε διαβάσει στις έφημερίδες τά χαρακτηριστικά τού ύποτιθέμενου δράστου τού έγκλήματος και που τάβρισκε σάν τού συζύγου της, τόν δέχθηκε ακόμα φιλοφρονέστερα, πιό θερμά. Καί στο μυαλό της έλεγε: «Ποιός να μου τόλεγε πώς αϋτό το κρυόμπλαστρο κρύβει τόσοι θησαυρούς πάθους, ώστε να κάνει και έγκλημα!... Ά, όλα κι' όλα, πρέπει να τόν σώσω δημιουργώντας του ένα άλλοθι... Καί πρό παντός να τόν κατακτήσω.» Έτσι ή ζωή τού Βερκόφσκυ στο σπίτι του, έγινε τώρα παράδεισος. Μά για πολύ λίγο καιρό.

Και σ' αϋτό, αϋτή τή φορά, υπεύθυνος ήταν ο ίδιος. Διότι ενώ ή κυρία Βερκόφσκυ είχε παύσει να διαβάξη πλέον έφημερίδες άσασχολημένη να περιποιείται τόν άντρα της που τόν θεωρούσε ήρωα έγκλήματος άπό έρωτικό πάθος, αϋτός σάν ήλιθιος ένα βράδυ, που, καθώς γύριζε άπό τό γραφείο, τόν έδεχόταν με τρυφερότητα, της είπε.

— Ξέρεις; ο δράστης τού έγκλήματος της όδοϋ Μαρτύρων συνελήφθη και όμολόγησε.

Η φτωχή γυναίκα, που ή φράση αϋτή της διάλυσε τήν ατμόσφαιρα της πλάνης, που τήν είχε κάνει ευτυχισμένη, για μιά στιγμή τάχασε. Γρήγορα όμως συνήλθε και ξανάβριζε τόν παλιό της έαυτό. Κι' ή γκρίνια άρχισε πάλι.

— Συνελήφθη είπες; Τι κουταμάρες είν' αϋτές που ταμπουνας; Κι' ύστερα τι με μέλλει έμένα άν συνελήφθη. Έγώ θέλω να μου πής που γύριζες και που βρέθηκαν αϋτές οι λάσπες στο παντελόνι σου άφου έξω δέν βρέχει. Μίλα λοιπόν, χαμένη άνθρωπε, ρεμάλι, σκουλίκι, αχάιρευτε, τιποτένιε! μίλα...

Ο κακομύρης ο Βερκόφσκυ, τάχασε. Που νάξερε σε τι όφειλόταν αϋτή ή έπαναστροφή στην παλιά συνήθεια, ώστε να μη της δώση να διαβάση ποτέ της έφημερίδα.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΝΙΑ ΠΟΛΙΤΩΦ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Η Όλγα Βασίλιεβιτς γύρισε τάνωτα στον μεγάλο καθρέφτη, που λίγο πριν είχε θαμμάσει τού χαριτωμένο μουτράκι της και τή γοητευτική της σιλουέττα, και στάθηκε σκεπτική.

—Θα τόν σαγήνευε άραγε πραγματικά τό Τεοντόρ Γκοσποβέφ, ώστε να τόν κάνει όργανό της και να μωρέση να τ' άποσπάση τό μυστικό κρυσφήγετο τού Ίβάν Πώποβιτς;

Νά τί τήν άπασχολούσε τόσο σοβαρά.

Για μιά στιγμή ή άμφιβολία της έκοψε τό θάρρος, κι' ο φόβος μην ανακαλυφθούν οι σκοποι της της λύγισε τήν άπόφαση. Η θύμηση όμως τού όρκου ποϋχε δώσει στον Άντώνη Γιαγκοβίτς, λίγες στιγμές πριν κλείση για πάντα τά όραιο, όλόμαυρα μάτια του στο φως της ζωής, της τόνωσε τό θάρρος και της κέντρισε τήν ένεργητικότητα.

—ά προσπαθώ, είπε, κι' ο Θεός βοηθός. Ο Ίβάν Πώποβιτς πρέπει να πεθάνη, όπως σκότώσε, και να πεθάνη άπ' τό χέρι μου.

Και μετά τήν άπόφαση αϋτή, ή Όλγα Βασίλιεβιτς, βγήκε στο δρόμο, για ναϋρη τό Τεοντόρ Γκοσποβέφ.

Η Όλγα Βασίλιεβιτς, δέν ήταν τυχαία κοπέλλα. Κόρη τού πολιτευτή Βασίλιεβιτς, άπό τήν Φιλιπούπολη, σπούδαζε νομικά στο Πανε-

πιστήμιο της Σόφιας όπου είχε συνδεθί κι' είχε αγαπήσει τρελλά τόν Άντώνη Γιαγκοβίτς, τελειόφοιτο της Ιατρικής. Η άγάπη τους ήταν άμοιβαία κι' έπρόκειτο να παντρευθούν, όταν μιά νύχτα, ο αγαπημένος της, π' άνήκε σ' ένα σύνδεσμο ειρηνιστών, εϋρέθηκε τραυματισμένος βαρεία έξω άπό τήν πόρτα τού σπιτιού του, στην όδο Βόριδος.

Η Όλγα, που είδοποιήθηκε άμέσως, έτρεξε τρομαγμένη κοντά του κι' άγρύπνησε νύχτες πολλές στο κρεβάτι τ' αγαπημένου της, γυρεύοντας να τού δώση ζωή άπ' τή ζωή της. Δυστυχώς όμως ή σφαίρα τούχε τρυπήσει τό πνεμόνι κι' ύπόκυψε. Λίγες στιγμές πριν πεθάνη της έψιθύρισε. «Όλγα, θέλω να μ' έκδικήθης. Θέλω να σκοτώσης μέ τά ίδια σου τά χέρια εκείνον που μου στέρησε τήν ευτυχία να σε κάνω γυναίκα μου».

Κι' ή Όλγα, που έβλεπε πώς τά κλάμματα ήσαν πιά άνώφελα, ώρθωσε περήφανα τό λυγερό της κορμάκι, και, ενώ κάρφωνε τά μάτια της στο μελλοθάνατο κι' ύψωνε ψηλά, σφιγμένο σε γροθιά, τό χέρι, είπε με φωνή βαρεία, ύποβλητική, γεμάτη πόνο κι' αϋτοπεποίθηση.

— Άντώνη Γιαγκοβίτς, μά τό Θεό που μου μάς άκούει και τήν άγάπη που ένώνει τις καρδιές μας, σ' όρκίζομαι σ' ότι μωρεί ναχω ιερώτερο στη ζωή, πώς άν τυχόν πεθάνης, άν τυχόν μείνης άνάπηρος άπ' αϋτή σου τήν περιπέτεια, ο Ίβάν Πώποβιτς θά πεθάνη τόν τραγικότερο θάνατο!

— Σ' ευχαριστώ! μπόρεσε ν' άρθρώση μονάχα εκείνος κι' έξεψύχησε.

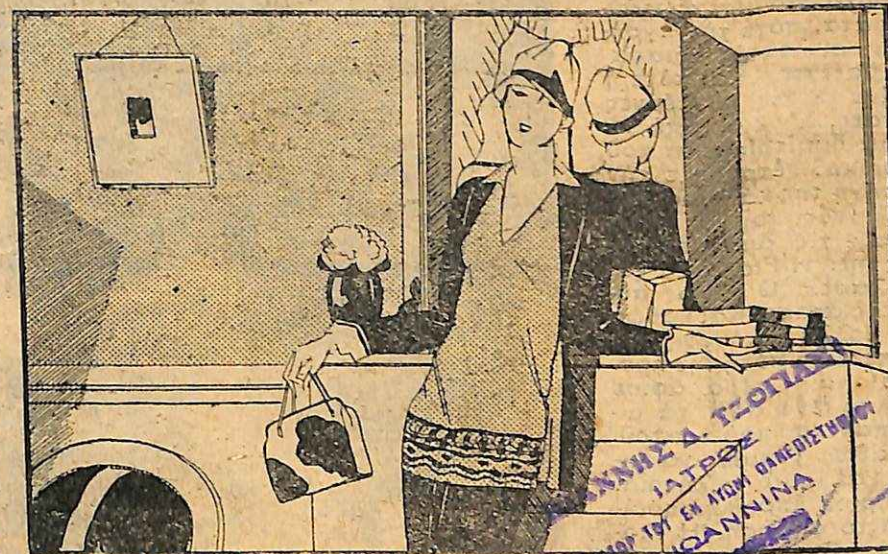
Η Όλγα Βασίλιεβιτς, έκρινε περιττό ν' αναλυθί σ' άσκοπους κοπεϊούς και μάταιους θρήνους. Έσφίξε τήν κουρελιασμένη άπ' τά νύχια τού πόνου καρδιά της στη θέληση της έκδικήσεως κι' έκύτταξε πώς θά νεκροτολίση καλύτερα τού νεκρού, που αντιπροσώπευε τά όραιοτέρα της νεϊότης της όνειρα.

Κι' άπό τήν άλλη μέρα, άρχισε ν' αναζητά τόν Ίβάν Πώποβιτς, τόν τρομερό αϋτό κομμιτατζή που άγωνιζόταν για τήν μεγάλη βουλγαρική ιδέα και ποϋχε ξεκάνει τόν καλό της γιατί με τις ειρηνιστικές του ιδέες αντιστρατεύοταν στα παράτολμά του όνειρα.

Μά ο Ίβάν Πώποβιτς, ποϋταν αναμιγμένος και στις δο-λοφονίες διασήμων πολιτικών, ποϋχαν για πρόγραμμά τους τήν ειρήνη και καταδικάζοταν άπό τήν Κυβέρνηση, δέν έφαινόταν πουθενά και κανέναν δέν είχε πληροφορίες που κρύβεται.

Πέρασαν έτσι έξη μήνες άπ' τό θάνατο και τήν ταφή τού φτωχού Γιαγκοβίτς, χωρίς ή έκδίκηση ποϋχε αξιώσει άπ' τήν καλή του να συντελεσθί.

Κι' ή Όλγα Βασίλιεβιτς, που κάθε νύχτα στον ύπνο της έβλεπε αιματοστάλαχτο τόν καλό της να της θυμίζει τόν όρκο της, δείχνοντας τή βαθεία πληγή του στη ράχη, ήταν άφανισμένη άπό τή θλίψη της.

Έξαφικά, ένα βράδυ, ο συμφοιτητής τού αγαπημένου της νεκρού Βόρις Κουγιαζίεφ, τήν επισκέφθηκε στην κάμαρά της και της είπε.

— Φρόντισε να ξελογιάσης τό Τεοντόρ Γκοσποβέφ. Αϋτός μονάχα ξέρει τό κρυσφήγετο τού Πώποβιτς. Είναι ένας γυναίκας, θεός να σε φυλάξη...

— Θα τόν βρω, άφου πρέπει, είπε ή Βασίλιεβιτς.

Και φρόντισε να τόν γνωρίση. Της τόν σύστησαν σ' ένα φιλικό της σπίτι, που πήγε, γιατ' ήξερε πώς θάνα κι' αϋτός.

Ήταν ένας άντρας ψηλίσωμος, ξανθός, με πρόσωπο βλοσυρό, μύτη γαμψή, μάτια σκληρά και μουστάκια πελώρια. Πώς ζούσε τή σπάταλη ζωή ποϋκανε στα καφε-σαντάν και τά κέντρα-διασκεδάσεως, δέν τόξερε κανένας.

— Στην σύσταση που της έκαναν τού χαμογέλασε κάπως παράξενα.

Κι' εκείνος δέν ξεκόλλησε άπό τό πλευρό της. Μιλήσανε για διάφορα πράγματα άσχετα άπ' τό σκοπό της, και σ'όλο αϋτό τό διάστημα προσπαθούσε να τού δείξη πώς της άρεσε. Αϋτό τόν καλάκεψε έξαιρετικά κι' όπως ήταν όραιο τού έάναψε τούς κτηνώδικους πόθους τού.

Όταν χωρίσανε της είπε με τή βαρεία, σурτή φωνή του.

— Γκοσποτίνι Βασίλιεβιτς ή συντροφιά σας μάρεσε πολύ. Θέλετε να μου κάνετε τήν τιμή να μου χαρίσετε ταύριανό άπόνεμά σας;

— Θάμουν ευτυχής να σας γνωρίσω καλύτερα τού ψιθύ-σε. Κι' έδωσαν ραντεβού για τήν άλλη μέρα.

Και στο ραντεβού αϋτό ήταν να πάη ή Όλγα όταν ο φόβος μην άποτύχη τήν έκανε διστακτική.

Στό μπαρ «Δούναβις» άργά τό βράδυ στις δέκα, σκνίπα στο μεθύσι ο Τεοντόρ Γκοσποβίτς, έλεγε ξαναμμένος άπό τόν πόθο στην όμορφη Όλγα Βασίλιεβιτς.

— Ποιά, λοιπόν, άπόδειξη θά σάς έκανε να πιστέψετε πώς σās άναπαύσο ποτέ άντρας δέν άγάπησε γυναίκα;

— Να μου πής που κρύβεται ο Ίβάν Πώποβιτς.

— Αϋτό μόνο; στο σπίτι μου Βλαντιμίροβιτς 45.

— Τώρα σε πιστεύω πραγματικά Γκοσποβέφ και τούτεινε τά κερασσένια της χείλη. Κι' άμέσως τούδωσε ένα μεγάλο ποτήρι γεμάτο ούζο. Εκείνος τό πήρε με χέρι πούτρεμε.

— Έβίβα Γκοσποτίνι Βασίλιεβιτς... μουρμούρισε.

— Έβίβα! τούπε αϋτή. Και τού ξαναγιάμισε τό ποτήρι.

Λίγο άργότερα ο Γκοσποβέφ κοιμόταν, μ' ένα χαμόγελο άπέραντης χαράς άπλωμένο στα παχειά του χείλη. Η Όλγα σηκώθηκε και τού πήρε τά κλειδιά, άνοιξε τήν πόρτα τού σεπαρέ και βγήκε. Τ' άλλο πρωί, τ' αστυνομικό δελτίο της Σόφιας άνέγραφε: «Χθες τήν νύχτα, στην όδον Βλαδιμίροβιτς, στο σπίτι τού Τεοντόρ Γκοσποβέφ, βρέθη νεκρός, με τό κρανίο θραυσμένο άπόσφαίρα ντουνο-ντούμ, προερχο-μένη άπό περίστροφο συστήματος «Σμιθ» ο Ίβάν Πώποβιτς. Υπόνοιαι έγείρονται, κατά της Όλγας Βασίλιεβιτς.»

Η ΓΙΑΛΑΝΤΑ ΚΑΝΕΙ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

«Η Γιολάντα έγυριζε στο μεγάλο εμπορικό κατάστημα. Πότε στεκόταν μπροστά στα μεταξωτά-φάσματα, πότε την έγοι-τευν οι λεπτές, διαφανείς βατίστες και πότε η βιτρίνα με τις μονιέρνες κάλτσες, Σ' ένα από τα πολλά διαμερίσματα του εμπορικού έτράβηξε την προσοχή της κάποιος. Ήταν λιγνός, κομψός κι' έ-κτύταζε τις όμορφες γά-μπες της. Η Γιολάντα χά-μογέλασε. Ο κύριος αὐ-τός της άρεσε. Καί καθώς είχε πολλή διάθεση για περιπέτειες αὐτή την προ-ανοιξιάτικη μέρα, άφισε νά πέση ένx από τὰ μι-κρά πακέτα, πού κρατού-σε, καθώς γύρισε νά μι-λήση σέ μιὰ πωλήτρια. Ο κύριος έπροθυμοποιή-θη νά τὸ σηκώσει. Η Γιο-λάντα τὸν εὐχαρίστησε φιλικά, ἀλλ' ὁ κύριος δὲν ἤθελε νά τῆς δώσῃ τὸ πα-κέτο. Ήταν ἀμετάπει-στος.

—Εὐγενικιά μου κυρία, τῆς εἶπε, ἀφίστε με νά κρατήσω μερικά ἀπὸ τὰ πακέτα σας. Διαφορετικά θὰ χάσετε κάποιο. Ἐκτός αὐτοῦ θ' αγοράσετε βέ-βαια ἀκόμα κι' ἄλλα πράγματα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπιτρέψατέ μου ν' αὐτο-συστηθῶ: Ἄνς Νάυ!

Ἡ Γιολάντα τοῦ ἔδωκε χαμογελώντας τὰ πακέτα κι' εἶπε:

—Ἔστω! Ἄφου σὰς εὐχα-ρίστει νά εἰσθε ὁ ἀχθοφόρος μου, κουβαλήστε τα!

Προχώρησαν φλυα-ρώντας. Ἡ Γιολάντα ἀγόρασε πράγματι κι' ἄλλα ἀκόμη πράγ-ματα, μπροστὰ στὰ ὁποῖα δὲν μπορῇ νά περάσῃ μιὰ ὁμορ-φη γυναίκα χωρίς νά σκλαβωθῇ.

—Τώρα εἶναι ἀρκετά, εἶπε...

Ο Ἄνς Νάυ σοβαρεύθηκε καί παρατήρησε:

—Πῶς θὰ τὰ πᾶτε ὅλα αὐτὰ στὸ σπίτι;

Ἡ Γιολάντα ἐσκέφθηκε μιὰ στιγμή, τὸν ἐκτύταξε ὑστερά γελώντας κι' εἶπε:

—Φυσικά μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου! Φτάνει μονάχα νά μὴ μοῦ τὸ ἐκλεψαν στὸ δρόμο. Εἶναι ἀπίστευτο, ξέρετε, πόσα πολλὰ αὐτοκίνητα κλέβουν αὐτὸ τὸν καιρό!

Βγήκαν ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ κατάστημα.

—Ποῦ εἶναι τὸ αὐτοκίνητό σας, εὐγενικιά μου κυρία;

—Αὐτὸ ἐκεῖ! Δόξα σοι ὁ Θεός! Δὲν τὸ ἐκλεψαν.

—Ποῦ; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Ἄνς Νάυ.

—Ἐκεῖ! Δὲν βλέπετε; Νά, αὐτὸ τὸ μπλὲ καμπριολέ!

—Τὸ μπλὲ καμπριολέ;

—Σὰς φαίνεται παράξενο αὐτό; ρώτησε πειραγμένη.

—Ὅχι, ὄχι! Συγγνώμην, δὲν ἤθελα νά πῶ αὐτό. Μπορῶ νά σας παρακαλέσω νά μὲ πάρετε μαζί σας, εὐγενικιά μου κυρία;

Ἡ Γιολάντα πειράχτηκε.

—Πῶς σας ἤρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα, κύριε Νάυ;

Ἄλλ' ὁ Ἄνς Νάυ ἐκούνησε χαμογελώντας τὸ κεφάλι του, ἐπλησίασε τὸ αὐτοκίνητο, ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἔβαλε μέσα τὰ πακέτα.

Ἡ Γιολάντα φαινότανε τώρα πολὺ νευριασμένη.

—Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, κύριε Νάυ, ἀφίστε με νά πάω μόνη

μου, φύγετε! Ἄν μὲ ἐξ-κάνεις γνωστός μου! Ὁ ἄνδρας μου εἶναι τρομε-ρὰ ζηλιάρης, Πηγαίνετε λοιπόν!

Ἄλλὰ εἶχε καθίσει τῶ-ρα ὁ Ἄνς Νάυ στὸ βο-λάν. Γελώντας εἶπε:

—Ξέρω τὸν τύπο τ' ἀ-μαξιοῦ σας. Ἐκτακτο αὐ-τοκίνητο! Ἀνεβῆτε μονά-χα, εὐγενικιά κυρία! Θὰ σωφάρω γιὰ σας. Καί μὴ φοβάστε! Κανείς δὲν θὰ σας ἀναγνωρίσῃ τόσο γρήγορα θὰ τρέξω!

Ἡ ὄρεξη τῆς Γιολάντας γιὰ περιπέτειες, πού εἶχε ὑποχωρήσει ἀπὸ φόβο, ξαναζώηρεψε. Γέλασε, ἀ-νέβηκε κι' εἶπε:

—Καλά! Ἄλλὰ ὑπ' εὐ-θύνη σας! Ἄν ὁ ἄνδρας μου...

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνη-σε. Ἐτρεχε ὀλοταχῶς στοὺς δρόμους.

Σ' ἓνα σταυροδρόμι ἀ-ναγκάστηκαν νά σταμα-τήσουν. Ὁ ἀστυφύλακας ἐκτύταξε ἀπειλητικὸς τὸ ἀμάξι κι' ἐπλησίασε βα-δίζοντας σιγά. Ἐξαφνὰ ἡ Γιολάντα ψιθύρισε σκου-ντώντας τὸ συνοδό της:

—Ἄ, πρέπει νά σας τὸ ὁμολογήσω! Ἀλλὰ βοή-θηστε με πρὸ τοῦ νά εἶ-ναι ἀργά.

Ο Ἄνς Νάυ τὴν ἐκὺ-ταξε ἐκπληκτος:

—Ὁ ἀστυφύλακας δὲν ἔρχεται σέ μᾶς. Κυττάξετε, ἔπερασε μπροστὰ μας.

Τὴ ὁμορφὴ πού ἦταν! Ἐνῶ προχώρησε πάλιν τὸ αὐτοκί-νητο, τῆς εἶπε:

—Λοιπόν, ὦραία μου κυρία, θέλατε νά μοῦ πῆτε κάτι. Μιλήστε, λοιπόν...

—Τρέξτε ὅσο μπορεῖτε πιὸ γρήγορα καί θὰ σας τὸ πῶ. Ὅτι ἔκανα τὸ ἔκανα μονάχα ἀπὸ διάθεση πρὸς περιπέ-τεια. Τὸ αὐτοκίνητο πού ὀδηγεῖτε τόσο καλὰ δὲν μοῦ ἀνήκει.

Ο Ἄνς Νάυ τὴν ἐκτύταξε κατάματα.

—Δὲν εἶναι δικό σας τὸ αὐτοκίνητο; Τότε εἴμαστε κι' οἱ δύο μας αὐτοκίνητο κλέφτες!

Συμφώνησε. Ὑστερὰ ἀνέπνευσε βαθειὰ κι' εἶπε:

—Καί τώρα τί νά κάμουμε;

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Βλέπετε ἐκεῖ τὸν ἀστυφύλακα; Σὰς κυττάζει.

—Μὰ βοηθήστε με λοιπόν!

—Πρῶτα ἓνα φιλή, ἔ;

Τοῦ προσέφερε τρέμοντας τὰ κόκκινα χεῖλη της...

Παραπέρα ἦταν πέντε ἀστυφύλακες,

—Πρέπει ν' ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, νά μποῦμε σ' ἓνα καφενεῖο καί νά φύγουμε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα.

Σὲ λίγο ἐκάθονταν σὲ ἀπόκρυφο μέρος ἑνὸς καφενεῖου

Ἡ Γιολάντα εἶπε Δὲν θὰ ξανακάμω ποτέ μου τέτοια παι-διάσματα πράγματα.

—Ὁ ἄνδρας σας δὲν θὰ σας διασκεδάξῃ! εἶπεν αὐτός.

—Ὅχι! πλῆττω πολὺ!

—Μοῦ ἐπιτρέπετε τότε νά σας διασκεδάξω κάποτε;

—Καλά, θὰ γίνουμε φίλοι. Πᾶμε ὅμως νά πάρουμε ἓνα ταξί, νά πάω σπίτι μου! Τὸν παρακάλεσε.

—Ταξί; Καί γιατί ὄχι μὲ τὸ μπλὲ καμπριολέ;... Τώρα μπορῶ νά σας πῶ πῶς εἶναι δικό μου. Josef Robert Harrer.

ΕΝΑ ΘΛΙΒΕΡΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΧΑΡ ΟΙ ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Τὴ ὦρα τοῦ κορίτσι! ἐψιθύρισε ὁ Ζάκ Ντατόν, βγαίνον-τας ἀπὸ τὸ γραφεῖό του καί παραμερίζοντας, γιὰ νά περάσῃ ἡ θελκτικὴ μικρούλα. Ήταν ξανθιά, μὲ φῖνα χαρακτηριστικά, μὲ γαλανὰ ἐκφραστικά μάτια. μὲ ἀπαλὸ καὶ δροσερὸ πρόσωπο μὲ χεῖλια πού ἔμοιαζαν σάν τὸν καρ-πό ἀγριοκερασιάς καί μὲ μιὰ σιλουέττα γεμάτη ἀπὸ νειάτα καί σφρίγος. Τὸ βλέμμα της ἀκτινοβολοῦσε, κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ τῶς φρυδιῶν, ἀνάμεσα στὶς μεταξένιες βλεφαρίδες. Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα κατάλαβε, πῶς ὁ Ζάκ ἔμεινε ἐκστατικός, στὸ πέρασμά της καί χαμογέλασε εὐ-γενικά, μὰ μὲ κάποια μελαγχολία... Νὰ τὴν ἀκολουθήσω; Νὰ τῆς μιλήσω; συλλογίσθηκε. Κι' ἔκαμε μηχανικά λίγα βήματα σάν νά τὸν ἔσυρεν πρὸς τὴν θελκτικὴ νέα, ὁ μαγ-νήτης τοῦ σβέλτου κορμιοῦ της. Ἐξαφνὰ ὅμως ἐσταμάτησε ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του καί μὲ πολλὴ πικρία ἐχά-θηκε στὴν πρώτη πάροδο, πού βρῆκε μπροστὰ του, γιὰ νά μὴ βλέπῃ πᾶ τὴν τυραννικὴ σιλουέττα τῆς μικρούλας.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὁ Ζάκ καταρίονταν τὴν τύχη του, καταρίονταν τὴ φύση, πού ἂν καί τοῦ εἶχε δώσῃ ἓνα τέλειο ἀθλητικὸ κορμί, ἓνα καθαρό, ἀρρενωπὸ πρόσωπο, μὲ δυὸ λόγια τὸν εἶχε κάνει ἓνα σωστὸν Ἄδωνι, τοῦ ἐφάνηκε τόσο σκληρὴ, στὴ φωνή! Ναι! ἡ φωνὴ τοῦ Ζάκ ἦταν ἀληθινὰ ἀπαισία... Πολλὲς νέες καί ὁμορφὲς γυναῖκες ἔνωσαν, μό-λις ἀντίκρουσαν τὸν Ζάκ ὅλη τὴ γοητεία του... Ἄλλ' ὅταν ἀνοίγε τὸ στόμα του, γιὰ νά τοῦς πῇ ἓνα κοπιμὲντο, ὡ Θεέ μου, ἡ θαυμαστρίεός του ἔφευγαν μακριὰ, κρατώντας μὲ κόπο ἓνα εἰρωνικὸ γέλιο ἢ ψιθυρίζοντας μὲ συμπόνια:

—Τὴ κρίμα, ἔνας τόσο ὦρατος νέος καί νάχη μιὰ τόσο ἀσχημὴ φωνή!

Ἐρχόταν στιγμές, πού ὁ Ζάκ ἔφθανε σὲ τέτοια ἀπελπισία ὅταν μιλοῦσε μόνος του, γιὰ ν' ἀκούῃ τὴ φωνὴ του, ὥστε τὸν ἐπῆνε ἡ μανία νά κομματιάσῃ, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρια τὸ λαρύγγι του, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔβγαινε ἡ φρικτὴ ἐκείνη φωνή!... Ἡταν μιὰ φωνὴ νευρικὴ, ὑπόκοφη, πού κο-βόταν ἀμέσως, χωρίς νά τὸ θέλῃ κι' ὁ ἴδιος...

Ποτέ ἄλλοτε τὸ μαρτύριό του δὲν τοῦ ἐφάνηκε τόσο ἀ-βάσταχτο. ὅσο ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιὰτικο πρωτὶ, πού ἀντίκρουσε μπροστὰ του τὴ χαριτωμένη μικρούλα, μὲ τὰ κοκκίσιμα χαρακτηριστικά καί τὸ βεργολιγερὸ κορμί. Ἡ ὁμορφιά, τὸ σφρίγος, τὰ νειάτα ἐθριάμβευαν γύρω της. Ὁ Ζάκ ἤξερε,

πῶς ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα πού τὸν συγκλίνεσε τόσο, ἐργαζό-ταν στὸ κατὰ τὴν νωτερι-σμοῦ τῆς Μαίρης...

—Αὐριο θὰ τῆς μιλήσω χω-ρίς ἄλλο, συλλογίσθηκε ὁ Ζάκ, ἀποφασισμένος νὰ τὴ συναντήσῃ τὴν ἴδια ὥρα πού ἔβγαινε ἀπὸ τὸ «μαῖζον ντε νουβωτέ». Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ-μως τὸ μετάνιωσε. Γιατί νά τῆς μιλήσῃ; Γιὰ νά πονέσῃ πιὸ πολὺ, ὅταν θὰ τὴν ἔβλεπε νά φεύγῃ, ἀκούοντας τὴ φω-νὴ του;

Τοῦ εἶχε συμβῇ τόσες φο-ρές αὐτὸ, μὲ τόσες ἄλλες νέες!... Ἡ καρδιά του σπάρασ-σε... Καί πνίγοντας τὸν πόνο τοῦ ἀποφάσισε νά τὴ θαυμάζῃ μόνο ἀπὸ μακριὰ κάθε ἡμέρα, νά τὴν γλυκοκυττάζῃ ὥσπου νά τὴ βλέπῃ νά χαμογελά μὲ τὸ ὁμορφο, μὰ λίγο μελαγχολικὸ γέλιο της!...

Ἐνα πρωτὶ ὅμως τὰ μάτια τοῦ Ζάκ ἔπεσαν στὴ ρεκλάμα ἑνὸς διασήμου λαρυγγολόγου. Ὁ περίφημος αὐτὸς σπεσια-λίστας ἀναλάμβανε νά θερα-πεύσῃ ὅλες τὶς βλάβες τοῦ λαρυγγος. Χωρὶς νά χάσῃ και-ρὸ ὁ Ζάκ μὲ τὴ γλυκεῖα ὀπτα-σία πάντα τῆς δροσερῆς μι-

κρούλας ἔμπρὸς στὰ μάτια του, παρουσιάσθηκε στὸ λα-ρυγγολόγο, γεμάτος ἐλπίδες. Ὁ γιατρός, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ λαρυγγά του κάμποιον ὥρα, ἀφοῦ ἔκαμε, μὲ τὰ ἐργαλεῖα του, τὰ μάτια του νά κλαῖνε ἀδιάκοπα καί τὸ πρόσωπό του νά συσπάται, ἔπειτα τοῦ εἶπε, μὲ ἱκανοποίησι:

—Δὲν εἶναι καί τόσο σοβαρὴ, φίλε μου, ἡ πάθησή σας.

—Δὲν εἶναι σοβαρὴ! φώναξε κατάπληκτος ὁ Ζάκ. Οἱ συνάδελφοί σας, μοῦ εἶπαν, ὅτι δὲ θεραπεύεται.

Ὁ γιατρός χαμογέλασε καί τοῦ ἀπάντησε:

—Ἄν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, σ' ἓνα μῆνα θὰ σας κάμω ἐντελῶς καλά. Ἡ φωνὴ σας θὰ γίνῃ ὀλοκάθαρη!

—Καί τί θὰ μοῦ στοιχίσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία; τὸν ρώτησαν ὁ Ζάκ, πού δὲν εἶχε ἄλλο ἔσοδο, παρὰ ἓνα ξερὸ μισθό.

...Ἄλλ' ὅταν ἄκουσε τὴν ἀμοιβή, πού τοῦ ἐζητοῦσεν ὁ λα-ρυγγολόγος ἔμεινε σάν κεραυνόπληκτος. Ποῦ νὰ τὰ βρῇ τόσα λεπτὰ!

—Ἐγὼ προσφέρομαι νά σας βάλω ἓνα ἀνδόνι στὸ λα-ρύγγι καί σεις ταῖγγουνεῦσε; τοῦ εἶπεν ὁ γιατρός πει-ραγμένος. Ἀλλὰ δὲ σας ὑποχρεῶνε κανεὶς φίλε μου νά ἀλλάξετε φωνή...

Καί ἐψιθύρισε εἰρωνικά. ἔπειτ' ἀπὸ λίγο:

—Μὰ μὲ μιὰ τέτοια φωνή!...

Ὁ Ζάκ ἔφυγε ἀπ' τὸν γιατρὸ μὲ τὴν ψυχὴ σφυγμένη ἀπ' τὴ θλίψη. Πῶς νὰ μπορέσῃ νά οἰκονομήσῃ ἀπ' τὸ φτωχὸ ὑπαλληλικὸ του μισθὸ τὸ τεράστιο ποσὸ πού τοῦ γύρευε! Ἀλλὰ καί πάλι πῶς νὰ περάσῃ τὴ νειότη του χωρὶς ἔρωτα τὴν μόνη πηγὴ τῆς χαρᾶς, στὴ ζωὴ μας...

Καί στὸ τέλος ὁ Ζάκ, ἀπεφάσισε γιὰ νά κερδίσῃ τὸ μόνο ὄπλο, πού τοῦ ἔλειπε (τὴ φωνή) γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ὁμορ-φης μικρούλας, νά περάσῃ ἓνα μῆνα μέσα στὴ στέρηση καί στὴ φτώχεια. Ἐτσι θὰ πλήρωνε τὸν γιατρὸ. Καί ἡ θεραπεία ἄρχισε ἀμέσως. Ὁ Ζάκ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νά ρωτᾷ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ τὴν ὥρα, γιατί ἐπούλησε τὸ πολυτιμο ρο-λόγι τοῦ πρὸς χάριν τοῦ γιατροῦ. Μὰ δὲν παραπονιόταν.

«Γι' αὐτὴν ἀξίζουν ὅλες οἱ θυσίες!» συλλογιζόταν. Καί ἀνοίγε ὑπομονετικά τὸ στόμα του, ἔμπρὸς στὸ ἐργαλεῖο τοῦ γιατροῦ...

...Ὁ λαρυγγολόγος δὲν εἶχε πῇ ψέμματα! Ἐνα μῆνα ἀρ-γότερα ὁ Ζάκ δὲν ἀναγνώριζε τὴ φωνή του. Μιλοῦσε καθα-ρά, ἀβίαστα, τρυφερά, ὁμοφα, ἐπιβλητικά, εὐστροφα ὅπως

ἤθελε. Ἄ. τώρα δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ ἡ κατάκτηση ἐκείνης, γιὰ τὴν ὁποῖαν εἶχε κάνει ὅλες αὐ-τὰς τὶς θυσίες. Ἀγόρασε λοιπόν ἓνα μπουκέτο λουλούδια καί τὴ συννησμένη ὥρα πού ἡ ὁμορφὴ μικρούλα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μαῖζον ντε νουβωτέ, παρουσιάσθηκε ἔμ-πρὸς της, τὴν ἐχαιρέτησε εὐγε-νικά, κι' ἔπειτα τῆς ἐζήτησε τὴν ἄδεια νά τὴ συνοδεύσῃ. Ἐκεῖνη ἐδέχθηκε καί τὸ ταίριαστὸ ζευ-γάρι ἐπροχώρησε στὴν ἐρημικὴ πάροδο.

—Σὰς ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρό, σας ἐλάτρευα τῆς ἔλεγεν ὁ Ζάκ μὲ τὴν καθάρια φωνή του.

Καί μαγεμένος ἀπὸ τὴν κα-τάκτησή του, πού τοῦ φαινό-ταν ὄνειρο, μιλοῦσε γρήγορα-γρήγορα, θερμά, ἀδιάκοπα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἡ ὁμορφὴ νέα ἐσήκωσε τὸ κοκκίσιμο μου-τράκι της, τὸν ἐκτύταξε μελαγ-χολικά καί τοῦ εἶπε:

—Μὴ μιλάτε τόσο γρήγορα, κύριε, γιατί εἶμαι ὑποχρεωμένη νά καταλαβαίνω τὰ λόγια σας, ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν χειλιῶν σας.

Εἶμαι ὀλωσδιόλου κουφή!...

ΖΑΚΕΛΙΝΑ ΛΑΧΑΡ

ΕΤΣΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΑΝΤΑ

Μόνη, στή φτωχική καμαρούλα της ή κ. Περίε, αναθυμιάται με θλίψη τὰ περασμένα. Καί στὰ μάτια της, τὰ γαλανὰ σάν ἀτρίκύμιστη θάλασσα, σάν ἀνέφελος οὐρανός, ἀντιφεγγίζει ἕνα δάκρυ...

Κάτω, στὸ μικρὸ συνοικιακὸ δρόμο, ποὺ βρίσκεται ἡ καμαρούλα της, τὸ ἀντρο τῶν πόνων της καὶ τῆς μετανόιας, ὅπως τῇ λέει, ἀκούγονται τὰ τραγούδια τοῦ πλήθους, ποὺ γιορτάζει ἀφρόντιδα τὸ τρελλὸ καρναβάλι.

Τὰ στήθη τῆς φτωχῆς μικρούλας, γιατί δὲν εἶναι πάρα πάνω ἀπὸ εἴκοσι δύο χρονῶν ἡ Ἀννίτα, ἀγκώνει ἕνας βαθὺς στεναγμός καὶ τὰ χεῖλη της, ποὺ τὸ βαθὺ ἄλυκο χρώμα τους δὲ στάθῃ ἱκανὸς νὰ χλωμιάνη τῆς ψυχῆς της ὁ σπαραγμός, ψιθυρίζουνε.

«Ἀποκρῆς...τρελλὴ γιορτή, ποὺ ἡ νειότη εὐτυχισμένη, στοὺς ἔρωτα τὸν παράδεισο τὴν ἡδονὴν θερίζει...» Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ πᾶψη προσθέτει: Κι' ἐγώ; ἐγὼ εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ στραβώνουμε στὸ βελόνι γιὰ νὰ ἀσφαλίσω μιὰ ταπεινὴ στέγη κι' ἕνα κομμάτι ψωμί... Κι' αὐτὸ γιατί... γιατί εἶχα τὴν ἀνοησία ν'

ἀγαπήσω μ' ὅλη τὴ θερμὴ τῆς νέας καρδιάς μου, καὶ μιὰν ἀποκρηάτικη νύχτα νὰ τριγῆσω τὴν ἡδονὴ τοῦ ἔρωτα σὲ μιὰν ἀγκάλῃ ποὺ μοῦ ἀνοίγονταν ὑποσχετικά...

Ἀναστέναξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά καί, στηρίζοντας τὸ ξανθόμαλλο, κουκλιστικό κεφαλάκι της στὸ λευκὸ της χεράκι ξανάφερε τὴ μνήμη της στὰ περασμένα, κι' ἀναθυμήθηκε ὅλη της τὴ θλίβερὴ ἱστορία.

Δεκαοχτὼ χρονῶν, μόλις, κοπέλλα, τὴν ἴδια χρονιά ποῦχε βγῆ ἀπ' τὴ σχολὴ τῶν καλογραιῶν ὀρφάνεψε κι' ἔμεινε μόνη μὲ τὸν ἀδελφὸ της, ἕνα τύπο γλεντζέ, ποὺ ἀσυλλόγιστα σπαταλοῦσε τὴν πατρικὴ τους κληρονομιά στὶς διασκεδάσεις... Ἀπραγὴ αὐτὴ στὴ ζωὴ, τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ τὴν εὐχαρίστηση τοῦ πρωτόβγαλτου κοριτσιοῦ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πὼς κάτω ἀπὸ τὴ μέθη τοῦ πρόσκαιρου γλεντιοῦ κρύβεται συχνὰ ἡ πικρὴ θλίψη.

Ἐνα βράδυ τῆς ἀποκρηᾶς, σὲ μιὰ μπουὰτ τῆς Μονμάρτης, ποὺ ὠραία σάν ὄνειρο κάτω ἀπ' τὴ λεπτὴ, τολμηρὰ ντεκολτέ, τουαλέττα καὶ τὴ μικρὴ μεταξωτὴ μαῦρη μάρσκα σκόρπιζε ρίγη ἡδονῆς κι' ἀνάβε τρικυμίες παθῶν στοὺς μισομεθυσμένους θαμώνες, γνώρισε κι' ἐκείνον πούγινε τῆς καταστροφῆς τῆς ἡ ἀφορμῆς, κι' ἔναν ἄλλον, ποὺ ἂν εἶχε ἀκούση, ἴσως τώρα νὰ μὴν ἦταν δυστυχισμένη. Ὁραῖος σάν ἀρχαῖος ἔφηβος, ἐξαιρετικὰ σὶκ μέσα στὸ ἀψογοφράκ του, μὲ τρόπους εὐγενικοὺς καὶ λεπτοὺς ὁ πρῶτος τῇ σαγήνεψε.

Ἔτσι, ὅταν τῆς ἐζήτησε νὰ χορέψουν ἕνα ταγκό, στήλιωσε σ' αὐτὸν εὐγλωττα τὰ φεγγοβόλα της μάτια, τοῦ χαμογέλασε ὑποσχετικά κι' ἀφέθη στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν ἕνα χορὸ ἀκολούθησε δεύτερος, τὸ δεύτερο τρίτος κι' ἐκείνον τέταρτος... Κι' ὅπως τὸ σμίξιμο τῶν πνοῶν μεθάει πότερο κι' ἀπ' τὸ δυνατότερο κρασί, ὅπως τὸ ἀγγίγμα τῶν κορμιῶν ξανάβει τοὺς πόθους, τὸ εἰδύλλιο ἄρχισε.

Γοητευμένος ἀπ' τὴ σπάνια ὁμορφιά της, σαγηνευμένος ἀπ' τὸν πλοῦτο ποὺ ὑποσχότανε πὼς συνώδεε τὴν ὠραία μικρούλα ἡ σπάταλη ζωὴ τ' ἀδελφοῦ της, ἄρχισε νὰ τῆς ὑπόσχεται μιὰ ζωὴ ποὺ θάταν ἀτέλειωτο γλέντι, καθὼς ἐχορεύανε... Κι' ἐκείνη ποὺ τὸ νεανικὸ της κορμὶ δι-

ψοῦσε γιὰ φιλιὰ κι' ἀγκαλιάσματα, κι' ἡ ἀφελὴς τῆς καρδούλα ποθοῦσε τὴ συντροφιά μιᾶς ἀδελφῆς καρδιάς ποὺ θὰ ἔσμιγε τοὺς παλμούς της μὲ τοὺς δικούς της, ἐδέχονταν τὰ λόγια του ὅπως τὰ ἀνθη δεχόνται τὶς στάλες τῆς πρῶτης δροσούλας. Τοῦ κακοῦ ὁ ἄλλος, ποὺ ἂν δὲν εἶχε τὴν ὁμορφιά τοῦ πρώτου στὴ μορφὴ, εἶχε τὴν ὁμορφιά τῆς καλωσύνης καθρεφτισμένη στὰ μάτια, τῆς ἔλεγε νὰ φυλαχθῇ.

Ἔτσι, ὅταν ὁ πρῶτος τῆς ζήτησε νὰ συναντηθοῦν ἰδιαιτέρα τὴν ἄλλη μέρα, δὲ βρῆκε λόγο ν' ἀρνηθῇ κι' ὅταν ἐπεχείρησε νὰ τὴν κάνη δική του δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Ἐνας ἱππότης δὲν γελάει ποτὲ τὴ δέσποινα τῆς καρδιάς του καὶ τῶν ὀνείρων του. Πολὺ λιγώτερο θὰ τὴ γελοῦσε αὐτός, ποὺ ὅπως τῆς εἶπε ἦταν βαρῶνος. Ὁ βαρῶνος Ἑρρίκος ντὲ Κορβαγιάν.

Ἐξήσεν ἔτσι μαζί του μιὰ ζωὴ γεμάτη ἐκδρομές, φιλιὰ, ἀγκαλιές, ἐρωτόλογα ἔξη μῆνες, ποὺ στὸ κύλισμά τους ἡ φτωχὴ Ἀννίτα ἔβλεπε κάθε ὥρα νὰ τῆς ἀνοίγεται ὁ Πάράδεισος... Κι' ἔξαφνα, ἕνα ὠραῖο Αὐγουστιάτικο βράδυ, ἔ-

φτασε ἡ συμφορὰ.

Ἐκεῖνος, ποὺ ὑπολογίζοντας στὴν ἀμύθητη ὁπὼς, τὴ φανταζότανε, προῖκα τῆς Ἀννίτας εἶχε σπαταλήσει γλεντώντας μαζὶ της καὶ τὰ τελευταῖα λείμνα τῆς πατρικῆς του κληρονομιάς, κάλεσε τὸν ἀδερφὸ της καὶ τοῦ εἶπε.

— Ὅπως θάχης ἀντιληφθῇ, μὲ τὴν ἀδερφή σου μᾶς ἔνωσε ἀπ' τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ γνωρισθήκαμε ἕνα βαθὺ αἶσθημα. Οἱ σχέσεις μας ἔφτασαν ἔτσι ὥς ἐκεῖ ποὺ δὲν πέρνει πὶδ πέρα. Οἱ κακὲς γλώσσες ἀρχισαν τώρα τὰ σχόλια. Εἶναι καιρὸς ἐπομένως νὰ φτάσουμε στὸ γάμο... Πόσο εἶναι τὸ μερίδιό της παρακαλῶ;

Ὁ νεαρὸς Περιὲ χασμουρήθηκε, χαμογέλασε παράξενα κι' ἀποκρίθηκε μὲ ἀπάθεια...

— Μὰ δὲν πιστεύω καὶ σπουδαῖα πράγματα. Τὸ πολὺ—πολὺ καμμιὰ σαρανταριά χιλιάδες φράγκα...

— Κοροϊδεύετε; Φώναξε ὁ ψευτοβαρῶνος ἀφανισμένος.

— Δὲν βλέπω τὸ λόγο... Ἄν ἔχετε ἀμφιβολία, ἡ διεύθυνση τοῦ συμβολαιογράφου μου εἶναι...

Ὁ ἄλλος σηκώθηκε ἔξω φρενῶ ἑπάνω, πέταξε ἕνα:

— Τρίφτηνε τότε στὴν κασσίδα σου! κι' ἐβγῆκε στὸ δρόμο.

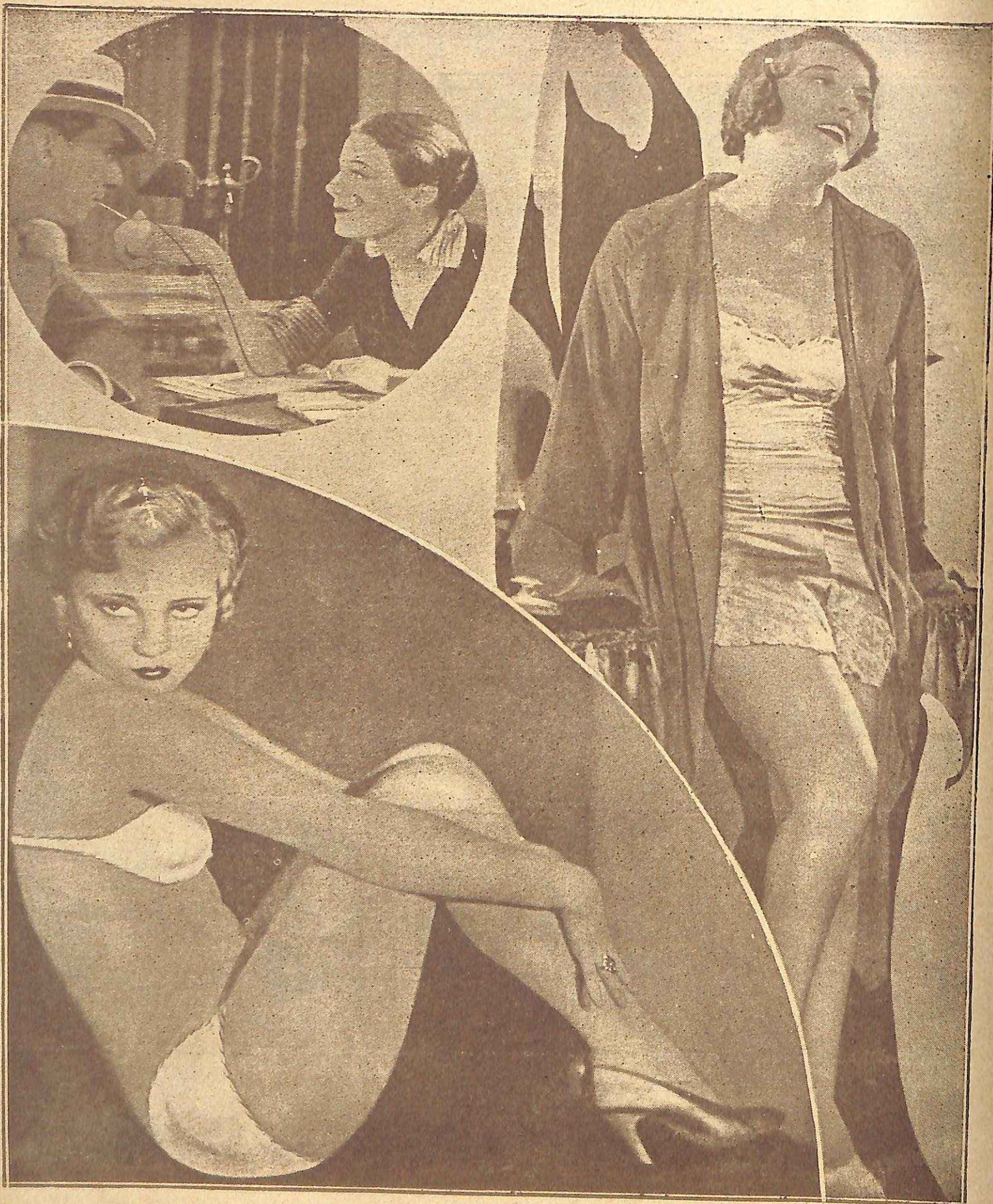
Κι' ἡ φτωχὴ Ἀννίτα; Ὡ, ἦταν γι' αὐτὴ τόσο σοβαρὸ τὸ χτύπημα, ποὺ εἶναι θαῦμα πὼς δὲν μαρμάρωσε στὰ πόδια της ὅταν ἔμαθε τὴ στάση ἐκείνου. Ἐπαθε ὅμως ἕνα νευρικὸ κλονισμό, ποὺ χρειάστηκε μηνῶν θεραπεία γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ὁ ἀδελφός της, ποὺ τὸ χτύπημα αὐτὸ τὸν ἔκανε—ὅταν τὸ νοίωσε καλὰ—νὰ ντραπῇ γιὰ τὴ διαγωγή του, κατάρθεσε ὅλα τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει ἀπ' τὴν πατρικὴ τους κληρονομιά σὲ μιὰ κλινικὴ νευρολογικὴ ποὺ τὴν τοποθέτησε γιὰ θεραπεία κι' ἔφυγε γιὰ τὰ ξένα καὶ δὲν ξαναφάνηκε.

Στὴ θύμηση αὐτὴ τὰ μάτια της ξαναναβουρκώσανε. Στὴν ψυχὴ της δὲν ἔμενε καμμιὰ βαρυγκμία γι' αὐτόν. Ἡ μεταμέλειά του τὸν εἶχεν ἐξιλεώσει. Ἀλλ' ὅσοτε τί ἔφταιγε αὐτός ἂν αὐτὴ ἀμυαλὴ παραδόθηκε σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀξίζε, μόνον γιατί ἦταν ὠραῖος; Μήπως ὁ ἄλλος δὲν τῆς εἶπε νὰ προσέξῃ; Πόσο πὶδ καλὸς καὶ εἰλικρινὴς φαινότανε. Ἀλήθεια γι' αὐτὴ νὰ μὴν ἀγαπήσῃ αὐτόν, γιατί νὰ βιαστῇ τόσο;

ΚΑΙ Η ΦΡΑΝΣΙΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΡΙΤΑ ΛΑΡΟΥ

ΑΔΡΟΘΕΑ ΜΑΚΙΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΡΕΗ

NEHA XAMIAION

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΑΠΗΣΕ ΠΟΛΥ...

Κάθε χρόνο, την
έποχή που ά-
νοίγει το τριώ-
διο και το τρελλό

Καρναβάλι ανάβει γύρω το 'Αποκριάτικο γλέντι, νοιώθω τη θλίψη να μου σφίγγει την καρδιά και τα μάτια μου βουρκώνουν τα δάκρυα. Στη σκέψη μου άθελα τότε, έρχεται η τραγική ιστορία του φίλου μου Σολονιάκ, που αυτοκτόνησε, την τελευταία νύχτα του Καρναβαλιού, έδω και τρία χρόνια στη σάλα κάποιου κέντρου χορευτικού.

Τόν είχα δη την παραμονή του τρελλού του διαβήματος. Στα δυο μεγάλα, μαύρα, μάτια του τρεμόλαμπε, κάτω απ' τ' ωχρό φως του φεγγαριού που μας τύλιγε — ίδιο διαμάντι — ένα δάκρυ. Στην ώραία μορφή του, που δροσερά άνοιξαν ακόμα, παρά τη βαρεία θλίψη που τρικύμιζε την ψυχή του, τάρβδα των εικοσιτεσσάρων χρόνων του, μία σκιά πόνου άπλωνε τη χλωμάδα της κι' η αποφασιστικότητα μία σοβαρότητα δυσανάλογη στη νεότητά του.

— Πίστεψέ με, φίλε μου, μούπε, καθώς τούδινα το χέρι σε καληνύχτισμα, είναι η τελευταία φορά που βλέπουμε απόψε. Τώρα πιά δεν υπάρχει κανένας λόγος να ζήσω...

Κράτησα το χέρι του στα δικά μου και βέβαιος πως αν τον άφισα μόνο θάκανε κάτι τρομερό, τον παρακάλεσα να μ' άφιση να του μιλήσω ακόμα.

— Δέ θέλω να σου χαλάσω το χατίρι μου είπε. Μά μη νομίσης πως θα μπορέσης ν' άποτρέψης το μοιραίο. 'Ο θάνατος είναι πλέον έντός μου. Σήμερα η αύριο — τί έχει να κάνει — ο τάφος θα με δεχτή. Καθίσαμε σ' ένα άπόμερο καφεενάκι στη δεξιά όχθη του Σηκουάνα κι' άρχισα να τον νοθετώ.

Ποτέ δεν ήμουνα πιό εύγλωττος και πιό πειστικός. Τα έπιχειρήματα, λογικά, μετρημένα, μούρχονταν στη γλώσσα άλλεπάλληλα, έτσι που θαύμαζα κι' εγώ τον έαυτό μου.

— 'Οραία. Τό παραδέχομαι κι' εγώ πως έτσι είναι. 'Η πίστη σε μία γυναίκα δεν πρέπει να φτάνη ποτέ ως τη θυσία του έαυτού μας στην άγάπη της. 'Ομως εγώ δεν μπορώ να την εφαρμόσω την ώραία αυτή ιδέα. Δεν με κρατεί πιά τίποτε στη ζωή, μην έπιμένεις. Μου έλεγε.

— Κι' η μητέρα; ή αδελφή σου; δεν νομίζεις ότι...

Κι' άρχισα νέα διδασκαλία πάνου απ' το έπιχείρημα αυτό. Μά του κάκου. 'Η άπόφασή του ήταν άμετάτρεπτη. Στην έποχή αυτή του πεζού ύλισμού είχε μείνει ένας ιδανικός δνειροπόλος, ένας ίπποτικός έραστής του παληού καιρού. Παιδί ακόμα, σχεδόν έφηβος, γνώρισε ένα χλωμό χειμωνιάτικο βράδυ στη σάλλα ενός 'Αποκριάτικου χορού

μία πανέμορφη μικρούλα με βεργολιγερό κορμί, εκφραστικά μαύρα μάτια κι' ένα χαμόγελο που σαγήνευε. Στη θέα της Ζαννέτ — έτσι έλεγαν την νέα — που τό κορμί της φάνταζε άγαλμάτινο κάτω απ' το σφιχτά έφαρμωστό στόκορσάκι και πολύπτυχο στη φούστα, άποκριάτικο φόρεμά της, ή καρδιά του σκίρτησε στους πρώτους παλμούς της άγάπης. Την πλησίασε με κάποια δειλία, τη χαιρέτησε με συστολή και δειλά

της πρότεινε να χορέψουν. Τ' άπάντησε μ' ένα χαμόγελο που άξιζε περισσότερο από χίλια ναί. Πέρασε άβρα τό χέρι του στη δαχτυλιδένια μέση της και την έσυρε στην πίστα. Στο διάστημα του χορού γνωρίστηκαν καλύτερα και τό ειδύλλιο έπλέχθη με τους αίσιώτερους οίανούς. 'Η Ζαννέτ άγάπησε τον Πώλ Σολονιάκ μ' όλη τη δύναμη της άφρόντιδης νεότητjς της.

'Η ζωή τους κυλούσεν έτσι ένα όμορφο όνειρο με χάδια, φιλία, άγκαλιάσματα και χίλιες τρελλές για τό μέλλον έλπίδες. Έλπίδες που δικαιο-λογούσεν άπόλυτα ή μόρφωση εκείνου και ή οικονομική κα-τάσταση και των δυό.

Μά αλλοίμονο, ή εύτυχία είναι σαν ένα όνειρο και δεν ζεί παρά όσο κι' αυτά.

Κι' ένα φθινοπωρινό δείλι ή Ζαννέτ δεν φάνηκε στο ραντε-βού τους. Μιά άρρώστεια ά-προσδόκητη την έρριξε στο κρεβάτι άρρώστη βαρεία.

'Η άτυχη κοπέλλα φλογί-ζουνταν μέρες άτέλειωτες απ'

τον πυρετό και μα-ραίνονταν, χλώμιαι-νε μέρα με τη μέρα

σα λουλούδι που ξε-χνιέται άπότιστο, 'Εκείνος, τρελλός απ' τον πόνο, άφηφών-τας προσχήματα, έτρεξε κοντά της. 'Ο κίνδυνος να μο-λυνθή δεν τον τρώαζε. Θυσία ιδανική στον έρωτα, ή ύπαρξή του έδόθη ολοκληρωτικά για τη σωτηρία της. 'Ως-τόσο ούτε ή άφοσίωσή του ούτε οί φροντίδες των γιατρών, που έξέχωρα αυτός απ' τους δικούς της έφερνε, ούτε ή με-μαφορά στο Νταβός που την πήγε, μπόρεσαν να της δώ-σουν τη θεραπεία. Καί με τό άνοιγμα του Τριώδιου, ένα μελαγχολικό δειλινό, την ώρα που τ' άστέρια πρόβαλαν στο στερέωμα κι' ή μέρα έδυνε, ή Ζαννέτ έκλεισε για πάντα τα μάτια στο φως της ζωής...

'Εκείνος, στο θάνατό της, ένοιωσε την ψυχή του να σφίγγεται βαρεία και τις έλπίδες του να φεύγουν, πουλιά κυνηγημένα απ' τό ξεροβόρι. 'Η ζωή έχασε γι' αυτόν τό σκοπό της και ή ιδέα του θανάτου, σαν μόνη παρηγοριά στην ψυχή του ριζώθηκε.

— Θα σκοτωθώ! έλεγε και ξανάλεγε. 'Η ζωή δεν έχει για μένα κανένα σκοπό τώρα.

Οί άλλοι γελοούσαν μαζί του. 'Εγώ όμως, που έβλεπα την άπόφαση ζωγραφισμένη στην όψη του, φοβόμουν, έτρεμα για τη ζωή του. Καί με κάθε τρόπο ζητάγα να του το-νώσω την πίστη του σ' ένα αύριο, που ή λήθη θα σκέπαζε τον πόνο του χτές, για να δώσει τη χαρά του σήμερα και την πίστη σ' ένα μέλλον εύτυχισμένο.

Μάταια όμως τα λόγια μου ήταν άνίκανα ν' αλλάξουν τις άντιλήψεις του, δεν μπορούσαν να του μετατρέψουν την άπόφαση να ταξιδέψη στους ούρανούς, που — όπως έλεγε — τον καρτερούσε — άγγελοΰδι άκριβό — ή διαλεχτή του.

Κι' όσο προχωρούσαν οί 'Απόκριες τόσο οί φόβοι μου γινόντουσαν έντονότεροι, τόσο πιό επίμονα τον άκολου-θούσα στο χορευτικό κέντρο που τη γνώρισε κι' όπου πήγαινε κάθε βράδυ και κύταζε τους χορευτές με την τρελλή θαρρείς έλπίδα να τη βρή να τον περιμένη, έτοιμος να προλάβω μία τρελλή χειρονομία του.

Μάταιες όμως οί προφυλάξεις μου, μάταιο τό παρακο-λούημά μου. Τό τελευταίο Σάββατο της 'Αποκριάς αυ-τής, ήταν τό τελευταίο, — όπως τόλεγε, — της συντροφιάς μας. 'Οπως κάθε βράδυ, ύστερ' απ' τό χαμό της λατρεμένης του, τον πήγα και τό βράδυ αυτό ως την έξορτα του σπιτιού του και τον άφισα άφού του πήρα την ύπόσχεση πως δεν θάκανε καμιά τρέλλα πρ'ν άνταμωθούμε και

την άλλη μέρα, που θάχα κάτι ακό-μα να το πώ, να του δώσω μία συμβουλή ακόμα, να του άναπτύξω πως θάταν βάρος για την ψυχή της καλής του να σκοτωνότανε.

Μου τό υποσχέθηκε κι' έφυ-γα με την έλπίδα πως ίσως την έπομένη να τον ξανάβλε-πα, πως ίσως να τον έπειθα να μην κάνει την τρέλλα που σκεπτόταν.

'Αλλοίμονον όμως! δεν κρά-τησε τό λόγο του. Λίγες στιγ-μές ύστερ' απ' την άναχώρη-σή μου ξαναπήρε τό δρόμο για τα κέντρα και κατάληξε στο χορευτικό κέντρο που τη γνώρισε, εκεί που μέσα στους στροβιλισμούς ενός χορού, έγνώρισε την ήδονή της άγά-πης. Της άτυχης άγάπης, που-γινε άφορητή της οδύνης του. Κάθισε εκεί σ' ένα κάθισμα, παράγγειλε μία σαμπάνια κι' άρχισε να πίνει. 'Όταν την τελείωσε παράγγειλε δεύτε-ρη, κι' ύστερα τρίτη. Καί ξαφ-νικά, σε μία στιγμή που τα φώτα στη σάλλα λιγότεψαν κι' ή μουσική άρχισε να παί-ζη τό ταγκό : «Δεν μπορώ να λησμονήσω» που ήταν τότε στο φόρτε του, στήριξε τό πι-στόλι στην καρδιά του, και σκοτώθηκε... Ι. ΓΚΟΝΤΡΑΝ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΤΡΑΝΗΣ ΔΟΞΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΧΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΠΩΣ Η ΡΟΥΘ ΕΓΙΝΕ ΑΣΤΕΡΙ

Η όμορφη Ρούθ έξουσε στο χωριουδάκι της, και είχε συντροφιά το κατάσπρω άρνι της και το κινηματογραφικό περιοδικό που έπαιρνε κάθε βδομάδα.

Αφού τέλειωνε τη δουλειά του σπιτιού—ήταν πιά δεκαεπτά χρονών η Ρούθ—κ' έβοηθούσε τη μητέρα της, σάν καλή νοικοκυρούλα—έπαιρνε τη Ντάλυ, το άρνάκι της, κι' επήγαιναν κάθε απόγευμα έξω στο πράσινο λειβάδι. Όταν καυραζόταν απ' τα παιχνίδια, ξαπλώνονταν στην καταπράσινη χλόη κι' εδιάβαζε τις γοητευτικές ιστορίες των αστέρων, που έλάμπανε στη ζωηρή της φαντασία μέσα στη δόξα και στο χρυσάφι.

Έμενε ώρες ολόκληρες, συνεπαρμένη απ' τη γοητεία της ζωής που λαχταρούσε ή μικρή χωριατοπούλα, μέσα σ' ένα κόσμο όνειρων γλυκών που τα ολόδροσα δεκαεφτά της χρόνια του έδιναν μιά χαρούμενη, ρόδινη όψη.

Κι' όταν το βραδάκι γύριζε στο σπιτάκι της, που δεν έμοιαζε καθόλου με τα κρυστάλλινα παλάτια των λογισμών της κι' αντίκρυζε τις αυστηρές μορφές των γέρον της, που δεν είχαν τίποτε από τη νεραϊδένια γοητεία των ανθρώπων της θόνης, ξνοιώθε μιά απογοήτευση, που, μέρα με την ημέρα, γινόταν και πιό βαθειά και πιό δυνατή.

Σιγά—σιγά, οι πόθοι της άρχισαν να παίρνουν μιά πιό καθωρισμένη φόρμα και στο τέλος έγιναν μέρη της την κρυφή επιθυμία να φύγει από το χωριάτικο σπιτάκι της και να πάει κι' αυτή να βαπτιστεί στο φως της δόξας του Χόλλυγουντ. Η επιθυμία αυτή έγινε απόφαση όταν έδιάβαζε μιά μέρα στο περιοδικό την ιστορία μιάς πανέμορφης γόσσας, που ήταν φορτωμένη δόξα και στολίδια ατίμητα, γιατί έκανε μιά μέρα το αποφασιστικό βήμα προς τη μεγάλη ζωή...

Στο σπίτι της δε θάλεγε τίποτα η Ρούθ. Γιατί να πη; Οι γέροι της δεν είχαν ιδέα απ' αυτά και δε θα καταλάβαιναν. Θάφευγε κρυφά. Κι' όταν πιά θα γινόταν πλούσια και τρανή, θάρχόταν μιά καλή μέρα να πάρη και τους γέρους της απ' το χωριό για να τους θρονιάσει μέσα στο πλούσιο μέγαρό της...

Λίγο—λίγο κατώρθωσε να μαζέψει τα λεφτά του είσιτηρίου της για το Χόλλυγουντ κι' όταν πιά τάχε όλα έτοιμα, έπηρε κρυφά μιά μικρή βαλιζούλα, έφίλησε το άρνάκι της, έστειλε από μακριά δυο θερμά φιλάκια στη μητέρα και τόν πατέρα της, που δεν υποπτευόντουσαν τίποτα, έπερπάτησε ως το γειτονικό χωριό κι' από κεί πήρε το τραίνο για τη μεγάλη και φωτεινή πόλη της δόξας και του πλούτου...

Πόσο δυνατά χτύπησε η καρδούλα της όταν από μακριά αντίκρυσε τα φώτα του Χόλλυγουντ! Είχε έξαντληθεί από την κούραση του μακρινού ταξιδιού, κι' ξνοιωσε μέσα της νέα δύναμη και νέα ζωή μόλις επάτησε το πόδι της στη θρυλική πολιτεία!

Ήταν πιά βράδυ όταν βρέθηκε μόνη στο Χόλλυγουντ... Έπερπάτησε ώρες ολόκληρες και δε χόρταινε να βλέπη, να διαβάξη επιγραφές και να καμαρώνη τις φωτεινές γιρλάντες, που την έκαναν να νομίζει πως ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο...

Μά σιγά—σιγά άρχισε να νοιώθη πως δε θάντεχε πιά να περπατήσει. Ήταν πεθαμένη απ' την κούραση. Και πεινούσε φοβερά... Και τότε μόλις καρφώθηκε στο μικρό μυαλούδάκι της το τρομακτικό έρώτημα: «Τι θα γινόταν τώρα;

Πού θα πήγαινε να κοιμηθ; Και, πριν απ' όλα, πού θα τρώγε; Στο τσαντάκι της δεν είχε παρά λίγα σέντσα...

Μήπως πεινάει ή γλυκειά μικρούλα μας; άκουσε να της λή μι λ φωνή, ένω, λιγωμένη απ' την πείνα, έκύτταζε τις γαργαλιστικές σαλάτες και τα φαγητά στις βιτρίνες ενός ρεστωραν.

Η Ρούθ έγύρισε, έκύτταξε τον ωραίο νέο που της μιλούσε και, αθελά της, τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

—Ναι, τού είπε, πεινώ. Πεθαίνω απ' την πείνα.

—Ελα, πάμε να πάρωμε ένα «ντίνερ» μαζί, της είπε αυτός και, δίχως να περιμένη απάντηση, την έσυρε ελαφρό από το μπράτσο.

Έφαγαν σ' ένα ρεστωραν. Άρχισαν να μιλούν φιλικά, σ' ένα να γνωριζόντουσαν από καιρό.

—Πώς το κατάλαβες πως πεινούσα; ρώτησε η Ρούθ.

—Αυτό είναι συνηθισμένο πράμα εδώ στο Χόλλυγουντ. Ένα κορίτσι που κυττάει τα φαγητά με βουρκωμένα μάτια...

Βλέπω χιλιάδες κάθε μέρα...

—Ωστε πεινούν εδώ στο Χόλλυγουντ;

—Εδώ είναι που πεινούν, μικρούλα μου...

Η Ρούθ ξνοιωσε ένα δάγκωμα φειδιού στην καρδιά της. Στο χωριό της δεν έπείνασε ποτέ.

—Έχεις πού να κοιμηθής; Τη ρώτησε ύστερα ο νέος.

—Όχι.

—Φυσικά. Έννοια σου. Θα σε πάρω στο σπίτι μου. Έγώ είμαι, ξέρεις, άστηρ του Κινηματογράφου... μη συγκινείσαι, πρόκειται να γίνω άστηρ. Έχω δυο δωμάτια. Είχα τέσσερα, μα τα δυο ή σπιτονοικοκυρά μου τα νοίκιασε σ' κάποιον που πλήρωνε... Άκουσε: θα πάμε... με τα πόδια. Ξέρεις, είναι καλύτερα τώρα με το φεγγάρι... Και ν' άνέβης τις σκάλες σιγά, για να μη μās άκούση ή σπιτονοικοκυρά. Είναι μιά ιδιότροπη γυναίκα που έννοει κάθε μήνα να εισπράττη νοίκια. Άς είναι, θα συνειθίσεις κ' έσύ έδω. Θα σου συστήσω την Πέγκυ. Είναι καλή κοπέλλα και θα γίνετε φίλες. Κρίμα που δεν είναι έδω και ή Ντόλυ. Έκείνη είχε σπουδαίο ταλέντο...

—Πού είναι τώρα ή Ντόλυ;

—Πέθανε από φθίση την περασμένη βδομάδα.

—Πεθαίνουν από φθίση έδω στο Χόλλυγουντ;

—Μά έδω είναι που πεθαίνουν, μικρούλα μου. Μη βιάζεσαι, θα τα μάθης όλα. Άστηρ δεν ήρθες να γίνης; Έννοια σου, θα τα μάθης...

Μετά από ένα μήνα δεν ύπληχε τίποτε στην ψυχή της Ρούθ απ' τον παλιό ένθουσιασμό της για το Χόλλυγουντ. Η γοητεία είχε διαλυθ ή σαν πρωινή πάχνη... Τα όνειρά της είχανε χάσει το ρόδινο χρώμα που είχαν στο χωριό. Το Χόλλυγουντ, ήταν ή πόλη της πείνας και του πόνου, της πίκρας, του σκληρού μόχθου και του ψεύτικου γέλοιου...

Μά ή Μοίρα ήταν καλή μαζί της. Μετά τρεις μήνες της έδωσαν ένα ρολάκι, άρεσε πολύ, της έδωσαν καλύτερο και στο χρόνο άπάνω τ' όνομα της έφιγουράριζε με μεγάλα φωτεινά γράμματα στην «Παραμάουνη». Η Ρούθ Τσάρτερ ήταν «άστηρ!». Άλλά μέσα της βαθεία, ένω φορούσε τα χρυσά και τα διαμάντια, ένουσταλούσε το μικρό της χωριουδάκι με την ήρεμη ατμόσφαιρα, το χωριατόσπιτο, τους φτωχούς γέρους και το κατάσπρω άρνάκι της.

IRENE BLAST

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΝΟΥΒΕΛΙΣΤΑ Η. TRUEDING

Φθινοπωρινό πρωί. Η ώρα κοντεύει έφτά. Οι πρώτοι πρωϊνοί διαβάτες κινούνται σάν φαντάσματα στην ομίχλη.

Στην πλατεία του Ουέλλινγκτον ύψώνεται το κτίριο του τραπεζίτου Όχράιτερ και Σία. Η τεραστία πρόσοψή του είναι ακόμα άφώτιστη. Ο νυχτερινός επιστάτης μόλις έτελειώσε την επιθεώρησή του κι' αρχίζουν νάρχωνται οι καθαρίστριες. Η ζωή σκορπίζεται τώρα στο μεγάλο κτίριο.

Μετά μιά ώρα στέκεται σ' εμιά παράπλευρη εισοδο ο ταμίας Κούρτ Μάρτιν με τη φίλη του, τη Λόλα Σνάιντερ, τα ξιθέρια στο «φθινό έμπορικό κατάστημα», στη Σλόος στράσε, 55.

—Λοιπόν. Κούρτ, θα μου τηλεφωνήσης, προτού νάρθης να με πάρης. Άλλά ξέρεις τι είναι καλύτερα; Έρχεσαι μιά στιγμή στο μαγαζί πριν το μεσημερι και θα σου πω περισσότερα. Δεν έχω καιρό τώρα.

Ένα φιλι στο στόμα—και φεύγει.

Σφυρίζοντας εύθυμα άνεβαίνει ο Κούρτ στο γραφείο του για την καθημερινή εργασία του, στο

πρώτο πάτωμα, στο τμήμα του ταμείου. Χαιρετά φιλικά μερικούς συναδέλφους του. Ο προϊστάμενός του, ένας μικροκαμωμένος, παράξενος κύριος, ο Πλούμπεργ, είναι στη θέση του. Τον κυττάει επίμονα μέσα από τα γυαλιά του: Μάρτιν, δεν μου λέτε, έχετε διαβατήριο; τον ρωτά.

Ο Μάρτιν άπορεί. Δεν καταλαβαίνει τι θέλει να του πη ύστερα έννοει σιγά—σιγά κι' άπαντά θαρραλέα και με κάποια ειρωνεία:

—Αν δεν έχω άποκτήσει τόσο καιρό, την εμπιστοσύνη της τραπεζής, είμαι άμέσως στη διάθεση του προσώπαρχου.

—Καλά, καλά, μην άφαρπάξεσαι έτσι γλήγορα. Άνοίγει το μεσανό συρτάρι και βγάξει ένα ογκώδη χρηματοφύλακα, που χωρεί πολλά χρήματα. Ο Πλούμπεργ του δίνει ένα κατάλογο, που αναγράφονται όλες οι τράπεζες, οι έμπορικοί οίκοι και τα εργοστάσια, απ' τα όποια πρόκειται να γίνουν σήμερα εισπράξεις.

Έκείνη τη στιγμή μπαίνει ο διευθυντής του ταμείου, ο κύριος Πέτερσον και λέει:

—Άγαπητέ Πλούμπεργ, πρέπει να πάτε άμέσως στο ύβανς και Σία. Μιά δύσκολη δουλειά συναλλαγματικής. Πηγαίνετε άμέσως εκεί. Τού Μάρτιν τού έκανονίσανε βέβαια τη δουλειά του.

Ο Πλούμπεργ φορεί το παλτό, το καπέλλο του και φεύγει βιαστικός. Ο Μάρτιν αρχίζει την εργασία του, όταν τον καλεί έξαφνα ο τμηματάρχης Μάτζελ, με φωτεινό μικρό κόκκινο σήμα επάνω από την πόρτα. Στο γραφείο του Μάτζελ διατάσσεται να πάη στο παράρτημα της Ασφαλιστικής εταιρίας άπέναντι, να πάρη 100.000 μάρκα. Ο Μάτζελ τηλεφωνεί τού διευθυντού άν πρέπει να δώσουν συνοδό στον Μάρτιν. 100.000 μάρκα δεν είναι μικρή δουλειά βέβαια. Ο Πέτερσον χαμογελά κι' άπαντά τού τμηματάρχη: «Πάντα φοβιστάρης είσθε, όπως κι' όταν πρωτόρθατε στην τράπεζα προ δεκαπέντε χρόνων. Ξέρετε, βέβαια, ότι δεν θα πάθ ή άνθρωπος κανένα κακό για έκατό χιλιάδες μάρκα! Μονάχα όταν πρόκειται για μεγαλύτερα ποσά δίνωμε συνοδό. Λοιπόν, στείλτε τον Μάρτιν. Το χρήμα πρέπει να είναι έδω σ' εμιά ώρα!»

Στις δέκα παρά δέκα άφίνει ο Μάρτιν την τράπεζα. Στις δεκάμιση άρχίζει ο Μάτζελ να νευριάζη. Τηλεφωνεί στο παράρτημα. Ναι, ο Μάρτιν είχε πάει εκεί. Έπηρε το

χρήμα. Ήταν έκατό χιλιά μάρκα.

Η ώρα είναι ένδεκα παρά τέταρτο κι' ο Μάρτιν δεν είχε γυρίσει ακόμα. Ο Μάτζελ δεν ξέρει τι πρέπει να κάμη. Δεν έχει το θάρρος να ειδοποιήση τον Διευθυντή Πέτερσον. Μήπως δεν τού είχε πει να δώσουν συνοδό στο Μάρτιν; «Ο,τι κι' άν συμβή εκείνος έχει την ευθύνη. Εν τώ μεταξύ γυρίζει ο Πλούμπεργ δύσθυμος. Η ύπόθεση της συναλλαγματικής δεν είναι και τόσο σπουδαία. Άλλη άναποδιά αυτή. Άλλά πρέπει να ειδοποιήση ο τμηματάρχης τον διευθυντή για τον Μάρτιν. Ο Πέτερσον ξαφνιάζεται άρκετά και άπαντά στο τηλέφωνο: «Άς περιμένωμε δέκα λεπτά ακόμα κι' ύστερα πρέπει να τηλεφωνήσωμε της Αστυνομίας. Άλλ' άς κυττάξη έν τώ μεταξύ ο κύριος Πλούμπεργ κάτω, μπορεί να βρη τον Μάρτιν».

Μετά δέκα λεπτά ξανάρχεται ο Πλούμπεργ, αλλά χωρίς τον Μάρτιν. Τώρα ειδοποιούν την αστυνομία, ή όποια καταφθάνει άμέσως. Ο άστυνομός Ράιμ διευθύνει την άνάκριση.

Στέλνει άστυνόμους γύρω, άλλους πολιτικούς άστυνομικούς στο προάστειο Γκλογκάου, όπου κάθεται ο Μάρτιν. Συγχρόνως τηλεφωνεί σ' όλους τούς άστυνομικούς σταθμούς των πρώτων βοηθειών, μη τυχόν έπήγαν εκεί τον Μάρτιν.

Εν τώ μεταξύ συζητούν ζωηρά ο Πέτερσον κι' ο Μάτζελ. Φυσικά επιπλήττει ο διευθυντής τον τμηματάρχη του, ότι τού είπε χίλιες φορές, ότι δεν πρέπει ν' άφίνουν ένα νέο χωρίς συνοδό με τόσα πολλά χρήματα. Βέβαια το ποσόν καλύπτεται για την τράπεζα, αλλά ποιος ξέρει τι να έγινε ο καυμένος ο Μάρτιν!

Ο Μάτζελ έγινεν έξω φρενών. Αυτό έλειπε τώρα να του ζητούν ευθύνης! Ωστόσο τούς καθσύχαsen ο άστυνομός με την δήλωση ότι κι' άν ο Μάρτιν ήταν παληάνθρωπος δεν θα μπορούσε να το σκάση... Πέρασαν δυο μήνες έρευνών χωρίς να φανη ότι το μυστήριο διελευκάνθη. Έξαφνα όμως ένα βράδυ, που οι μέτοχοι της Τραπεζής είχαν μυστική σύσκεψη, έφθασε άπροσδόκητα ο άστυνομός Ράιμ και τούς είπε πως ή υπόθεση Μάρτιν είχε διελευκανθ ή. Τον παρέσυρεν ειπε ή Λόλα στο έσωτερικό του «φθινού έμπορικού καταστήματος» και εκεί ένας άλγής, βαλτός από τον οικονομικό διευθυντή τού έμπορικού τον έσκότωσε. Βρήκαμε το πτώμα πακεταρισμένο στη σοφίτα. Παραφυλάξαμε να πιάσουμε τον φονιά μα αυτοκτόνησε.

Άσχοληθήκαμε τότε με την άνεύρεση της Λόλας Σνάιντερ και έπετύχαμε, χάρη σ' εμιά φωτογραφία που μās είχε δώσει μιά συνάδελφός της, να τη βρούμε στα περίχωρα, σ' ένα σπιτάκι που το φύλαγαν δυο τρεις αγρίοσκυλοι. Έκανα έφοδο, άποτέλεσμα της όποιας ήταν να τραυματισθούν τρεις άστυνομικοί σοβαρά από την επίθεση των σκύλων. Πιάσαμε τη Λόλα Σνάιντερ, από το στόμα της όποιας δεν μπορέσαμε να πάρουμε λέξη. Ωστόσο όλες οι ένδείξεις βάραιναν τον οικονομικό διευθυντή τού φθινού έμπορικού και μετά έπίμονες έρευνες κατώρθωσα να μάθω ποιος είναι και να συγκεντρώσω τις άποδείξεις που τον παρουσίαζαν ήθικό ατύπητο. Και τώρα, λαβαίνω την τιμήν να σας τον παρουσιάσω. Και με τα λόγια αυτά ο άστυνομικός Ράιμ, σηκώθη, έπλησιασε τον διευθυντή Πέτερσον και τού έπέρασε τις χειροπέδες, ένω οι μέτοχοι της Τραπεζής έμεναν κατάπληκτοι.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΡΥΠΟΙΝΙΤΕΣ

Ο Μπόμπ, ο μαρσαγιέζος, εδάγκα-
σε το χαρτί με λύσσα.
— Αυτή η γκίνια μ' έχει τρελ-
λάνει, είπε με υπόκωφη φωνή, στο σύν-
τροφό του τόν Ματράκ.

Ο Ματράκ ξεφίγγε το τσιγάρο, που
είχε στο στόμα του μιά ώρα πριν,
χωρίς να το ανάβει.

— Μπας κι' έφτιασες τα χαρτιά;
ρώτησεν ο Μπόμπ. Καί η φωνή του
έγινε πιο υπόκωφη.

— Για σόπα... είπεν ξαφνα ο Μα-
τράκ. Καί άφουγκράστηκε. Κοντά τους
έστεκόταν μιά νέα, βυθισμένη με ά-
κεφιά στο διάβασμα του βιβλίου, που
έκρατούσε. Καί οι τρείς τους άφουγ-
κράσθηκαν, με την άγωνία ζωγραφι-
σμένη στο πρόσωπο. Έδω καί δώδεκα
μέρες το υπερωκεάνειο τους έφερε
προς την Άργεντινά. Ο Ματράκ καί
ο Μπόμπ, δραπετές κι' οι δυο τών κα-
τέργων, έπήγαιναν στον τόσο φιλό-
ξενο γι' αυτούς τόπο. Η νέα, ένα φτω-
χό πλάσμα της άμαρτίας, έπήγαινε
έκει κάτω, για να ζήσει ανάμεσα στους
γενναιοδωρούς έραστές, στο γλέντι,
στην άγορασμένη ήδονή... Τριακόσιες
ώρες άκριβώς είχαν περάσει, από τη
στιγμή που οι τρείς λαθραίοι έπιβά-
τες ήταν κλεισμένοι έκει μέσα, στην
καμπίνα του Ραϋμόνδου, του μηχανι-
κού του υπερωκεανείου. Ο Ραϋμόν-
δος τους έμπασε κρυφά στο καράβι, για-
τί ήταν φίλος τους καί συνένοχός τους.

Άφουγκράσθηκαν κάμποση ώρα.
Δέν άκουγαν παρά το θόρυβο του έλι-
κα, μέσα στη νύχτα.

— Δέν είναι κανένας. Άδικα έφο-
βηθήκατε, είπε ο Μπόμπ.

— Μοϋ φάνηκε, πώς άκουσα κουβέν-
τες, στο διάδρομο...

Ο Ματράκ σήκωσε τις πλάτες του.
— Από τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

— Απο τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

— Απο τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

— Απο τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

— Απο τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

— Απο τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

— Απο τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

— Απο τότε που ξεκινήσαμε από το

Βορδω
όλοκυ-
βέντε ς

σου φαίνεται, όλο πώς
κάτι άκούς, είπε στο σύν-
τροφό του.

— Μπορεί, άπάντησε
με πικρία ο Μπόμπ. Μά
δέν μου άρέσει καθόλου,
φιλαράκο μου, να πάω
ένα περίπατο στο κά-
τεργο πάλι, γιατί αυτή
τή φορά δέν θά μπορέ-
σω να ξαναβγώ...

Καί βυθίστηκε στις
πιο θλιβερές άναμνή-
σεις του, άνατριχιά-
ζοντας σύγκορμα, σαν
να έβλεπε αυτή τη στιγ-
μή μπροστά του το ά-
παίσιο κελλί, που τόν
είχαν κλεισμένο.

— Δόσε μου ένα τσι-
γάρο από το κουτί,
Λουλου, είπε ο Μπόμπ
στην νέα έπιτακτικά.

Η νέα έξακολούθησε
να είναι σκυμμένη στο
βιβλίο.

— Έ, δέν άκούς; της
ξαναφώνανε ο Μπόμπ
άγρια.

Ενας άναστεναγμός
έβγηκε από το πλούσιο στήθος της.

— Η δεσποινίς πλήττει! είπε ο
Μπόμπ ειρωνικά.

Καί βέβαια πλήττω
έκείνη. Άν νομίζετε, πώς
μοϋ είναι
ευχάριστο να κάνω ένα τέτοιο ταξείδι,
είσθε πολύ γελασμένοι κι' οι δυο
σας. Κλεισμένη τόσες ήμέρες έδω μέ-
σα, σ' αυτή τη βρωμοκαμπίνα, χωρίς
ν' άναπνέω καθαρόν άέρα καί νάχω
για μόνη συντροφιά δυο κτήνη που
παίζουν χαρτιά από το πρωί ως το
βράδυ κι' από το βράδυ ως το πρωί.
Νά είμαι ύ τοχρεωμένη να κρύβουμαι
να τρέμω στον παρ μικρό θόρυβο. Ά,
όχι δέν μοϋ είχαν πη, πώς θά περνοϋ-
σα όλ' αυτά...

Ο Ματράκ σηκώθηκε καί πήγε κον-
τά της.

Καί τι σοϋ είχαν πη; τη ρώτησε
με κυνισμό. Η δεσποινίς περίμενε να
ταξιδεύσει σε καμπίνα πολυτελείας, να
πλήν σαμπάνια καί να φλερτάρη στο
ντάναϊγκ του βαποριού;

Η Λουλου, με μιά χειρονο-
μία, που έδειχνεν όλη την ά-
γανάκτησή της έφερε τα τσι-
γάρα. Τη στιγμή που τ' άφινε
στον πάγκο, ο Μπόμπ την άρ-
παξε από τη μέση καί
την έσφιξε.

Χαριτωμένη κοπέλ-
λα είσαι! της είπε. Δέ
σοϋ ταιριάζει να γκρι-
νιάζης, σά γρηά καν-
κάρια!

Λουλου τόν άπώθη-
σε, με μανία. Έκείνος
όμως έκρατούσε σφιχτά
τη μέση της.

— Αφισέ με γιατί θά
φωνάξω, τόν φοβέρισε.

Καλά—καλά... Θά τά
ξαναποϋμε στο Μπουέ-
νος... είπε άπειλητικά ο
Μπόμπ καί την άφισε.

Οι δυο άντρες άδειασαν τα ποτή-
ρια τους, άλλάξαν ένα βλέμμα γεμάτο
κυνισμό, που έλεγε πολλά καί έξα-
κολούθησαν το παιχνίδι τους. Όρθια
στη γωνιά της ή νέα έβυθίστηκε στο
διάβασμα του βιβλίου...

Ήταν περασμένες δυο, ύστερα άπ'
τά μεσάνυχτα, όταν ή πόρτα της καμ-
πίνας άνοιξε σιγά—σιγά... Ο Μπόμπ
καί ο Ματράκ έπροχωρούσαν στο διά-
δρομο, σαν άγρια θηρία στη ζούγκλα,
με το μάτι άγρυπνο καί το αυτί τενω-
μένο... Κάθε τόσο έστέκονταν, στον
παραμικρό θόρυβο, σαν να έπεριμέ-
ναν να πέση στις πλάτες τους ένα
βαρύ χέρι καί να τους άδράξη... Κι'
έπειτα έξακολουθούσαν πάλι το δρό-
μο τους, με τις ίδιες πάντα προφυλά-
ξεις, άποφεύγοντας να περάσουν από
τα φωτισμένα μέρη του βαποριού.

Έπί τέλους έφθασαν στο κατάστρωμα.
Ενα ζευγάρι άργοπορημένο ήταν εκεί
πάνω άκόμη... Στο πέλαγος άπλωνό-
ταν μαύρη, κατάμαυρη ή νύχτα... Κι'
οι δυο τους είχαν την εντύπωση, πώς
ένα φάντασμα έρχόταν από τη θάλασ-
σα κατ' έπάνω τους... Άσθμαίνοντας
έρριχθησαν κάτω από ένα πάγκο να
περιμένουν... Όλοι έκοιμόνταν στο ύ-
περωκεάνειο... Δέν άκούσαν παρά
ρυθμικός, αδιάκοπος ο θόρυβος από τις
μηχανές, που έφερνε τη μυρουδιά του
ατμού... Τι ήθελαν λοιπόν έκει πάνω
οι δυο βαρυποινίτες; Μιά δύναμη ά-
νίκητη τους έφερε ως εκεί: ν' άνα-
πνέσουν κλεφτά λίγο καθαρόν άέ-
ρα... Καί κοντανάσιναν καί οι δυο τους
με λαχτάρα τον άέρα της νύχτας σά
να ήταν χρόνια κλεισμένοι κάτω στη
καμπίνα του Ραϋμόνδου... Ά, πόσο ευ-
θυμοι έγιναν καί οι δυο τους έδω πά-
νω!... τους έρχόταν να ούρλιάζουν
από χαρά... Η νύχτα ήταν όλοσκό-
τεινη. Η μικρές φωτιές άκτίνας, που
έπεφταν από τα στρογγυλά παραθυ-
ράκια του υπερωκεανείου, άσημώναν
τά κύματα... Έξαφνα όμως σαν κά-

βαρύ παραπέτασμα άπότομα, το φευ-
γάρι έφάνηκε ανάμεσα από τα σύν-
νεφα... Κατατρομαγμένοι οι δυο βαρυ-
ποινίτες κυττάχθηκαν... Το βαπόρι ό-
λόκληρο έλουζόταν τώρα στο άσημέ-
νιο φώς του φεγγαριού.

— Στρίβομε, έμουρμούρισε ο Μπόμπ
υπόκωφα.

Μπουσουλώντας έφθασανεις τη σκά-
λα... Μά ήταν άργά πιά. Ενας από
τους αξιωματικούς του καραβιού είχε
δη τη σιλουέττα τους καί τη στιγμή
όπου οι δυο δραπετές έπερνούσαν από
κοντά του κλεφτά, χόπ, τους έστα-
μάτησε.

— Τήν άδειά σας κύριοι, παρακαλώ
τους είπε.

Ο Ματράκ έτρεμε σύγκορμος. Με
μιά κινηματογραφική ταχύτητα επέ-
ρασε από μπροστά του ή εικόνα του
φρικτού κελλιού του, στα κάτεργα.
Μά μόλις υποχώρησε ο πρώτος τρό-
μος, άμέσως έσκέφθηκε να υπερασπίση
την έλευθερία του... Γρήγορος σαν ά-
στραπή έδωσε μιά γερή γροθιά στο
στομάχι του αξιωματικού... Ενα βογ-
γητό έβγηκε από τα χείλη του αξιω-
ματικού καί οι δυο δραπετές τόν εί-
δαν να κυλιέται στο κατάστρωμα.

— Στρίβομε! έμουρμούρισε ο Μα-
τράκ σαν τρελλός, στο σύντροφό του.

Και ή τρελλή κούρσα τους άρχισε, ά-
νάμεσα στους στενούς διαδρόμους,
γύρω από τη καμπίνα της μηχανής, που
έφερνε μιά ένοχλητική ζέστη... Είχαν
χάσει το δρόμο...

Καί πάνω στην ταραχή τους, στην
άγωνία τους, ξαναπερνούσαν από τους
ίδιους διαδρόμους, που είχαν περάσει,
λίγη ώρα πρωτίτερα.

Στο μεταξύ ο αξιωματικός είχε
συνέλθει κι' έδωσε το σινιάλο: στα
όπλα! Ο Ραϋμόνδος, ο φίλος του
Μπόμπ καί του Ματράκ ήταν της ύπη-
ρεσίας στο κατάστρωμα, εκείνη τη
νύχτα. Μαθαίνοντας λοιπόν, ότι δυο
υποπτα ύποκειμενα είχαν βγη στο
κατάστρωμα, δέν άμφέβαλε, ότι θά
ήταν οι φίλοι του... Έτρεξε στην κα-
μπίνα του. Ο Μπόμπ καί ο Ματράκ
δέν ήταν έκει. Η Λουλου έκοιμόταν

ποιο μυστηρι-
ώδες χέρι να
έσourke ένα
ακόμα. Ο Ραϋμόνδος την έξύπνησε
άπότομα.

— Έλα, της είπε, έμπα στην κρυψώνα
σου γρήγορα... Τρύπωσε
στο μπαούλο, κάτω από τα
ρουχα κι' ούτε λέξη, αν θέ-
λης να γλυτώσης το το-
μάρι σου!

Μισοκοιμισμένη ακόμα ή
νέα εκύτταζε το Ραϋμόνδο
που έπηγαινοερχόταν σαν
άγριο θηρίο στη καμπίνα
του.

— Τα παληόσκυλα, έμουρ-
μούριζε άδιάκοπα. Με
πρόδωσαν... Καλά να τά
πάθω!

Η λύσσα του τόν έκανε
να σφίγγη τις γροθιές του,
να τρίζη τα δόντια του
καί να πηγαينوέρχεται με
άταχτα νευρικά βήματα
στο στενό χώρο σκουιντών-
τας στα τοιχώματα καί
βλαστημώντας.

Η γυναίκα τόν κύτταζε
σαν άδιάφορη μά ή ματιά
της άστραφτε από μίσος
μέσα στο σκοτάδι.

Ο Ραϋμόνδος όσο πήγαινε νευρία-
ζε καί περισσότερο, έλεγε πιο χον-
τρές βλαστήμιες κι' άρχιζε κι' όλας
να δαγκάνη με λύσσα τις γροθιές
του, όταν άξαφνα στάθηκε άπότομα
σά να τόνε κάρφωσαν στο πάτωμα.

Κράτησε την άνάσα του καί άφουγ-
κράστηκε τεντώνοντας το κορμί του.

Κλεφτά, συρτά, βήματα, ποθ μόνο
το αυτί του Ραϋμόνδου μπορούσε να
πάρη άκούστηκαν στο διάδρομο.

Λίγες στιγμές άργότερα όμως ή
πόρτα της καμπίνας άνοιξε σιγά καί
ο Μπόμπ με τόν Ματράκ έφάνησαν...

— Σας είδε κανείς; χύμηξε πάνω
τους σαν τίγρις, ο Ραϋμόνδος.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

Καί βλέποντας το Ραϋμόνδο, που
την εκύτταζε άκίνητος καί άπειλητι-
κά, άρχισε να φωνάζη:

— Βοήθεια... Βοήθεια!..
Μουγκρίζοντας εκείνος ώρμησε πά-
νω της...

— Ά, παληογύναικο. Θές να μάς προ-
δώσης; Στάσου να δής έγρύλλισε.

Η νέα έξακολούθησε να ξεφωνίζη..
Μά τά χέρια του Ραϋμόνδου έσφιγ-
γαν το λαιμό της, ως που ή φωνή
έβγαине σαν ρόγχος πιά από τα χείλη
της... Σωριάσθηκε χάμου, σπαράζον-
τας... Ενα τελευταίο τσίναγμα κι' έ-
πειτα το πρόσωπό της έγινε κατά-
σπρο. Ο Ραϋμόνδος όπισθοχώρησε με
φρίκη... Γρήγορα βήματα άκούσθηκαν
έξω από την πόρτα... Ο αξιωματικός
με τούς ναύτες μπήκε πάλι στην καμ-
πίνα του Ραϋμόνδου. Η όμορφη νέα
της ήδονης ήτο νεκρή... Μά είχαν σω-
θη από τις κραυγές της, οι έπιβάτες
του υπερωκεανείου, που θά τους άφι-
νε στη μέση του ώκεανού ο Ραϋμόν-
δος! Τόν Ραϋμόνδο, τόν μηχανικό,
τόν έπιασαν... Δέν κατάφεραν όμως
να βρουν οι αξιωματικοί καί οι ναύ-
τες το καραβιό τους δυο βαρυποι-
νίτες, τόν Μπόμπ καί τόν Ματράκ,
άν καί έψαξαν όλο το σκάφος...

Στο Μουσείο Ιστορίας της ένδυμα-
σίας:

Ο οδηγός: Αυτή ή βιτρίνα που είχε
άδεια περιέχει το πρώτο φόρεμα της
γυναίκας.

Η έπισκέπτρια: Πώς; Το πρώτο φό-
ρεμα δέν ήτο το φύλλον της συκής;

Ο οδηγός: Όχι, κυρία μου. Το φύλ-
λον της συκής ήτο το δεύτερο φόρεμα

ΚΛΩΝΤ ΒΕΝΣΕΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΜΙΑ ΣΥΝΩΝΥΜΙΑ

Τό καλοκαίρι εί-
χανε συναν-
τηθῇ σὲ μιὰ
λουτρόπολη. Εἰ-

δοθήκανε τόσο, ὅσο μπορούσε νὰ διαρκέση
μιὰ ἀπλὴ συνάντηση μεταξύ μιᾶς μπανιέρας
κι' ἐνὸς πηδήματος μέσα στὴ θάλασσα.

Ὁ Τζὼν Κάρφουρ, ὥραϊος νέος, ὅπως ἦ-
ταν, ἐτράβηξε ὅλα τὰ βλέμματα τοῦ γυναι-
κόκοσμου σὲ σημεῖο πού—ὤσο κι' ἂν ἦταν
καταδεχτικός—τοῦ ἦταν ἀδύνατο ὅσο καὶ κο-

πιαστικό νὰ προσφέρῃ μειδιήματα
σ' ἓνα τόσο μεγάλο πλῆθος ἀπὸ
γυναῖκες πού ἐλπίζανε κάθε μιὰ γιὰ
λογαριασμό της πὼς μιὰ μέρα θὰ
τὸν κάνουν δικό τους.

Ἡ Ἐλινὸρ Κάρφουρ — περίεργη
ἀλήθεια αὐτὴ ἡ συνωνυμία, — δὲ δι-

στασε μιὰ μέρα νὰ ρωτήσῃ
τὸ θυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου,
ἀπὸ πού εἶχεν ἔρθει ὁ Τζὼν
Κάρφουρ καὶ ἀπὸ πού κατα-
γότανε, τόσο γιὰ νὰ ἱκανο-
ποιήσῃ τὴν περιέργειά της,
ὅσον ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν ἔκτα-
σιν τῆς σκέψης, πὼς ἴσως εἶχαν καμ-
μιὰ συγγένεια, πράγμα πού
θὰ τῆς ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ
συνδεθῇ καλύτερα μαζί του.

Εἶχανε περάσει καμμιὰ δε-
καπενταριά μέρες ἀπὸ τότε
κι' ἓνα μεσημέρι ὁ Τζὼν Κάρ-
φουρ, εὐρῆκε πάνω στὸ τρα-
πεζάκι τῆς κρεβατοκάμαράς
του ἓνα τηλεγράφημα.

«Κάρφουρ, χρήματα ἐστάλη-
σαν, φιλιά, Μαίρη.»

Τὸ διάβασε τὸ ξαναδιάβασε
ἔσπασε τὸ κεφάλι του σὲ συλ-
λογισμούς, μὰ δὲν μπορούσε
νὰ κατατοπιστῇ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ:

Ποιὰ ἦταν ἡ Μαίρη πού τοῦ τηλε-
γραφοῦσε, καὶ τί ἦταν αὐτὰ τὰ χρή-
ματα πού τοῦ στέλνανε.

Κατέβηκε στὸ ἐστιατόριο, μὰ δὲν
πρόφτασε νὰ καθίσῃ στὴ συνηθι-

σμένη του θέσῃ, ὅταν ἄκουσε ἁφνικὰ πίσω του τὸ γκροῦμ
νὰ παντᾶ σὲ μιὰ δεσποινίδα μὲ τίς λέξεις: «Μάλιστα, Μὴς
Κάρφουρ». «Ἀμέσως, μὴς Κάρφουρ». Δὲν ἔκανε λάθος. Τά-
κουσε τρεῖς φορές κατὰ συνέχειαν αὐτὸ τὸ Κάρφουρ. Ἄρα
δὲν ἦταν ὁ μοναδικὸς Κάρφουρ στὸ ξενοδοχεῖο, ἐπομένως
καὶ τὸ τηλεγράφημα δὲν μπορούσε νὰ ἦταν δι' αὐτό του.

Ἐπλησίασε λοιπὸν τὸ τραπεζάκι τῆς Δίδος Ἐλινὸρ Κάρ-
φουρ, ὑπεκλίθη καὶ:

— Νὰ μὲ συγχωρήτε, τῆς εἶπε, Μὴς Κάρφουρ. Κατὰ λά-
θος μοῦ φέρανε στὴν κάμαρά μου ἓνα τηλεγράφημα. Ἄλλο
ἀπὸ τὸ Κάρφουρ δὲν ἔγραφε ἀπὸ ἐξέω καὶ χωρὶς νὰ ξέρω....
ὅπως καταλαβαίνετε, τὸ ἀνοιξα.

Χαμογέλασε, ἐπῆρε στὰ χέρια της τὸ τηλεγράφημα, ἔρ-
ριξε μιὰ ματιά καὶ ἀπάντησε.

— Εἶναι δικό μου, εὐχαριστῶ.

Φαίνεται πὼς τὰ χρήματα πού ἔλαβε ἡ Μὴς Κάρφουρ
χρησίμευσαν γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸ εἰσιτή-
ριο τῆς ἐπιστροφῆς, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τζὼν Κάρ-
φουρ, μολονότι τὴν ἀνεζήτησε δὲν τὴν βρῆκε. Κι' ὅταν ζή-
τησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο, τοῦ εἶπανε πὼς ἔφυ-
γε γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Ὁ Τζὼν Κάρφουρ ἦταν γυῖος τοῦ μεγαλύτερου βιομήχα-
νου βαμβακερῶν στὸ Μάντσεστερ καὶ, μολονότι οἱ ὄρες
τοῦ ἦσαν τόσο πολὺ ἀπασχολήμενες μὲ τὴ διεύθυνση ἐξα-
γωγῆς τοῦ ἐργαστασίου τους, ἐν τούτοις δὲν μπορούσε
ν' ἀποφύγῃ κάτι τὸ περίεργο πού τοῦ ἐνοχλοῦσε τὴ σκέψη
τοῦ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού γνώρισε, κάπως ἀπὸ πῶς κοντά, τὴ
Μὴς Κάρφουρ.

Ἦταν τὸ ὄνομα, ἡ σύμπτωση, οἱ δύο τρεῖς λέξεις πού
ἀντάλλαξε, ἡ ἁφνικὴ ἀναχώρησή της, πού τὸν ἀπασχο-
λοῦσαν; Ποιὸς ἔδειξε! Πάντως ὅμως κάτι ἀπ' ὅλα αὐτὰ
θὰ ἦταν πού ἔκανε τὸν Τζὼν Κάρφουρ νὰ νιώθῃ μιὰ
συμπάθεια γιὰ τὴ νέα ἐκείνη. Γι' αὐτὸ κάθε φορά πού πῆ-
γαινε στὸ Λονδῖνο ἀπασχολοῦσε πολὺ μέρος ἀπὸ τὴν ἡ-

μέρα του νὰ ψάχνῃ
γιὰ νὰ βρῇ μιὰ οἰκο-
γένεια Κάρφουρ.

Τίποτα ὅμως δὲν
κάνει μιὰ ἀναζήτησι, ὅσο ἐπίμονη κι' ἂν
εἴναι, μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπλὴ σύμπτωση, πού
κι' αὐτὴν τὴν ἀποδίδομε στὴν τύχη.

Διότι ἦταν τυχερὸ γιὰ τὸ Τζὼν Κάρφουρ
ὅταν ἐγκατεστάθη, ἔπειτα ἀπὸ δύο
χρόνια, στὸ Λονδῖνο, στὸ ὑποκατά-
στημα τοῦ πατέρα του καὶ μιὰ μέ-
ρα χρειάστηκε δακτυλογράφους,
ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες πού μῆ-
κανε καὶ βγήκανε νὰ ζητή-
σουν δουλειά, νὰ βρεθῇ ἁφ-
νικὰ ἀντιμέτωπος μὲ τὴν

Ἐλινὸρ Κάρφουρ.

Στ' ἀντίκρουμά της μιὰ
χαρὰ ἀπερίγραπτη πλημμύ-
ρισε τὴν ψυχὴ του κι' ἡ καρ-
διά του ἄρχισε νὰ σφυροκο-
πᾷ παράξενα μέσα στὰ στή-
θια του. Χίλια ὄνειρα τρελ-
λά, ἀκαθόριστα, σβυσμένα
πρὶν ἀκόμα θαρρεῖς σχημα-
τισθοῦν μέσ' τῇ σκέψῃ του,
ἔπαιρναν τώρα μορφή, σχῆ-
μα, ὁστά, σάρκα, μπρὸς στὴν
ἀπροσδόκητὴ ἐμφάνισή της
δμορφῆς νέας, πού μολονότι
δὲν εἶχε δεῖ παρὰ τόσο λι-

γο, γιὰ μιὰ μόνη φορά, ἡ εἰκόνα
της ὥστόσο τὸν ἀκολουθοῦσε
παντοῦ, σὰ σκιὰ, κι' ἡ θύμησή της
τοῦ ἦταν ὁ πιὸ γλυκὸς καὶ τυ-
ραννικὸς συντροφός.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ πετάχτηκε
ἀπὸ τὴ θέσῃ του σὰν νὰ τὸν ἔ-

συρεν ἀκατανίκητα ὁ μαγνήτης τοῦ βλεμματός της.
Κι' ἦρθε κοντά της. Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τᾶσφιξε μὲ
στοργὴ καὶ συγκίνηση καὶ μέσα ἀπὸ τὰ χεῖλιά του
πού τρέμανε ἀπὸ τὴν γλυκεῖα ταραχὴ πού τὸν εἶχε
πιάσει, ἐπρόφερε μὲ παιδιᾶστικὴ ἀφέλεια, μὲ παρά-
πονο μπερδεύει κανεὶς νὰ πῇ.

— Ποῦ ἦσαν τόσοσιν καιρό, λοιπόν, Μὴς Κάρφουρ;

Ἐκείνη, ἐσώκωσε τὰ μάτια, τὸν ἐκύτταξε, τοῦ χαμογέλασε
μὲ συγκατάβαση κι' ἀπάντησε μ' ἓνα τόνο οικειότητος,
σὰ νὰ γνωρίζοντουσαν χρόνια πολλὰ καὶ πολὺ στενά,
μὲ κάποια συστολὴ σὰ νὰ παραδεχόταν πὼς ἦταν σφάλμα
της τὸ ὅτι δὲν εἶχαν ἐξανταμωθῇ πόσο καιρό:

— Μὲ ζήτησες, λοιπόν, Τζὼν;

Τὴν κύτταξε χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Μὰ τὸ γιομᾶτο τρυφερό-
τητα αὐτὸ βλέμμα τοῦ ἐξέφραζε καὶ τὸ παράπονο τῆς ψυ-
χῆς του στὴν ἀμφιβολία της. Ἄν τὴ ζήτησες;... Μὰ μήπως
ἔκανε τίποτε ἄλλο τόσοσιν καιρὸ ἀπὸ τὸ νὰ ζητᾷ τὴν ὁ-
ραία αὐτὴ κόρη πού ἔτυχε νὰ τὴ γνωρίσῃ χάρις στὴν πε-
ρίεργη συνωνυμία τους καὶ νὰ τὴ θεωρήσῃ ἀπὸ τότε σὰν
τὸ συμπλήρωμα τοῦ κενοῦ πού ἔνοιωθε στὴν ψυχὴν του;

Μιὰ ἀμοιβαία συγκίνηση ἔσφιγγε τώρα τίς ψυχὲς καὶ
τὸν δὲν καὶ δίσταζαν νὰ συνεχίσουν τὴν ὁμιλία.

Μόνον τὰ χέρια των, σφιγγάνε μὲ στοργή, τὸ ἓνα τᾶλλο
κι' αὐθόρμητα τὰ χεῖλιά τους ἐσμύζανε σ' ἓνα γλυκὸ, πα-
ρατεταμένο φιλί.

— Ἐλινὸρ!

— Τζὼν;

— Κάρφουρ, ἀκούστηκε ἀπὸ ἐξέω ἡ φωνὴ τοῦ διανομέα τη-
λεγραφημάτων.

— Ἄ, δεσποινὶς Ἐλινὸρ αὐτὴ τὴν φορὰ εἶναι ἀσφαλῶς
γιὰ μένα, ψιθύρισε, ὁ Τζὼν μ' ἓνα χαμόγελο χαρᾶς στὰ χεῖ-
λή του. Κ' ἀνοίγοντάς το βιαστικά, συνέχισε.

— Κι' ἔρχεται στὴν ὥρα του. Ζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου
ἀνεξάρτητὴ διαχείριση τοῦ γραφείου στὸ μερίδιό μου. Λοι-
πόν, Μὴς Κάρφουρ, λαμβάνετε τὴν καλωσύνη νὰ δεχθῆτε
μαζί μὲ τὸ χέρι μου καὶ τὴ διεύθυνση τοῦ γραφείου Τζὼν
Κάρφουρ. Ὑποθέτω πὼς δὲν θὰ σᾶς εἶναι τόσο δύ-
σκολο ἀφοῦ δὲ θὰ πάψετε νὰ εἰσθε... Κάρφουρ. Τὸ συμβό-
λαιον γάμου καὶ ἐργασίας ὑπεγράφη μ' ἓνα φίλημα
πού δὲν ἦρθε νὰ διακόψῃ κανεὶς αὐτὴ τὴν φορὰ.

W. SMITHSON

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἐνα χρόνο τώρα,
κάθε βράδυ, σχε-
δὸν τὴν ἴδια ὥ-
ρα, ἡ Μὴς Μπέτυ, διὰ-
βαζε πάντα πρὶν πέσει
νὰ κοιμηθῇ ἓνα γράμμα.

Ἐνα γράμμα, και-
νούργιο κάθε φορά, πού
λάβαινε μὲ τ' ἀπογευματινὸ
ταχυδρομεῖο στὸ Μπελκλάσι,
ἓνα χωριουδάκι μιὰ ὥρα μα-
κριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἐνα χρόνο ἀκριβῶς ἦταν
πού ἄφισε, ἓνα μεσημέρι, τὸ
σπίτι της καὶ ἦρθε ν' ἀπο-
συρθῇ στὸ ἐξοχικὸ αὐτὸ κτή-
μα πού εἶχε κληρονομήσῃ ἀπὸ
τοὺς συχωρεμένους πιά γο-
νοῦς της.

Ἦταν πολὺ θλιβερὸ πρᾶγ-
μα γι' αὐτὴ ἡ ἀπομόνωσή
της ἀπὸ τὸν κόσμο. Μὰ προ-
τιμοῦσε καλύτερα νὰ ζήσει
ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὸν κο-
σμικὸ θόρυβο, βάζοντας ἓνα
περιθώριον καιροῦ ἡσυχίας
μπροστὰ σὲ τὸς αὐτὴν μα-
τα πού τὴ βρῆκαν.

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέ-
ρας της, πού τὴν ἄφινε ὅλο
μόνη στὸν κόσμο, γιὰτὶ ὁ
πατέρας της εἶχε πεθάνει ἀπὸ
πολὺ καιρὸ, γνωρίστηκε σὲ
μιὰ φιλολογικὴ συγκέντρωσιν
μὲ κάποιο νέο, περαστικὸ
ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἦς εἶχε πῆ πὼς ἡ πατρίδα
του βρσκότανε κάπου καὶ
κοντὰ στὴ Ἀνατολή, ὅτι θὰ
ἔμενε ἓνα—δύο μῆνες ἀκόμα
στὴ Νέα Ὑόρκη, καὶ ὅτι τέ-
λος θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀγ-
γλία κι' ἔπειτα γιὰ τὴν πα-
τρίδα του.

Συναντήθηκαν περισσότερο
ἀπὸ μιὰ—δύο φορές, καὶ σὲ
κάθε συνάντησή τους βρῆκα-
νε καὶ κάτι πιὸ καινούργιο,

πιὸ δροσερὸ καὶ πιὸ εὐχάριστο νὰ ποῖνε. Οἱ μακρυνοὶ πε-
ρίπατοι, ἡ μοναξιά, ἡ νεότης, ὅλα μαζί, βοηθήσανε φαί-
νεται ν' ἀγαπηθοῦνε, καὶ, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, μετὰ ἀπὸ
πολλὰ φιλιά πού ἀλλάξανε νὰ σκεφθοῦνε πὼς ἦταν ἀπα-
ραίτητο καὶ νὰ παντρευτοῦνε.

Ἐκείνος φάνηκε τόσο πολὺ πρόθυμος, πού τῆς πρότεινε
μάλιστα νὰ πούλῃσῃ ὅτι εἶχε σὲ κτήματα καὶ νὰ φύγουνε
μαζί νὰ πᾶνε στὴν Ἀγγλία κι' ἀπὸ κεί στὴν πατρίδα του
μακριὰ στὴν Ἀνατολή.

Κι' ἡ Μπέτυ τὰ πούλησε ὅλα—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κτήμα στὸ
Μπελκλάσι—καὶ πῆρε μαζί της ὅλα τὰ χρήματά της, ἐκτὸς
ἐκείνα π' ἄφισε σὲ μιὰ τράπεζα γιὰ νὰ τῆς δίνουν κι' ἓνα
τακτικὸ εἰσόδημα κάθε χρόνο ἀρκετὰ πλούσιο.

Μετ' αὐτὸ τὸν ἀκολούθησε κι' ἔτσι ἐφθάσανε στὸ Λον-
δῖνο κι' ἐτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἀνατολή,
ὅταν ἓνα πρωτὶ ἡ Μπέτυ ἀνακάλυψε μὲ μεγάλη ἐκπληξή
της ὅτι τῆς ἔλειπαν ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου της
ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐρωμένο της καὶ ὅλα τὰ χρήματα καὶ τὰ
κοσμήματα πού ἔφερεν μαζί της, γιὰ νὰ παντρευτοῦν σὰ
θὰ φθάνανε καὶ κάτω στὴν Ἀνατολή.

Εὐτυχῶς ὅτι ἡ Μπέτυ δὲν ἔχασε εὐκολὰ τὴν ψυχραιμία
της κι' ἔτσι οὔτε ἐθρήνησε γιὰ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ ἐραστοῦ
οὔτε σκοτίσθηκε γιὰ ὅτι εἶχε χάσει κι' ἀπόφυγε νὰ κἀν
σκάνδαλο. Ἄφισε μόνον νὰ περάσουν μερικὲς ἡμέρες ὥς
πού νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν τράπεζά της τὰ χρήματα καὶ, ὅταν
οὗτὸ ἔγινε, γύρισε ἀμέσως στὴν Νέα Ὑόρκη.

Ἐκεῖ κανόνισε τὰ ἔσοδα της μὲ τὴν τράπεζα κι' ἔφυγε
τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὸ κτήμα της στὸ Μπελκλάσι.
Θὰ εἶχε μόλις μιὰ βδομάδα περάσει ἀπὸ τὴν ἀφίξή
της σὸ χωριό, ὅταν ἔδω ἀπὸγευμα ἔλαβε ἓνα γράμμα.

Ἀγαπητὴ Δεσποινὶς,

Εἶναι τόσο τολμηρὸ ν' ἀνησυχῶ τὴ μοναξιά σας. Ἀλλὰ
εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστο νὰ ζῇ κανεὶς μὲ μιὰ συντροφιά.

Κάθε βράδυ δὲν θὰ εἴ-
μαι πιά μόνος, θὰ ἔχω
μὲ κάποιον νὰ μιλῶ.
κάποιον νὰ σκέπτομαι
μέχρι τὴν ὥρα πού θὰ
κοιμηθῶ.

Θὰ γεμίζω σελίδες.
ἔχω τόσα πολλὰ νὰ
διηγηθῶ, πού φαντάζομαι, μὲ τὸν τρόπο
πού θὰ τὰ γράφω νὰ σᾶς κάνω καὶ σᾶς
εὐχαρίστησι. Σᾶς στέλνω καὶ
σᾶς μιὰ συντροφιά στὴ μο-

ναξιά σας. Ἀπορεῖτε
πὼς ξέρω πὼς εἶστε
μόνη, πὼς... κι' ἓνα
σωρὸ πὼς... Μ' αὐτὰ
ἀφίστέ τα μυστικά
ὅπως μυστικὸ θὰ μεῖ-
νῃ καὶ τὸ νομα τ'
ἀγνώστου συντρό-
φου σας.

Ἐγὼ θάχω τὸ
γράψιμο, καὶ σεις τὸ
διάβασμα.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Μπέτυ θύ-
μωσε γιὰ τὴν τόλμη αὐτὴ
τοῦ ἀγνώστου πού τὴν πα-
ρακολουθοῦσε μέχρι τὸ ἐ-
ρημητήριό της, ἔπειτα συ-
νιήθηκε, σιγά σιγά εὐχαρι-
στιότανε καὶ τέλος τὸ θεω-
ροῦσε ἀπαράτητο. Ἐτσι
πῆγαινε σὲ λίγο μόνη
μέχρι τὸ σταθμό, στὸ τα-
χυδρομεῖο, νὰ παραλάβῃ
τὸ γράμμα τοῦ ἀγνώστου
συντρόφου τῆς μοναξιάς
της.

Κι' ἔτσι κάθε βράδυ
προτοῦ νὰ κοιμηθῇ ἐδια-
βαζε τὸ γράμμα πούχε
λάβει τὸ ἀπόγευμα, καὶ
τὸν σκεπτότανε ὥς πού νὰ
τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Πλησίαζε τὸ Πάσχα σὲ
τρεις βδομάδες καὶ ἡ Μπέ-
τυ, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνο,

κατέβηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνην στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐπρεπε νὰ
περάσῃ ἀπὸ τὴν τράπεζα νὰ ἐξακαθάρισι τοὺς τόκους τῆς
χρονιάς της, νὰ πᾶν ἔπειτα νὰ κἀν μιὰ βόλτα στὰ μαγαζιά
νὰ προμηθευθῇ βιβλία καὶ τὰ φορέματα πού χρειαζότανε.

Ἡ τράπεζα εἶχε ἀλλάξει ταμῖα καὶ δὲν ἔφτανε ἡ ὑπο-
γραφή της, γι' αὐτὸ καὶ πέρασε στὸ διπλανὸ γραφεῖο τοῦ
Διευθυντοῦ πού τὴν γνώριζε.

— Πὼς αὐτὴ ἡ ἐκπληξὴ Δεσποινὶς; ἀφίστατε τὴ μοναξιά;

— Ὁχι, κύριε Ρόμπερτς, ἦρθε νὰ κανονίσω τοὺς τόκους
μου καὶ θὰ φύγω πάλι ἀμέσως σήμερα.

— Σταθερὴ πάντοτε στὴν ἰδέα σας νὰ ζητε μακριὰ μας;

— Πάντοτε.

— Μήπως;

— Ἄ, ὅχι δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά ἐκεῖνον τὸν ξέχασα.

Ὁ Μίστερ Ρόμπερτς συμπλήρωσε ἓνα ἔντυπο καὶ τᾶδωσε
στὴ Μπέτυ νὰ υπογράψῃ γιὰ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματά της.

Ἐπῆρε τὴν πέννα στὸ χέρι της, τὴ βούτηξε στὸ μελάνι
κι' ἐστάθηκε γυρεύοντας μὲ τὴ ματιά της τὸ μέρος πού
ἔπρεπε νὰ βάνῃ τὴν υπογραφή της.

Τὰ μάτια της ἀνοιγόκλειναν· διάβασε, ξαναδιάβασε τὰ
γράμματα πού παίζανε ἀνάμεσα στὴ ματιά της καὶ στὸ
χαρτί κι' ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι, μουρμούρισε:

— Σεῖς;

Ἐκεῖνος ἄθελά του κατέβασε τὸ κεφάλι, κι' ὅταν τὸ
ἐνασώκωσε τὰ μάτια τῆς Μπέτυ ἦσαν δακρυσμένα.

— Εὐχαριστῶ τοῦ εἶπε, εἶστε καλὸς καὶ τοῦτεινε τὸ χέρι.

— Μὴς Μπέτυ, τῆς ἐψιθύρισε, ἂν εἴν' ἀλήθεια αὐτὸ πού
εἶπατε πρὶν, θὰ μπορούσε νὰ...

— Γιατὶ ὅχι! τοῦ ἀπάντησε μ' ἓνα μυστηριώδες χαμόγελο.
Ἐσοῦσε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ δὲν τῆς ἐανάγραψε
γράμματα γιὰτὶ σὲ λίγο παντρευτήκανε καὶ μπορούσε νὰ
τῆς τὰ λέῃ ἀντὶ νὰ τὰ γράφῃ.

DOROTHY JACKSON

Ηταν απόβρα-
δο. Παρ' ό-
λο πού ό ή-
λιος έπεφτε, σάν
πελώρια φωτεινή
σφαίρα, πίσω από
τό Τατζερά, ή έ-
ρημος ολόκληρη
καί αύτή ή δαση
του Φούμ—Τατα-
ουίν έφλέγονταν,
λές κι' ήταν ένα
άπεραντο καμίνι.

Τυφλωμένα από
τή σκόνη πού σή-
κωνε ό άδάμαστος
σιμούν, άποχα-
νωμένα από τη ζέ-
στη πού ανάδινε
τό χώμα, τά κο-
πάδια των κατσι-
κιών και τό μικρό
καραβάνι των κα-
μήλων έγύριζαν
νά σταλιάσουν
σ'ήν κατασκήνω-
ση. Σε κάθε πη-

γάδι πού συναντούσαν, άν-
θρώποι και ζώα μαζεύονταν
όλόγυρα με την έλπίδα νά
σβύσουν τη βασανιστική δίψα
τους. Μά τά πηγάδια όλα ή-
σαν ξερά, μήτε ιτάλα νερό
δέν έβρισκες πουθενά.

Όταν και τά τελευταία ζώα μπή-
καν σ'ήμαντριά, ό Μπέν—'Αχμέτ, βλέ-
ποντας τόν θαλερό γέρο πού τά ώδή-
γησε εκεί, τόν έχαιρέτησε με σεβασμό:
— Είθε ό 'Αλλάχ νά εύλογή πάντα
τά βήματά σου, πατέρα!

Εστέκονταν μπροστά στή σκηνή του
αυτός και ό δυο γυναίκες του, ή Φατ-
μά και ή Μπαϊά, ή μία κρατώντας τον
άπ' τη μέση κι' ή άλλη στηριζόμενη
στόν ώμο του. Ό Μπέν—'Αχμέτ, γιά
νά πάη κοντά στο γέρο, έσπρωξε και
τις δυο γυναίκες διακριτικά και προ-
χώρησε.

— Σ' εύχαριστώ, 'Ελπίδα της, ζωής
μου και Τιμή της φυλής μας, άποκρί-
θηκε στόν ίδιο τρυφερό τόνο ό Σίντι—
'Αχμέτ.

— Μόνο ό 'Αλλάχ, είναι πατέρα, ή
έλπίδα μας, αλλά κι' αυτός μάς λη-
σμόνησε. 'Ακόμα μία μέρα κι' ό θά-
νατος θά γίνη κύριος σ'όλο τό Τα-
ταουίν. Πώς νάχω πίστη πιά στο θεό,
εταν ή δίψα μάς άποδεκατίζει; Δέν
έχομε ούτε μία στάλα νερό...

— Δέν έχετε ούτε μία στάλα νερό;...
Κι' οί γκισούρηδες;

— 'Αλλοίμονο, πατέρα!..., στέναξε ό
Μπέν—'Αχμέτ. 'Υστερα με μαλακό
ύφος, από φόβο μήπως έξερεθίση τό
γέρο, πού ήξερε πώς ήταν άσπονδος
έχθρός των Γάλλων, του έξήγησε τό
σκληρό περιστατικό: Παρ' όλο πού
στάθηκαν σ'όλα τ' άλλα διακριτικοί,
οί χριστιανοί είχαν έγκαταστήσει σκο-
πιές στα κοντινά πηγάδια κι' είχαν
άπαγορεύσει στους κατοίκους του Τα-
ταουίν νά ύδρευώνται. Όλα όσα
ύπήρχαν μέσα στήν κατασκήνωση
τάχαν άποξηράνει.

— 'Αλλάχ! Κι' εσύ υποτάχθηκες σ'
αυτή την έγώιστική πράξη των σκυ-
λιών; Μού ήταν, λοιπόν, γραφτό και

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΣΚΙ ΝΕΡΟ

τουτο, νά ντρέπωμαι γιά την άναν-
δρία του γιουό μου;

Ό Σίντι -'Αχμέτ κούνησε την ώ-
ραία Πατριαρχική του κεφαλή κι' ύ-
στερα, σκύβοντας, είπε σ' άφτι του
νέου:

— 'Ελα, τή νύχτα, νά σοι προμη-
θέσω έγώ νερό.

Η Φατμά μπήκε πρώτη μέσα στή
σκηνή και, βλαστημώντας σωριάστηκε
σε μία γωνιά. Η Μπαϊά, ήρεμώτερη
αυτή, την άκολουθήσε και μιμήθηκε
τό παράδειγμά της. Σε λίγο, μόλις
ήρθε νά πέση δίπλα τους ό Μπέν—
'Αχμέτ, τις πήρε και τις δυο ό ύπνος.
'Αλλά άν ό Μπέν—'Αχμέτ πήγε και
ξαπλώθηκε κι' αυτός, δέν τόκαμε,
όπως οί συντρήσιές του, με την
πρόθεση νά κοιμηθώ...

Κρυμμένος πίσω από τη φυλλωσιά
ένός κάκτου, προστατευόμενος από τη
πυκνή σκιά του, ένας άνδρας είχε πα-
ρακολουθήσει τη συνομιλία πατέρα και
γιουό. Καί φάνηκε ικανοποιημένος από
την σκόπιμη αυτή άδιακρισία του. 'Α-
κόμα κι' εταν από πολλή ώρα είχε
πλαγιάσει μέσα στή σκηνή, δέν έννο-
ούσε ν' άφίση τη θέση του, παρ' όλο
πού τ' άγκάθια του θάμνου του έσου-
βλίζαν τό μισόγυμο κορμί και ή δίψα
του κατέκαιε τά σωθικά.

— Μπέν—'Αχμέτ, Μπέν—'Αχμέτ!...
Μουρμούριζε από καιρό σε καιρό τρι-
ζοντας τά δόντια. Θαρρῶ πώς σε κρα-
τώ έπί τέλους, καταραμένο σκυλί!...

Κατά τά μεσάνυχτα, μία σκιά ξε-
γλύστρησε έξω από τη σκηνή.

Η ώρα του ραντεβού! σκέφθηκε ό
άγνωστος.

Πράγματι, ό Μπέν—'Αχμέτ έβγαине.
Τρέχοντας, ξεμάκρυνε και χάθηκε μέ-
σα στο πυκνό σκοτάδι.

— Πήγαινε! Πή-
γαινε! Ξέρω πού
θά σε συναντήσω!
Κι' ό άγνωστος
άφισε επί τέλους
τη σκοπιά του,
λοξοδρόμησε κι'
άρχισε κι' αυτός
νά τρέχη.

Επειτα από έ-
να τέταρτο της
ώρας, πατέρας και
γιουός, κουβέντα-
ζαν μέσα στή σκη-
νή του Σίντι—'Αχ-
μέτ.

Με τό αυτί στη-
μένο, πίσω από
τό παράθυρο, κι'
έτοιμος νά τό βάλ-
η στα πόδια στή
πρώτη ένδεχόμε-
νη άποκάλυψη
του, ό άγνωστος
κρυφάκουσε και
πάλι.

Η φωνή του γέ-
ρου, βαρεία, έπιβλητική, φα-
νέρωνε πώς ό Σίντι—'Αχμέτ
φιλονικούσε με τό νέο:

— 'Ωστε άρνείσαι;

— 'Αρνούμαι, Σίντι. Δέ βα-
στα ή καρδιά μου νά σκοτώσω

— Ό φόνος ενός χριστιανού δέν εί-
ναι άμαρτία.

— Δέν μπορώ νά τό πιστέψω.

— Κι' έπειτα, ποιός σοι λέει νά τόν
σκοτώσης τόν φύλακα;

— Πώς άλλοιώς νά τόν ξεγελάσω;

— Με την πανουργία.

— Πώς νά τόν άπομακρύνω άπ' τό
πηγάδι, και νά πάρω νερό;

— Με την πανουργία.

— Ναι, αλλά πώς;

— Ό Σίντι—'Αχμέτ χτύπησε με θυμό
τό πόδι:

— Θα σοι πώ έγώ; Νέος, δυνατός,
έξυπνος, τί άλλο θέλεις γιά νά τά κα-
ταφέρω;

— 'Αλλά, Σίντι! Γιατί δέ μ' αφήνεις
νά τρέξω ως τό Μπέρ—'Αμπαρέκ; Τά
πηγάδια εκείνα δέν απέχουν παρά
πέντε λεύγες μονάχα από δώ! Θα πάω
θά γεμίσω τό άσκι μου και θά γυρίσω,
χωρίς νά κινήσω κανένος την προσο-
χή. Θέλω δυο ώρες γιά τόν πηγαίο
και τρεις γιά τό γυρισμό. Την αύγή
θαμαι πίσω.

— Η αύγή δέν είναι τόσο μακριά,
όσο φαντάζεσαι. Είναι δώδεκα και μι-
σή. Στις τρεις, οί πρώτες άκτίνες θά
χρυσώσουν την δαση. Στις πέντε θά
είναι πιά μέσα και θά σε δη όλος ό
κόσμος. Φυλάξου, Μπέν—'Αχμέτ. Η
δίψα είναι κακός σύμβουλος. Όποιος
διψά, δέν κυττά παρά τη δίψα του. Κι'
οί καλύτεροι φίλοι σου θά ριχτούν
άπάνω σου σάν άγρίμια γιά νά σοι
πάρουν τό νερό...

— Τό προτιμώ από του νά γίνω φο-
νιάς, Σίντι. Μην ξεχνάς ότι έχω κι'
έγώ γροθιές, έχω ντουφέκι...

— 'Αλλάχ, αλλάχ! Φοβάσαι ν' άφαι-
ρέσης τη ζωή ενός στρατιώτη και θά
πλύνης τά χέρια σου μέσα στο αίμα
των δικών σου; Φύγε από δώ, σε σι-
χάινωμαι, άνάξιε γιουέ!

— Πατέρα, με διώχνεις;
— Φύγε, δέν είμαι πατέρας σου. Ξέ-
ρω νά κάμω μόνος μου ό,τι εισαι άνί-
κανος νά κάμης έσύ. Θα πάω έγώ
στούς Γάλλους. Μπορώ νά στρίβω μία
χαρά λαρύγγια... Νά τούς δείξω έγώ
άλλη φορά πώς ιδιοποιούνται τά ξένα
πράγματα!.. Με τό δόλο ή με τη βία,
θά τά καταφέρω! Θα πιώ, θα πιώ και
νερό και αίμα... 'Ακούς;

Ό άγνωστος είδε σε λίγο τόν Μπέν
—'Αχμέτ νά φεύγη, πελιδνός, σκυμ-
μένος, άπογοητευμένος. Τόν άκουσε
και πού σιγόκλαιε, με λυγμούς. Κι'
ανάμεσα σε δυο σαρκαστικά χασκό-
γελα, ό προδότης μουρμούρισε πίσω
άπ' τά σπριγμένα του δόντια:

— Πήγαινε, πήγαινε... Σ' έχω στο
χέρι. Βγήκες... και σε είδα... αυτό φτά-
νει! Μπορείς νά πάς στο Μπέρ—'Αμ-
παρέκ ή στούς Γάλλους, μπορείς και
νά γυρίσης στο σπίτι σου... άδιάφορο!
Δέ γλυτώνεις άπ' την έκδίκησή μου.

Κι' άφίνοντας τόν άμοιρο Μπέν—'Αχ-
μέτ νά τριβίξη μηχανικά προς
την κατεύθυνση της έρήμου, ό άγνω-
στος έφυγε τρέχοντας κατά τό στρα-
τόπεδο των γάλλων.

— 'Υστερα από μία χλιαρή νυχτιά, ή
αύγή έρχότανε όλόθερμη... Όταν
έύπνησαν οί γυναίκες, ό δίσκος του
ήλιου άνέβαινε φλογερός στο στε-
ρέωμα. Κι' όσο ή ζέστη δυνάμωνε,
τόσο ή δίψα κατέκαιε τά στήθη τους.
Γρήγορα πρόσεξαν την άπουσία του
Μπέν—'Αχμέτ κι' ή ιδέα του θανάτου
ριζώθηκε έφιαλτικά στα κρανία τους.

Η Φατμά, ύψωνοντας τις γροθιές,
τόλμησε νά τόν καταραστή:

— Σκύλλε! Νά τώβρης από τόν 'Αλ-
λάχ, πού μάς έγκατέλειψε!

— Πάψε!, γόγγισε ή Μπαϊά. 'Οχι!
Μην την άκούσης, θεέ μου!

Βαρύες από τις βλαστήμιες της μιάς

κι' από τις προσευχές της άλλης, δυο
ώρες πέρασαν, άτελείωτες.

Τώρα ή Φατμά παρακαλούσε. Ορα-
ματιζόταν πώς ήταν ή έκλεκτή του
'Αλλάχ και τό άποχαυνωμένο πνεύμα
της έπλαθε μπροστά της χίλιες φαν-
τασίες. Μέσα σε άσημένιους άμφορείς
την κερνούσαν λογίων—λογίων ποιά,
σερμπέτια και σιρόπια. Φορτωμένη
άπό μπιζού, ήταν εξαπλωμένη σε όλο
μέταξο ντιβάνι κι' οί σκλάβες την
έχτένιζαν και την άλειφαν με άρώ-
ματα...

Στό μεταξύ, ή Μπαϊά θρηνούσε γιά
την πραγματικότητα. Μισολιπόθυμη,
δικαιολογούσε τό Μπέν 'Αχμέτ γιά
την άργητά του.

— 'Αχ, έλεγε και ξανάλεγε ή Μπαϊά.
'Εχει δίκιο: Τί νά περιμένη από μάς,
μία τρελλή και μία έτοιμοθάνατη; Η
θέση του δέν είναι πιά έδώ. Είναι τό-
σο ώραίος, τόσο νέος, πού δέν του άξι-
ζει νά ύποφερη κοντά μας!

Εξ ένστίκτου ή από κάποιο προαι-
σθημα γιά μία στιγμή ή ψυχόπονη νέα
σύρθηκε και κύτταξε προς την πόρτα.
'Αλλά τί έκπληξη ήταν αυτή;

Δέν ήταν τάχα ό Μπέν—'Αχμέτ πού
έρχόταν σκυμμένος, σηκώνοντας στούς
ώμους ένα γεμάτο άσκι, ιδρωμένος,
κατακουρασμένος;

Και πραγματικά αυτός ήταν. 'Ενα
βήμα όμως πριν μπή στή σκηνή του,
σταμάτησε τρομοκρατημένος:

— 'Αλλάχ!, μουρμούρισε. Μ' είδε ό
Μπέλ - Κασήμ!

Τό ίδιο πρωί, τό Γαλλικό στρατό-
πεδο ήταν άνάστατο από ένα άπρό-
πτο περιστατικό. 'Ενας φρουρός πη-
γαδιού από τά πιά κοντινά προς τό
Φούμ—Ταταουίν είχε εξαφανισθώ. 'Ε-
καμαν διαφόρους συλλογισμούς. 'Αλλά
όχι, δέν ήταν δυνατό νά είχε δραπε-
τεύσει προς τά σύνορα της Τριπολί-
τιδος, ούτε νά δολοφονήθηκε Δέν βρέ-
θηκαν ίχνη έγκλημάτος.

Οί συζητήσεις κι' οί ύποθέσεις εξα-
κολουθούσαν ως τό άπομεσήμερο, ό-
ταν ένας ίθαγενής, πού έφθασε τρε-
χάτος, παρουσίασθηκε στόν άξιωμα-
τικό της ύπηρεσίας γιά νά προβή σε
μία καταπληκτική κατάθεση.

Μίλησε γιά την παράνομο όπλοφο-
ρία του Μπέν—'Αχμέτ, γιά τη άπου-
σία του όλη νύχτα από τη σκηνή του
και—τό σπουδαιότερο—γιά την έπι-
στροφή του τό πρωί μ' ένα άσκι γε-
μάτο νερό. Ό φρουρός θά ήταν σίγου-
ρα μέσ' στο πηγάδι. Θα τόν είχε ρίξει
— ποιός άλλος;— ό Μπέν—'Αχμέτ!...

Ό άξιωματικός πού άκουε τις άπο-
καλύψεις, ρώτησε τόν καταδότη:

— Πώς όνομάζεσαι;

— Μπέλ—Κασήμ.

— Τί συμφέρον έχεις νά καταδώσης
τόν Μπέν—'Αχμέτ;

— Δέν έχω κανένα συμφέρον. 'Αγα-
πώ τούς γάλλους γιατί είναι καλοί.

— Ό Μπέν—'Αχμέτ είναι φίλος σου;

— Αυτός με μισεί.

— Κι' εσύ;

— Τόν μισώ, γιατί κι' αυτός με μισεί.

— Γιατί σοι πήρε την Μπαϊά!, έπε-
νέβη ένας λοχίας των σπαχίδων πού
ήταν παρών.

— Μπράβο, λοχία!... 'Αναζητούσα κι'
έγώ τη γυναίκα.

Ό άξιωματικός έδωκε διαταγές:

Νά έρευνηθώ τό πηγάδι και κατόπιν
νά συλληφθώ και νά προσαχθώ ό κατη-
γορούμενος.

— Μπέν—'Αχμέτ;
— Μάλιστα, σείκ. Γιουός του Σίντι—
'Αχμέτ.

— 'Εσύ σκότωσες τόν φρουρό;
— Ό κρατούμενος έμεινε μία στιγμή
άναποφάσιτος. Τό προσωπό του συ-
σπάσθηκε, σά νά ζητούσε νά πνίξη την
κατάπληξη του.

— Ναι, σείκ! είπε τέλος.

— Γιατί τόν έσκότωσες, Μπέν—'Αχ-
μέτ; Έκαμε δύσπιστο ό άξιωματικός.

— Μά... άπλουστάτα, γιά νά πάρω
νερό.

— Κι' ό στρατιώτης δέν υπερασπί-
σθηκε;

— Τί νά κάμω ένα πρόβατο στήν
όρμη ενός λεονταριού; Είχε μαυρίσει
τό μάτι μου από τη δίψα...

— Ψέμμα! φώναξε ξαφνικά κάποιος.
Ντροπή νά θέλν νά παραστήση τό λε-
οντάρι ένα δειλό ύποκείμενο!

— Όλοι στράφηκαν νά δουν. Στήν
πόρτα στέκονταν ένας θαλερός γέρος.

— Ό Σίντι—'Αχμέτ! έέφυγε από τό
στόμα του Μπέλ—Κασήμ, πού έτρεξε
νά κρυφθώ σε μία γωνιά.

— Ναι, έγώ... ό όποιος έρχομαι όχι
γιά νά υπερασπίσω τό γιουό μου, άλ-
λά νά του άπαγορεύσω νά σφετερί-
ζεται μία γενναία πράξη πού έκαμε
ένας άλλος... 'Εγώ!

— Ό Μπέν—'Αχμέτ έφερε τά χέρια
στό μέτωπο, σάν νά τόν χτύπησε
πετρία.

— 'Εσύ, πατέρα! Αυτό είναι τρέλ-
λα. Μην τόν πιστεύετε. 'Εχει παρα-
φρονήσει. Η δίψα... ό πόνος... στήν
ήλικία του, χτυπούν στο λογικό...
'Εγώ σκότωσα τόν φρουρό!

— 'Ωραίο παραμύθι. 'Αλλά ρώτησέ
τον, σείκ, άφού αυτός τόν σκότωσε, γιατί

γύρισε τόσο άργά το πρωί; Μπέλ—Κασήμ, άφου είσ' έδω, μαρτύρησε: Σήμερα το πρωί δέν τόν απάντησε η ώρα έφτά να έπιστρέψει στη σκηνή του; Γιατί δέν προσπάθησε να κρυφτεί άφου ήταν ένοχος; Όχι, σεϊκ, η άλλη θεία είν' αυτή: το νερό πήγε και το έφερε από το Μπίρ-Άμπαρέκ. Έγώ έρριξα το φρουρό στο πηγάδι.

— Λές ψέμματα, πατέρα.
— Ό ένας άπ' τούς δυό έλεγε ψέμματα. Όστόσο ο άξιωματικός και οι άλλοι που ήταν παρόντες δέν τολμούσαν να έπέμβουν, νοιώθοντας πολύ καλά που έτειναν οι προσπάθειες πατέρα και γιου... Στη θυσία του ενός ύπέρ του άλλου.

Στην πρόσκληση του Σίντι, ο Μπέλ-Κασήμ έπλησίασε. Έτρεμε σύγκορμος και η όψη του είχε γίνει σαν του νεκρού.

— Ό Μπέν-Άχμέτ έχει δίκιο, είπε. Μά τον Μωάμεθ ο γέρος δέν ξέρει τί λέει. Πώς μπορούσε να νικήση το φρουρό ένα κορμί τόσο αδύνατο;

Τρομερός, μ' ένα πήδημα άγριμιού, ο Σίντι-Άχμέτ ρίχτηκε πάνω στον Μπέλ-Κασήμ. Καί ξαπλώνοντας τον στη γη, με το γόνατο στο στήθος και τα άτσαλένια χέρια στο λαιμό του ύβριστή, τον έσεε, πήγαινε να τον στραγγαλίση, φωνάζοντας:

— Το δικό μου κορμί είν' αδύνατο; Νά, κύττα, βρωμερέ, να δής άν του μένη άρκετή δύναμη για να ξεσκίση το δικό σου!.

— Άρκετά!... έπενέβη τότε ο άξιωματικός.

Στό μυαλό του μια γενναιοδωρη και πρακτική ιδέα γεννήθηκε: Να δώση χάρη και στους δυό ήρωες, αλλά άφίνοντας τούς άλλους να πιστέψουν ότι τιμωρήθηκαν σκληρά.

Πήρε τόν λοχία των σπαχίδων κατά μέρος και του έξηγησε με λίγα λόγια τί ζητούσε άπ' αυτόν: Να οδηγήση τούς δυό Άχμέτ στα σύνορα της Τρι-

πολίτιδος και για τα μάτια του κόσμου να σκηνοθετήση το ίδιο κίόλας βράδυ έξω άπ' το Ταταούν μια ψεύτικη θανατική έκτέλεση.

Κι' ύστερα είπε ειλικρινώς όλων: — Η υπόθεση έκδικάσθηκε... Καταδικάζονται και οι δυό εις θάνατον!...

— Θα θανατωθούν κι' οι δυό, ο σεϊκ το είπε... "Ω, τί ευτυχία! "Ωστε είν' αλήθεια, Θεέ μου, πώς ο Μπέν-Άχμέτ θα πεθάνη! Είν' αλήθεια, λοιπόν, πώς η Μπαϊά θα ξαναγίνη δική μου!

Ό Μπέλ—Κασήμ έφτανε στην άσση. Στάθηκε για μια στιγμή να σκουπίση το αίμα που έτρεχε άπ' το στόμα του. Η όργη του γέρο Σίντι, που έπεσε έπάνω του, του είχε αναταράξη τα σωθικά, του είχε φέρει αϊμόπτυση.

Με την ψυχή στα δόντια, κατάφερε να γυρίση στο Ταταούν κι' η πρώτη του σκέψη ήταν να πάη κατ' ευθείαν στη σκηνή του Μπέν-Άχμέτ.

Άλλά εκεί τί φοβερή άποκάλυψη τον περίμενε; Μπρουμουτισμένη πάνω στο μαξιλάρι της, με τα χέρια άνοιχτά η Μπαϊά, η ώραία Μπαϊά έμοιαζε σαν πεθαμένη, ένδ η Φατιμά άναμαλλιασμένη θορηούσε σε μια γωνιά, κάνοντας τρελλές κινήσεις:

— Πέθανε! Τραλαλά, τραλαλά!

Ό Μπέλ—Κασήμ, ξεχνώντας την πληγή του, γονάτισε δίπλα στο άκίνητο κορμί της Μπαϊά. Στάλα—στάλα το αίμα που έβγαине άπ' το στόμα του άνακατευόταν με τα δάκρυα που ράντιζαν την πλάτη της νεκρής.

— Πέθανε! Άλλάχ, τί τρομερό, τί άπελπιστικό! Κι' έγώ που έλπιζα να έκδικηθώ το Μπέν-Άχμέτ!... χά, χά, χά... το Μπέν-Άχμέτ!... ά, το σκύλο! Τώρα που τόν ώδήγησα στην κρεμάλα για ένα έγκλημα που δέν έκαμε... Χά, χά, χά... Μπαϊά, μ' άκου; Γύρισε να μάθης τα νέα άπό το σύζυγό σου!... Έγώ τόν κατάδωσα... θα με συγχωρέσης... Το έκαμα για σένα... Είπα στο σεϊκ πώς έρριξε το φρουρό στο πηγά-

δι... Και ο σεϊκ με πίστεψε, Μπαϊά... Μά τόν ξεγέλασα... Ό φρουρός, που τόν νόμιζαν για πνιγμένο, εκείνη την ώρα περνούσε τα σύνορα της Τριπολίτιδος... Χά, χά, χά... Έγώ τόν φυγάδευσα... Τούδωσα λεφτά, πολλά λεφτά, ρούχα, ένα άλογο... Τώρα πατέρας και γιός πλερώνουν την άτιμία μου... Δέ πιστεύεις, Μπαϊά; "Ε, λοιπόν, άκου!...

Άπό τη διεύθυνση του στρατοπέδου άκούστηκαν πυροβολισμοί κι' ένας μακρινός άλλαλαγμός άπό πολλά στόματα. Έτσι γινόταν κάθε φορά που οι Γάλλοι ήθελαν να ειδοποιήσουν τούς ίθαγενείς του Ταταούν ότι η δικαιοσύνη των χριστιανών προχωρούσε στο έργο της...

— Είσαι χήρα, Μπαϊά! Είσαι ελεύθερη! Με το θάνατό του έγώ έκδικήθηκα. "Α, τί χαρά!...

Μέσα στο παραλήρημά του δέν είχε προσέξει όμως την τρελλή Φατιμά, που έν τω μεταξύ είχε βγή κι' άρχισε να ρίχνη άπ' έξω προς την άνοιχτή πόρτα της σκηνής ό,τι έβρισκε, εύλα, φύλλα ξερά, προβιές... Ξαναμπήκε ύστερα, τα στίβαξε όλα μπροστά στην είσοδο, και πέρνοντας την άναμμένη λάμπα, την έπέταξε όρμητικά πάνω σ' αυτό το πρόχωμα.

Ό κρότος του γυαλιού που θρυπαλιζόταν έκαμε τόν Μπέλ-Κασήμ να τιναχτεί. Δέν είχε τη δύναμη να σηκωθεί όρθιος. Άλλά κι' άν το κατάφερνε, θάταν πολύ άργά πιά.

Η φλόγα της λάμπας είχε μεταδώσει τη φωτιά στο εύφλεκτο πρόχωμα κι' αυτό στη σκηνή, όλόκληρη, που ήταν άπό πανί χοντρό...

Άνάμεσ' άπό το πυροτέχνημα, που είχαν περικυκλώσει περίτρομοι οι ίθαγενείς της μικρής κατασκηνώσεως του Φούμ-Ταταούν, άκούόταν ένα βαρύ άγκομαχητό και μια φωνή φρικιαστική, γυναικεία, σαν θρήνος μαζί και σαν τραγούδι:

— Πέθανε! Τραλαλά. N. SEVENTRE

Η ΜΟΔΑ ΓΙΔ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΟΡΟΥΝ

ΝΤΕΡΝΙΕ ΚΡΙ

Πόσο παράξενη είναι, άγαπητές μου άναγνώστρες, η μόδα! Έκεί που τη βλέπετε να έκφράζει την πρόθεσήναμην αλλάξη διόλου κατεύθυνση, εκεί πάλι την πιάνουν τα άπρόοπτα καπρίτσια της και άλλάζει παράξενα, περίεργα, άπό τη μια στιγμή στην άλλη. Έτσι συμβαίνει ώστε τώρα τελευταία το βραδυνό φόρεμα να μάς παρουσιάζεται για πρώινό και το πρωινό να γίνεται έτσι άνεξηγητα βραδυνό.

Έλάτε κ' έχει πιάσει τούς ράφτες και τα μεγάλα σπίτια μόδας του Παρισιού, μια σύγχυση στις σκέψεις, κι' άναζητούν, και ψάχνουν άδιάκοπα, και όλο βρίσκουν, πάντοτε βρίσκουν ένα τρόπο ν' άνανεώσουν αυτό τόν ίδιο το νεωτερισμό.

Και τότε άρχίζει πιο δύσκολη δουλειά για μάς. Νάνακαλύψωμε και να επιβάλωμε άνάμεσα σε τόσες μεταλλμαές, εκείνη που θα άκολουθήσουμε.

Τη στιγμή αυτή φαίνεται... ότι επικρατεί μια πολύ μεγάλη άοριστία για τόν καθορισμό της μόδας: θα βγή το φάρδος άπό την περιφέρεια; Το πανωφοράκι θάντικαταστήση την έφαρμοστή ζακέτα; Είναι τα μυστικά που θα μάς άποκαλύψη ο Φεβρουάριος.

Προς το παρόν βλέπομε πολλά πλίσε σολέιγ, που γαρνίρουν τα μανίκια στα άπογευματινά φορέματα και κατά διαστήματα τις φούστες. Στα βραδυνά τα πλίσε σολέιγ σχηματίζουν ούρά, που άρχινα άπό τη μέση, και μικρές κάπ που σταματούν ως τη μέση.

Άπ' αυτές τις κάπ θα δούμε και πολλές καυμένες άπό φράντζες, κοντρνέ ή λασέ.

LILY

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ) δα Κότσικα: Αυτό λέγεται σαδισμός, Μην έπιμένετε στην ευχαρίστηση αυτή: μπορεί να έχη αντίθετα άποτελέσματα άπό κείνα που περιμένετε.

Τρις: Πολύ καλά. Θα προσπαθήσω να σας φανώ χρήσιμος. Πάντως έπιμένετε και σεις άκόμα λιγάκι.

Α) ννα Σ.: Έξακολουθήστε την τακτική σας, θα σας βγή σε καλό. Σε όλα τα πράγματα, χρειάζεται ύπομνη. Έλπίζω σε άλλο γράμμα σας να έχω πιο ευχάριστα.

Ζαχαριάδου: Έδωσα το γράμμα σας στη δερματολόγο, θα σας άπαντήση στη στήλη της.

Καν Α) ο γοητεύμένην: Είναι μεγάλο δυστύχημα να έχετε αυτές τις ιδέες. Δέν εϊστε παρά 20 χρονάκι πρέπει να βλέπετε τη ζωή περισσότερο ρόδινη. Θα φροντίσω για το δεύτερο ζήτημα.

ΛΑΟΥΡΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Η γυναίκα, η γυναίκα, φταίει ή γυναίκα, αίτια ή γυναίκα έπαναλαμβάνουν, κάθε τόσο, μα και κάθε μέρα, όλο το άνδρικό γένος.

Παράπονα, διαμαρτυρίες, καυγάδες, φονικά, όλα τ' άποδίδουνε στη γυναίκα.

Άγαπητές μου άναγνώστρες, μπορούμε να συζητήσωμε, βέβαια, με την ήσυχία μας,

σε τί φταίμε, για να μάς άποδίδουνε τόσα πολλά φταίγματα;

Οι άνδρες καθορίζανε όρια της συμπεριφοράς μας στην κοινωνία.

Οι άντρες μάς άπαιτήσανε στενή αντίληψη, για τα γενικότερα πράγματα.

Οι άντρες άνακατευθήκαν άκόμα και στην έσωτερική μας ζωή, στο νοικοκυριό, στο φαί, στις δεξιώσεις, μα και σ' αυτή την κομπινεζόν μας.

Οι άντρες συνεδριάζουνε, αποφασίζουνε και κηρύττουνε τη μόδα άπό το Παρίσι. Μας θέλουνε γκαρόνες, μας φοράνε ζακέτες, κολλάρα, κυλόττες, μονόκλ, κι' ένα σωρό τόσα άλλα μικροπραγματάκια, που τούς άρέσουνε και τούς κεντρίζουν τις αισθήσεις.

Οι άντρες μάς δόσανε το τσιγάρο, οι άντρες μάς γράψανε στους έκλογικούς καταλόγους για να τούς δώσουμε περισσότερους ψήφους.

Οι άντρες μάς πήρανε στις ταβέρνες, αυτοί μάς δίνουνε κρασί να πιούμε με τις παρέες τους, αυτοί μάς παροτρύνουνε να τραγουδάμε και να φωνασκούμε.

Οι άντρες μάς φέρνουν στις διαδηλώσεις και στις διαμαρτυρίες.

Οι άντρες, τέλος, είναι εκείνοι που ουσιαστικά έχουν ρυθμίσει τη ζωή μας. Έμεις, —δέν είναι έτσι άγαπητές μου άναγνώστρες;— δέν έχουμε πάρει παρ' ό,τι έχουν δώσει—καλά ή κακά—και όλη μας την πρωτοβουλία την έχουμε έμπιστευθή στους άντρες και δέν έχουμε κρατήσει για μάς τίποτε ή μάλλον έχουμε κρατήσει, μου φαίνεται, μονάχα το κοκκινάδι για τα χείλια!

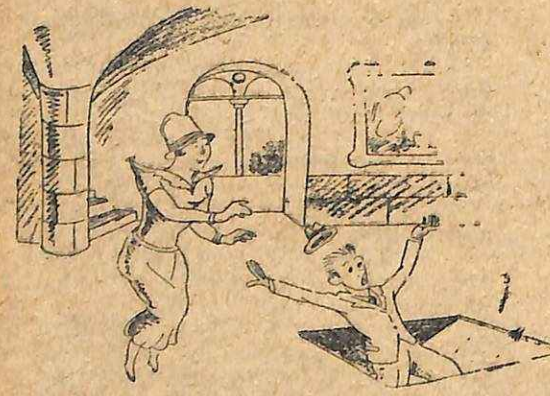
Τί θέλουν, λοιπόν, και τί φωνάζουν οι άντρες; Άν φταίη κάποιος είναι αυτοί και άς μη μάς άδικούν, άς μη μάς κατηγορούν ότι οι γυναίκες φταίνε!

Δέ φταίμε έμεις σε τίποτε, ή μάλλον φταίμε σ' αυτό το σημείο, ότι έχουμε δώσει όλα αυτά τα δικαιώματα στους άντρες για να έχουν εκείνοι όλες αυτές τις σπαιτήσεις άπό μάς.

Άς έχουν όμως λίγη ύπομνη οι κύριοι αυτοί φωνασκοί και, ή όλονέν συντελούμένη χειραφέτηση της γυναίκας, θα τούς στερήση την ευκαιρία να μάς κατηγορούν έτσι άδικα, όπως γίνεται σήμερα, που άκόμα δέν έχουμε άποκτήσει την πλήρη έλευθερία και άνεξαρτησία μας, μα κηδεμονευόμεθα άπό τούς άνδρες.

ΠΡΙΟ

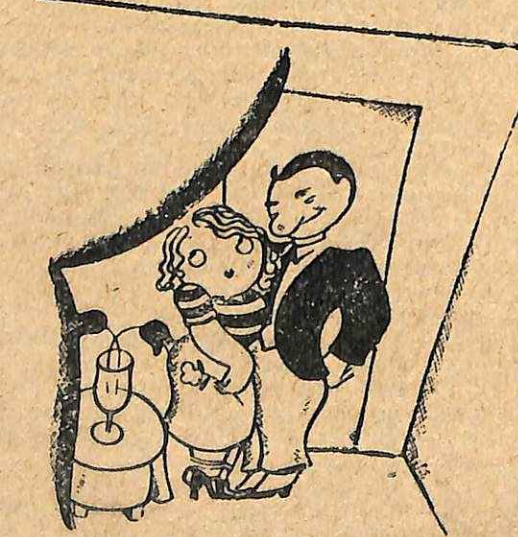
Ξ Ε Ν Ο Π Ν Ε Υ Μ Α

Ένα πολύ άγαπημένο άντρώγυνο πήγε να έπισκεφθή έναν παληό μεσαιωνικό πύργο.

Ό σύζυγος γκρεμοσκακίζεται: — Βοήθεια! Βοήθεια.

Η σύζυγος που της άρέσουν οι άρχειολογικές άνακαλύψεις: — Μπράβο χρυσό μου. Τα κατάφερες μια χαρά. Άνεβάλυψες μια καταπακτή.

Έκείνος λυρικώτατος: — Ξυπνώ κάθε πρωί με το κελάϊδισμα των πουλιών.

Έκείνη λιγωμένη: — Άχ! θα κατοικείτε στην έξοχή!

Έκείνος περιήφανος: — Όχι. Έχω μια καρδερίνα πάνω άπ' το κρεβάτι μου.

Ό παπουτσης, άφου φόρεσε στην πελάτισσά του όσα ζευγάρια παπούτσια είχε στο μαγαζί του, άπελπισμένος μια και έξήντηλε όλα τα μεγέθη, χάνει πιά την ύπομνη του και της φοράει στο... κομψό ποδαράκι της ένα άδειο κουτί.

— Κυρία μου αυτό σας πηγαίνει θαυμάσια!

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΑΝΤΑΛΟΥΖΕΣ

Σείς, που έχετε το ανταλούζι-κο μελαφό χρώμα, το ωραίο αυτό χρώμα, στο πρόσωπό σας, και δεν είσατε ούτε χλωμές, μα ούτε και ροδοκόκκινες, είσατε πολύ όμορφες, με τα μαύρα σας μαλλιά, τα πορφύρενια χείλη και τα δυο μάτια σαν διαμάντι. Πόσο σας θαυμάζομε! Το έξωτικό αυτό κασέ σας πάει τόσο καλά.

Μη συγχέομε όμως το ανταλούζι, άμπρε χρώμα, με το ήλιοκαμένο, ή με το κινρινωπό σκούρο. Αυτά τα χρώματα παρέρχονται εύκολα και καθαρίζονται, γιατί προέρχονται από οργανική ανωμαλία, αν κάθε πρωί νηστικές πίνετε επί ένα μήνα πράσινου.

Ένα όμορφο προσωπάκι άμπρε χάνει πολύ από την πούντρα. Έπειδή υπάρχει ή πούντρα, νομίζομε πως είμαστε υποχρεωμένες και να τη βάζομε.

Η πούντρα συνήθως—αν δεν τη δέχεται ή επιδερμίδα—άσχημιζει το πρόσωπο, το κάνει σαν άλευρωμένο. Δοκιμάστε όσες θέλετε, για να δείτε κατά πόσο σας πάει, και χωρίς πούντρα. Δεν πρέπει να μοιάζετε ούτε με τη μυίγα σαν πέφτη μέσ' στο γάλα, μα ούτε και σαν την φράουλα που την περιχάμε ζάχαρη.

Σείς, που δεν μπορείτε όμως να κάνετε δίχως πούντρα, διαλέγετε την πούντρα σας, διότι πολλές από αυτές που βρίσκονται έξω στα μαγαζιά περιέχουν διάφορες χημικές ουσίες. Μη σας γελά το άρωμα και ή εμφάνιση του κουτιού.

ΠΟΥΝΤΡΑ

Ξέρω πολλές κυρίες που φτιάχνουν την πούντρα μόνες τους. Δεν είναι και δύσκολο πράγμα.

Η πούντρα κυρίως χρησιμεύει για να προφυλάττει το δέρμα από τις έντονες θερμοκρασίες, τις απότομες μεταλλαγές του καιρού και να ανακουφίζει από τους έρεθισμούς της επιδερμίδος. Για να φτιάξετε μια καλή πούντρα μεταχειρισθείτε τις κάτωθι αναλογίες, π. χ.

100 γραμ. νισεστέ καλά τριμμένο, λεπτό, πολύ λεπτό. Τ' ανακατώνετε με 25 γραμ. τάλκ, έπίσης πολύ λεπτό. 25 γραμ. σκόνη λυκοπόδιου και λιγάκι σκόνη ίριδος.

Τα βάζετε όλα σ' ένα καθαρό γουδί, προσθέτετε μία δύο σταγόνες από το άρωμα που προτιμάτε. Έπίσης μία μικρή πρεζούλα καρμινίου, αν τη θέλετε ρόζ, ή σαφρά, αν τη θέλετε ρασέλ, και τ' ανακατώνετε όλα μαζί για πολύ ώρα, ως που να ανακατευθούν και ένωθούνε όλα μαζί καλά.

Προσέχετε στο πουντράρισμα να μη παραλείπετε να πουντράρετε το μέτωπο, τα μελίσγια, το άπανά του λαιμού. Αποφεύγετε να βάζετε πολύ πούντρα.

ΛΥΚΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΕΡΙΕΤΤΑ Π.: Δίνω ώριμνες συμβουλές για το χήτημα που σας ενδιαφέρει ακριβώς, στο περασμένο φύλλο στη στήλη καλλυντικών. Συμβουλευθείτε τις. Πάντως αποφεύγετε ότι μπορεί να στενεύει και να στενοχωρή το κορμί σας.

Τ. Σ. Χ. Μ.: Έφόσον το πρόσωπό σας είναι καθαρό, μαλακό και λεπτό, το βλέπω άσκοπο έντελως να μεταχειρίζεστε κρέμες, πούντρες κ.λ.π. Κάνετε μία δοκιμή για ένα μήνα και πάλι ξαναγράφετε μου.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μεταχειρισθείτε το

ΜΟΔΕΣ

ΧΟΡΟΙ

(Συνέχεια)
Για την διανομή των κοτιγίων εκλέγεται ή πιό οικεία του σπιτιού, που μ' ένα καβαλιέρο διευθύνει τη δικαδόσα.

Το ζευγάρι αυτό συγκεντρώνει τις όμαδες, κάνουν τις γνωστές φιγούρες, μοιράζουν δώρα και διευθύνουν την απαραίτητη εύθυμη κίνηση του τελευταίου χορού. Αυτά είχαμε να ποιμή για τους χορούς που δίνονται από οικογένειες και στα σπία τους.

Υπάρχουν όμως και οι δημόσιοι χοροί που δίνονται προς όφελος συλλόγων και φιλανθρωπικών ιδρυμάτων.

Γι' αυτούς φροντίζει μία επιτροπή που έχει εκλεγεί μεταξύ των μελών του συλλόγου.

Σ' αυτούς τους χορούς συνήθως παίνομε με εισιτήριο που εισπράττειται υπέρ του Συλλόγου.

Είναι απαραίτητο σ' αυτούς τους χορούς ο καβαλιέρος να έχει φροντίση για τραπέζακι, γιατί αλλιώς κινδυνεύει να δυσχερεστήσει την παρέα του. Σ' αυτούς τους χορούς εφαρμόζονται οι ίδιοι τύποι με τους άνωτέρω.

Έπίσης επιτρέπεται να πλησιάσωμε να χορέψι μαζί μας. Προπάντων πρέπει ν' αποφεύγωμε να συζητούμε μία άρνηση χορού, για να μη μετατραπή ή συζήτηση σε παρεξήγηση. Αυτά είναι από τα κυριώτερα στοιχεία της καλής συμπεριφοράς.

Το κορσάζ είναι ντραπαρισμένο στον ένα ώμο του φορέματος. Μέσα από δυο μεγάλες μπουτονιέρες περνά ο γιακάς και δέσνεται χαριτωμένα προς τα πίσω.

ΠΡΟΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Έπειδή έμειλάσαμε παραπάνω για χορούς και για προεσπερίδες, καλό θα ήτο να γνωρίζουν οι αναγνώστρίδες μας και την σχέση μεταξύ έσπερίδος και προεσπερίδος.

Η οικοδέσποινα εκτός των έσπερίδων τις όποιες δίδει, δύνανται να δώσει και προεσπερίδες.

Προεσπερίς σημαίνει έορτή που δίδεται πρό του δείπνου.

Οι προεσπερίδες μπορεί να είναι χορευτικές, αλλά μπορεί και να είναι μουσικές ή φιλολογικές.

Είς τις προεσπερίδες οι άνδρες προσέρχονται με ζακέττα ή ένδυμα περιπάτου άκαθορίστου χρώματος.

Οι γυναίκες τουλάχιστον έπίσης δύνανται να είναι οι συνήθειες απογευματινές περιπάτου.

Η οικοδέσποινα προσφέρει γλυκίσματα, τσάι, λικέρ. Συνήθως οι προεσπερίδες διαρκούν έως τις 9 μ. (Συνεχίζεται)

ΖΑΝΕΤ: Πολύ καλά όλ' αυτά που μεταχειρισθήκατε, έξακολουθήστε ακόμα μήνα.

ΣΟΦ. ΣΟΦ.: Περιπάτους, δρόμο, γυμναστική, λουτρά, λίγο φαί, νερό καθόλου σχεδόν.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΦΡΙΚΑΣΕ.—Έτοιμάζομε τους κεφτέδες (60 φύλλα) και τους τηγανίζομε χωρίς να ξεροτηγανισθούν. Πρέπει δέ να μην είναι μεγαλύτεροι από ένα καρύδι. Κατόπιν ψιλοκόβομε 150 δράμια κρεμύδια και τα βράζομε λίγο με νερό. Μετά το βράσιμο τα στραγγίζομε και τα ξαναβράζομε σε άλλο νερό άναλογο με τα κρεμμυδιά και όταν επιπλώουν βράζομε ένα φλυτζάνι του καφέ άσπρο ξειδι, λίγο αλάτι και μία κουταλιά βούτυρο. Σκεπάζομε την κατσαρόλα και τ' αφήνομε στη φωτιά έως ότου λυώσουν και μείνη τόσο ζουμί ώστε να φτάνη γι' άραιή σάλτσα. Έπειτα βράζομε τα κεφτέδια στην κατσαρόλα να βράσουν 10 λεπτά της ώρας, κανονίζοντες να τα σκεπάζη ή σάλτσα. Έν τω μεταξύ βράζομε 2 κροκκούς αυγών σ' ένα πιάτο, τους κτυπούμε μ' ένα προηδνιζόντας λίγο-λίγο ένα φλυτζάνι γάλα, μία κουταλιά του γλυκού άλευρι και λίγο ζωμό από κρέας, αν έχουμε. Αφ' ού τ' ανακατώσωμε καλά τα ρίχνουμε μέσα στην κατσαρόλα όπου οι κεφτέδες, κινούμε έλαφρά την κατσαρόλα και τ' αφήνομε να βράσουν λίγο. Κατόπιν τους σερβίρομε σε βαθεία πιάτella.

ΓΑΛΑΤΟΠΗΤΤΑ.—Πέρνομε 2 όκάδες γάλα, 125 δράμια ρυζάλευρο (ή 40—50 δράμια σιμυγάλι), 375 δράμια ζάχαρη, 100 δράμια άμύγδαλα κοπανισμένα, 5 αυγά, 100 δράμια βούτυρο, άρωμα βανίλλια και 12 φύλλα μπακλαβά. Βάζομε από τις 2 όκάδες την μιάμιση όκά γάλα να βράση με 75 δράμια ζάχαρη και με το άρωμα μαζί (βανίλλια, φλύδα λεμονιού ή ά.). Όταν βράση, ρίχνομε στην υπόλοιπη μισή όκά γάλα το ρυζάλευρο, σιγά-σιγά, γιατί το ρυζάλευρο, αναλόγως της ποιότητός του, απορροφάει άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο γάλα. Αμα ιδούμε ότι τσίπε όλο το γάλα, δεν βράζομε πια ρυζάλευρο. Αν είναι νερούλο, ρίχνομε περισσότερο. Όταν διαλυθή το ρυζάλευρο (ή το σιμυγάλι) το ρίχνομε στην κατσαρόλα που βράζει το γάλα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

λα, ανακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα ψιλοκομμένα άμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το άλοιβομε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομε τα μισά φύλλα του μπακλαβά, αφού τα βουτυρώσωμε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την όποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σαν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ένω ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώση. Όταν την φιάζομε με σιμυγάλι δεν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Αρνι άτζέμ πιλάφι
Τυρί—Φρούτα

Αυγά όμελέτα
Γιαούρτι—Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κεφτέδες φρικασέ
Πατάτες τηγανιτές
Τυρί—Φρούτα

Μακαρόνια
Τυρί—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Γουρουνόπουλο πατάτες
Τυρί—Φρούτα

Παϊδάκια
Σαλάτα μαρούλι—Φρούτα
Γιαούρτι

ΚΥΡΙΑΚΗ

Αρνι ψητό
Μακαρόνια—Τυρί
Γαλατόπητα—Φρούτα

Κρέας καπαμά
Τυρόπητα—γλυκό
Γιοούρτι—Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ταχινόσουπα
Έληδες—Ζούματα
Στρεϊδία

Ο κοντόχοντρος τραπεζίτης Μάκ-Κάρθου, με το δλο-στρόγγυλο πρόσωπο και τα κόκκινα μάγουλα, πού, όταν γελοῦσε, τούκρυβαν τὰ δυὸ μικρὰ γαλανὰ μάτια του, τὰ γεμάτα ἀνησυχία, ἐσηκώθηκε ὁλόρθος, μπρὸς στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς παλαιοῦ του φίλου, πού εἶχε νὰ τὸν δῇ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού σπούδαζαν μαζί στὸ Κολέγιο.

— «ὦ, τὴ εὐχάριστη ἐκπλήξη, εἶπε δυνατὰ ὁ Τραπεζίτης, τεντώνοντας τὸ χέρι του, γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία, τὴ χαρὰ πού τοῦ δίνει ἡ ἐπίσκεψιν τοῦ παλαιοῦ του φίλου. Ἐκείνος τὸν ἐπλησίασε, λιγάκι κυρτὸς ὅπως ἦταν, καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Καλέ μου Μπίλ, τοῦ εἶπε. Εἶνε μόλις δυὸ ὥρες πού ἐφθάσα στὸ Σικάγο καὶ ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξω νὰ σέ δῶ. Εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια δὲν εἶδοθήκαμε. Σκέψου: σ' ἄφισα νέο, ἀδύνατο, εὐκίνητο καὶ σὲ βρίσκω τώρα βαλμένο στὴ φόρμα τοῦ ἐπαγγέλματός σου: παχύ, ροδοκόκκινο, καλοθερμένο.

— Πάντα ἀνοιχτόκαρδος, φίλε μου Τζῶν, εἶπε ὁ «Μπίλ» γελώντας, ἐνῶ ἔκανε νόημα στὴ δακτυλογράφο του νὰ τὸν ἀφίσῃ μόνο μὲ τὸ φίλο του. «Ἐλα, κάθισε. Ἄν ἤξερες τί μοῦ φέρεις τώρα ποῦρχεισαι, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια! Ὅχι μόνο τὴν πολὺτιμη φίλῃ σου, πού μοῦ τὴν εἶχες στερήσει, μὰ κι' ἕνα φορτίο ὀλόκληρο ἀπὸ παλῆς ἀναμνήσεις γλυκὲς κι' ὠραίες... Ἀχ, τὰ ὠραία χρόνια τῆς νεότητός μας!

Ὁ ἐπισκέπτης ἐκύτταξε τὸν Τραπεζίτη μὲ κάποια ἐκπλήξη.

— Φίλε μου, Μπίλ, πῶς ἐπὶ με, νοιώθω μιὰ εὐχάριστη ἐκπλήξη πού βλέπω πίσω ἀπὸ τὴ σοβαρὴ, τραπεζιτικὴ σου «φόρμα», γιὰ τὴν ὁποία μίλησα πρὶν, ἕνα λεπτὸ φόντο ρωμαντισμοῦ, πού μὲ σιγκινεῖ... Ξέρεις ὅτι ὁ ρωμαντικὸς τῆς παρέας ἡμῶν ἐγώ. Γι' αὐτὸ καὶ ρίχτηκα σὲς περιπέτειες, πού μ' ἐτραβοῦσαν ἀπ' τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Μὰ ἡ ζωὴ μὲ ἄλλαξε. Μ' ἔκανε νὰ βλέπω τὰ πράγματα γυμνὰ ἀπὸ κάθε τεχνητὸ θῆλγητρο, πού τοὺς δίνει ἡ ψυχὴ μας, σύμφωνα μὲ τὰ γούστα της. Καὶ τώρα, πού βλέπω ἐσένα τὸν ψυχρὸ καὶ ἀπαθὴ τῆς παρέας, τὸν τραπεζίτη, νὰ ξαναφέρνῃς τὴ σκέψιν μου στὰ παλῆς τῆς, ἀγαπημένα, μονοπάτια. Συγκινούμαι σὲ βεβαίῳ. Λοιπόν, θυμᾶσαι τὰ χρόνια τῆς νεότητός μας; Ἐχεις δίκην; Ἦταν ὁμορφά, πολὺ ὁμορφά! Ἀς τὰ ξαναθυμηθῶμε μαζί... Νομίζω, ἀλήθεια, τώρα πού μιλοῦμε, πὼς ἐξακολουθοῦμε μιὰ ἀπὸ τὶς παλῆς συζητήσεις, πού κάναμε τότε στὸ κολλέγιο... πὼς δὲν ἔχει μεσολαβήσει καθόλου ἡ διακοπὴ τῶν εἴκοσι χρόνων πού πέρασαν...

— Ναι, ναί, ἀκριβῶς, τὸ ἴδιο αἰσθάνομαι κι' ἐγώ... Τί δὲ θάδιναν γιὰ νὰ ξαναφύρῃς πίσω ἐκεῖνα τὰ χρόνια!... Θυμᾶσαι τὴν παρέα μας; Ὁ Ντὺκ, ὁ Ἀλφρεντ, ὁ Χάρρυ... Εἶναι ὅλοι, ξέρεις, διευθυνταὶ μεγάλων ἐταιριῶν...

— Ναι, μὰ ἔχασες τὸν Ἐντυ, τὸν Ἀστορ, τὸ Γουὼλτερ; Εἶναι ὅλοι φτωχοὶ καὶ ἀποτυχημένοι...

Ὁ τραπεζίτης ἐστήριξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ γαλανὰ ματάκια του στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του, σὰ νάθελε νὰ μὴ μείσῃ σὲς πραγματικὲς του σκέψεις. Καὶ εἶπε ἁμέσως:

— Ὅχι, δὲν τοὺς ἔχασα. Ἀπλῶς τοὺς ἔχασα. Δὲν ἄκουσα γι' αὐτοὺς.

— Ἐχεις δίκην, εἶπε ὁ ἄλλος. Οἱ δουλειές σου σὲ ἀπασχολοῦν τόσο. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω πιά δουλειές. Ἐτοί, μέσα σὲ δυὸ ὥρες, μόλις ἐφθάσα, ἐφρόντισα κι' ἔμαθα γιὰ ὅλους. Μὰ, γιὰ πές μου; τὴ Λίλιαν, τὴ γλυκίαν, τὴν ξανθὰ Λίλιαν τὴ θυμᾶσαι; Τὴν ξανάδες καθόλου;

— ὦ, τὴν καὶ μὲν τὴ Λίλιαν! Δὲν τὴν ξανάδα. Καὶ πολὺ θὰ τῶθελα. Σὲ βεβαίῳ, πολὺ θὰ τῶθελα νὰ τὴν ξανάβλεπα... Μὰ ἡ ζωὴ... Εἶνε τόσο ἀδισώπητὴ ἡ ζωὴ... δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ τραβοῦμε τὸ δρόμο πού θέλομε. Τότε πού... τὴν

ΛΙΛΙΑΝ

ἀγαποῦσα τὴ Λίλιαν — θυμᾶσαι πού τὴν ἀγαποῦσα...

— Ναι, ναί, τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλά...

— Ἐ, λοιπὸν τότε, μ' ἐμπόδιζε ἡ φτώχεια νὰ κάνω ὅτι

λαχταροῦσα... Ὑστερα, τώρα...

— Ὑστερα, τώρα σ' ἐμποδίζουν τὰ πλούτη. Ξέρω. Ἐπειτὰ ἡ νέα σου κοινωνικὴ κατάστασις. Ἐμαθα ὅτι εἶσαι παντρεμένος, ὅτι ἔχεις ἕνα γιὸ ὠραῖο, λεβεντόπαιδο...

— Ναι, ναί, τὰμαθες ὅλα λοιπόν;

— Μὰ μποροῦσα νὰ μὴ μάθω κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, πού ἀγαπῶ χωρὶς

διαποπὴ ἀπ' τὰ μικρὰ μου χρόνια;

— Ὄστε ἔμαθες καὶ γιὰ τὴ Λίλιαν; ῥώτησε μὲ κάποια συγκίνησις ὁ τραπεζίτης.

— ὦ, μὴ ρωτᾷς γι' αὐτὴ... πού ξέρεις; Ἰσως καὶ νὰ πέθανε...

— Πέθανε; Ἀλήθεια πέθανε; ἔκαμε ὁ τραπεζίτης ταραγμένος.

— Εἶπα Ἰσως. Μὴ ταραξέσαι. Θὰ μὲ κάμῃς νὰ λυπηθῶ πού σοῦ θυμῖσα τὰ παλῆς.

— Φίλε μου, μίλησες πρὶν γιὰ κάποιο φόντο ρωμαντικὸ, πού βλέπεις μέσα, βαθεῖα στὴν ψυχὴ μου. Λοιπόν, ναί, ὅσο πέρνοῦν τὰ χρόνια, μιὰ ἐντελὴς καινούργια διάθεσις, ἀγνωστὴ πρὶν σ' ἐμέ, ἐμπνέει μέσα μου. Γίνομαι πιὸ εὐαίσθητος, πιὸ εὐθιχτός. Εἶναι στιγμὲς πού ἡ ἀνάμνησις τῆς Λίλιαν μὲ κυριεύει—τὸ ἐξομολογοῦμαι μονάχα σ' ἐσέ—μὲ κυριεύει τόσο πολὺ, πού νοσταλγῶ βαθεῖα, δυνατὰ τὴν παλῆς μου ἐκείνη εὐτυχία... Τὰ πλοῦτη μου τὰ νοιώθω σὰν βάρος στὴν ψυχὴ μου... ὦ, ἡ καὶ μὲν ἡ Λίλιαν, ἡμῶν ἁδικοῦ... Ἰσως σκληρὸς, δὲν ξέρω τί ἦμουν τότε, μὰ τώρα εἶμαι ἀσφαλῶς κάτι ἀλλοιώτικο...

— Εἶσαι μιὰ τρυφερὴ ψυχὴ, καλέ μου Μπίλ, ἔκαμε ὁ φίλος του μ' ἕνα χαμόγελο, πού ἐφώτιζε, σὰν ζωτικὸ φῶς, τὴ μορφὴ του. Καὶ τώρα ἄς παίξω—χωρὶς νῆμαι ὁ Μεφιστοφελῆς—τὸ ρόλο τοῦ μάγου, πού ξαναδίνει τὰ νειάτα στοὺς νοσταλγικοὺς ἀνθρώπους. Πῆσε τὸ κουμπάκι τοῦ κουδουνιῶ τοῦ γραμματέως σου. Στὸ γραφεῖο του περιμένει κάποιος, πού θα σέ ξαναφέρῃ στὰ εἴκοσι σου χρόνια...

Ὁ τραπεζίτης, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει, μὲ ζωερὴ ἐκπλήξη, μὲ ἰαρχαχί, μὲ κάποιο δισταγμὸ, ἐπῆσε τὸ κουμπάκι.

Σὲ λίγες στιγμὲς, μιὰ ὀλόδροση κοπέλλα μὲ ξανθὰ, χρυσαφένια μαλλιά καὶ γλυκύτατα μάτια, ἐμπήκε στὸ γραφεῖο καὶ κύτταξε τοὺς δυὸ φίλους μ' ἕνα χαμόγελο, πού ἔκανε πιὸ γοητευτικὴ τὴν ἐμφάνισιν της.

— Πλησίασε, κόρη μου, εἶπε ὁ Τζῶν, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ τραπεζίτη ἔδειχναν ὀλοένα καὶ περισσότερὴν συγκίνησιν, ὅσο ἐκύτταζαν τὴ νέα.

— Κύτταξε, Μπίλ, εἶπε ὁ φίλος του, αὐτὰ τὰ χρυσαφένια μαλλιά, αὐτὰ τὰ χεῖλη, αὐτὸ τὸ χαμόγελο, τί σοῦ θυμίζουν;

— Ἡ Λίλιαν! ἔκαμε ὁ τραπεζίτης, τρέποντας ἀποσυγκίνητος.

— Ναι, ἀκριβῶς, ἡ Λίλιαν, πού δὲν τὴν ἔβριζε ὁ χρόνος στὸ πέρασμά του, ὅπως ἐμᾶς, ἡ Λίλιαν, ὅπως ἦταν δεκάοχτὼ χρονῶν, ἡ ἴδια, ὁμοειρὴ, γεμάτη νειάτα...

— Ἡ Λίλιαν, ξανάπε ὁ τραπεζίτης, κυττώντας σὰν ὄψωνισμένος τὴ νέα. Μὰ εἶναι δυνατόν;.. Μὴν ὀνειρεύομαι;.. Μὴν εἶναι ὀφθαλμαπάτη;..

— Ὅχι. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ἄκουσε. Μπίλ, τὸ κορίτσι αὐτὸ, εἶναι ἡ μονάκριβὴ κόρη τῆς Λίλιαν... ἡ μονάκριβὴ κόρη ἡ... δική μου. Ἡ Λίλιαν πέθανε λίγα χρόνια μετὰ τὸ γάμο μας... Ἡ μικρὴ Λίλιαν εἶναι ἡ μοναδικὴ μου φροντίδα, ἡ μόνη γλυκεῖα παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου...

Ὁ τραπεζίτης ἐνοιώσε μιὰ δευτέρην δυνατὴ ἐκπλήξη.

— Μ' ἀγαποῦσε, πάντα, Μπίλ, εἶπε, σὰν καλύτερο φί-

λὸ σου, ὅπως κι' ἐγώ σ' ἀγαποῦσα τὸ ἴδιο. Καὶ μόνο ὅταν ἐσὺ ἔχασες τὴ Λίλιαν, τὴν παντρεύτηκα ἐγώ, πού τὴν ἀγαποῦσα πάντα κρυφά, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ μάθῃ ὡς τότε... Πιστεύω πὼς τώρα νοιώθεις κάτι ν' ἀλαφρώνῃς τὴ συνείδησίν σου, γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκανες τότε στὴ Λίλιαν. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔγερσες ἐκείνη... γι' αὐτὸ ἔμεινε δεκάοχτὼ χρονῶν, ὅπως τὴ βλέπεις ἐδῶ...

— Λίλιαν, ἐπιθύρισε πάλι ὁ Τραπεζίτης, κυττώντας πάντα τὴ νέα.

— Εἶπες πρὶν: «τί δὲ θάδιναν γιὰ νὰ ξαναφέρῃς πίσω τὰ παλῆς ἐκεῖνα χρόνια!» Τὰ παλῆς χρόνια ξανάρθαν. Καὶ δὲ σοῦ ζητοῦν νὰ δώσης, παρὰ ἐξαγνισμένη τὴν παλῆς σου καρδιά στὴ Λίλιαν, μαζί μὲ τὴν εὐτυχία πού τῆς στέρησες τότε... Δὲν εἶναι μόνο ἡ Λίλιαν, δεκάοχτὼ χρονῶν. Εἶσαι κι' ἐσὺ εἴκοσι... Καὶ τὴν ἀγάπῃς μὲ τὴν ἴδια φλόγα, ὅπως καὶ τότε. Τὸ μόνο πού ἄλλαξε εἶνε τ' ὄνομά σου: δὲ σὲ λένε Μπίλ, σὲ λένε Ἀρθουρ...

Ὁ Τραπεζίτης ἐκύτταξε κατάματα τὸ φίλο του γιὰ λίγες

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Κάποιο παράξενο αἶσθημα, μιὰ ἀνίκητὴ ἔλξη, ἔφερε τὸ Ρενέ δὲ Ναζάκ, τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο βράδυ, ἔξω ἀπ' τὴ «βίλλα τῶν Φοινίκων».

Μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησις, αὐτόματη σχεδόν, χτύπησε τὸ κου-

δοῦνι καὶ σὲ λίγο, ὅταν τὸν ὡδήγησαν στὸ σαλονάκι Λουίς χν ὅπου ὅλα τὰ ἐπιπλά ἦσαν στὴν ἴδια θέσιν, ὅπου τίποτα δὲν εἶχεν ἀλλάξει, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ, μιὰ ἀλλόκοτη συγκίνησις ἐνοιώσε νὰ σφίγκῃ τὴν ψυχὴ του.

Μπροστὰ τοῦ θαρροῦσε πὼς πέρνοῦσαν, σ' ἕναν ἀτέλειωτο χορὸ, φαντάσματα, πού τὸν μαλῶνανε γιὰτὶ εἶχε συντρίψει ἄσκοπα τὴ ζωὴ του, καὶ μαζί τῆς τῆ ζωῆς μιᾶς ἄλλης ὑπάρξεως, κι' εἶχε κάνει νὰ τρέξουν πικρὰ δάκρυα, ἐκεῖ πού μποροῦσε νὰ δώσῃ χαρὰ κι' εὐτυχία.

Ἐτοί ἡ σκέψιν τοῦ γύρισε 16 ὀλόκληρα χρόνια πίσω. Ἦταν ἕνα ἴδιο ψυχρὸ φλεβαριάτικο βράδυ καὶ καθόταν ἐκεῖ, στὸ ἴδιο σαλόνι. Σὰν καὶ σήμερ, ὁμοία καὶ τότε, μιὰ γλυκεῖα θαλαπωρὴ ἀπλωνόταν στὴν κάμαρ. Σ' ἕνα κρυστάλλινο βάζο, τοποθετημένο κοντὰ στὸ παράθυρο, ἕνα μπουκέτο χειμωνιάτικα τριαντάφυλλα, κόκκινα σὰν φωτιά καὶ σὰν αἷμα, ἀρωματίζανε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὴν ἀπαλὴ μυρωδιά τους. Ἀπέναντί του, ὠραία σὰν ἕνα ὄνειρο, χαριτωμένη καὶ γλυκεῖα σὰν θεὰ τοῦ Ὀλύμπου, καθόταν ἡ Κλαίρη, ἡ παιδικὴ φίλη του. Μ' ἀντίς γιὰ τὴν τρυφερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις πού καρτεροῦσε νὰ τῆς κάνῃ—ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει νὰ ἐλπίζῃ—τῆς ἀνάγκαιε τὴ συντομὴ ἀναχώρησίν του γιὰ ἕνα ταξίδι μακρυνῶν... Καὶ θυμόταν τώρα μὲ πόνο τὴν ἀγωνία πού ζωγραφίστη τότε στὰ γλυκὰ μπλὲ μάτια τῆς φίλης του, τὴ θανάσιμη χλωμάδα πού ἀπλώθηκε στὴ μορφὴ της.

Καὶ ὡστόσο, μ' ὅλο πού κατάλαβε πόσο ἦταν σκληρὸς, ἀν κι' ἀντιλήφθηκε καλὰ πὼς μ' αὐτὸ ποῦκανε δὲν ἐπλήγωσε τὴν Κλαίρη μονάχα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο του ἑαυτὸ, κατάρθωσε ν' ἀντισταθῇ, νὰ μὴν ἀλλάξῃ γνώμη. Κι' ἐφυγε ἀφίοντας μιὰ ψυχὴ σ' ἀγωνία, πού ἐνοιώθε πὼς ἦταν μεγάλη κι' ὀδυνηρή.

Καί, γιὰ ν' ἀλαφρώσῃ τὴ συνείδησίν του, πού τὴν ἐνοιώθε ὑπεύθυνον γιὰ τὴν πράξιν του αὐτὴ, ἔλεγε: «Θὰ παρηγορηθῇ, ὦραία, νέα καὶ πλούσια, ὅπως εἶναι, θὰ παντρευτῇ γρήγορα καὶ θὰ λησμονήσῃ».

Καὶ ὅμως εἶχε μάθει πὼς εἶχε στὸ μεταξὺ ὀρφανέψει καὶ δὲν εἶχε παντρευθῇ.

Καί, ὅπως περίμενε, στὸ μικρὸ σαλονάκι, ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ του, πὼς τολμοῦσε νὰ ἐπιμένῃ νὰ τὴν ξαναδῇ, ἀφοῦ τὴν ἔκανε τόσο νὰ ὑποφέρῃ.

Μὰ πρὶν νὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τοῦ τὸ ἐρώτημα, ἀνοίξεν ἡ πόρτα ἀπὸτομα καὶ μπήκεν ἡ Κλαίρη. Μὰ δὲν ἦταν ἡ Κλαίρη πού εἶχε ἀφίσει πρὶν 16 χρόνια, μέσα σὲ μιὰ ἀπεργραπτὴ ἀνοιξιὰτικὴ ὁμορφιά, ἀλλὰ μιὰ γυναικὴ δεμένη μ' ἕνα ὕψος γλυκὸ, πού διάβαζε κανεὶς σ' αὐτὸ μιὰ βαθεῖα μεγαλυχία, πού τὴν ἔκανε ἴσως περισσότερο συμπαθητικὴ. Στ' ἀντίκρουσμά του τὰ ἔχασε. Γρήγορα ὁμοῦς συγκράτησε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ προχώρησε σ' αὐτὸν μ' ἀπλωμένο τὸ χέρι, σὰ νὰ μὴ μεσολάβησε ποτὲ τίποτε μετα-

στιγμὲς, ὕστερα σὰ νάχε πιά καταλάβει, μὲ τὰ μάτια ὄγρᾳ, ἀπ' τὴ δυνατὴ συγκίνησιν, ἐσηκώθηκε ἀργά, ἐπλησίασε τὴ νέα «Λίλιαν», τῆς ἐχάιδεψε τὰ μαλλιά, ψιθυρίζοντας «ναί, ναί, εἰν: τὰ μαλλιά τῆς Λίλιαν» καί, χαμογελώντας μέσα ἀπὸ δυὸ δάκρυα, «ὥστε... ἐσένα ἀγαπάει... ἀγαπάει τρελὰ... ἐξακολουθεῖ νὰ σ' ἀγαπᾷ... ὅπως τότε...» Καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε ξανά τὸ φίλο του, ἐπλησίασε τὸ τηλέφωνο κι' ἐπῆρε τὸ ἀκουστικόν.

— Ἀλλό, εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησιν... Ἀλλό, ἐσὺ εἶσαι Ἀρθουρ... Ἐσὺ εἶσαι, παιδί μου... Ἀκούει: προχθὲς μοῦ μίλησες γιὰ κάποιο σου αἶσθημα καὶ φάνηκα σκληρὸς... Τώρα... τώρα... ξέρω ποῖα εἶνε ἡ ἀγαπημένη σου... ναί, ναί... τὴ γνωρίζω... Καίρὸ; βέβαια, πολὺ καιρὸ! Εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια... Ναί... τρέξε λοιπὸν ἀμέσως... Ἡ ἀτόφασή μου; Θὰ τὴ μάθῃς ὅταν ἔλθῃς... Τρέξε... εἶνε ἐδῶ κι' ὁ... ὁ πεθερός σου!

MARY BODO3

ξύ τους, σὰ νάχαν μόλις λίγες μέρες νὰ ἰδωθοῦν ἐκεῖνη συζητοῦσε τώρα μαζί του μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀταραξία, ἐνῶ ἐκεῖνος αἰσθανόταν μιὰ ἀλλόκοτη ταραχή. Τέλος ἐτόλμησε νὰ τῆς πῇ.

— Δὲν ξέρω γιὰτί, μὰ θαρρῶ Κλαίρη πὼς δὲν πέρασαν 15 χρόνια ἀπὸ τότε, πὼς εἶναι μόλις χτές. Νομίζω πὼς ἀκόμη συνεχίζεται ἀδιατάρακτο τὸ παλῶ μου ὄνειρο.

Σάπασε λίγο καὶ συνέχισε.

— Τὰ νειάτα μας δὲ σβῦσανε Κλαίρη, ἀκόμα. Ἄν ἤθελες, μποροῦσαμε νὰ συνεχίσουμε τὴ σελίδα τῆς ζωῆς μας ἀπὸ κεῖ πού σταματήσαμε.

Ἀπ' τὰ ὠραία καὶ μεγαλυχολικά μάτια της, πέρασε ἀστραπιαία ἡ ὀδυνηρὴ σκηνὴ τοῦ χωρισμοῦ των, ὅλες οἱ πικρὲς μέρες τῆς σκληρῆς ἀναμονῆς τοῦ γυρισμοῦ τοῦ τόσο καιροῦ, ἡ δεκαεξάχρονη πικρὴ σκληρὴ μοναξιά της, κι' αὐτὸ τὴν ἐξαγρίωσε.

Γύρισε τότε σὲ κείνον καὶ τοῦπε μὲ φωνὴ σταθερή.

— Τὸ παρελθόν, Ρενέ, ἔχει πεθάνει. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ νὰ ξεχάσουμε...

— ὦ, ἀναστέναξε ἐκεῖνος, μοῦ φαίνεται ἀδύνατο.

— Πολλὰ πράγματα φαίνονται ἀδύνατα, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη, μὰ γίνονται δυνατότα...

Ὁ Ρενέ κατάλαβε πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ἐξ αἰτίας τοῦ εἶχε καταστραφῇ τὸ μέλλον τῆς Κλαίρης καὶ τὸ δικὸ του μαζί. Ἐβλεπε τὴ ζωὴ του ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς ἄδεια. Κι' ἕνα πικρὸ δάκρυ θόλωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του τὰ μάτια του καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ πόνος ἐσφίξε στὰ σουβλερὰ νύχια τοῦ τὴν ψυχὴ του.

— ὦ, πρόφερε τότε, μὲ φωνὴ πού ἔδειχνε ὅλο τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς του, γιὰτὶ θέλεις νὰ μὲ θυμίσῃς Κλαίρη τὴν ἀδικία πού σοῦκανα, καὶ γιὰτὶ ζητᾷς, γιὰ νὰ νιώσω τὸ σπαραγμὸ, πού δοκίμασες ἕνα καιρὸ, ἐξ αἰτίας μου, νὰ υποβάλλῃς γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὴν ψυχὴ σου τὸ μαρτύριο τῆς πικρῆς μοναξιάς πού σὲ κυκλώνει; Τὸ ξέρω, τὸ συναίσθάνομαι καλὰ, ὅτι ἐφέρθηκα σκληρὰ ἀπέναντί σου, ὅτι, ἀπὸ ἕνα καπρίτιο πού δὲν μπόρεσα ποτέ μου νὰ ἐξηγήσω, σὲ ἀφῖσα τὴν στιγμὴ πού μὲ λαχτάρα περίμενες νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ καρδιά μου ἐνοιώθε τοὺς παλμούς σου, ὅτι σ' ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ ὅπως μὲ λάτρευες! Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος νὰ χωρίσουμε τώρα, ἀφοῦ τὰ αἰσθηματά σου δὲν ἄλλαξαν, ἀφοῦ τὰ μάτια σου, πού θολῶνον τὰ δάκρυα, πού μὲ δυσκολῖα κρατᾷς, μοῦ τὸ λέν καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε, ὅτι ἐγὼ ἡμουν καὶ μένω ὁ μοναδικὸς τῆς ζωῆς σου ἑρῶτας!

— Δυστυχῶς, Ρενέ, πρόφερε μὲ φωνὴ ραγιδμένη μὰ σταθερὴ, εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά γιὰ ν' ἀναστήσουμε ἕνα αἶσθημα πού πέθανε πρὶν ἐκδηλωθῇ. Τὰ χρόνια γέρασαν τὸ κορμί κι' οἱ καὶ μὲν τὶς καρδιές μας...

Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ χωριστοῦμε καὶ πάλι, Ρενέ. Ἡ ἀπόφασή της ἦταν ἀμετάκλητὴ. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἐφυγε πεισμένος, ὅτι εἶχεν ἔρθει ἀργά.

JEAN DE MIOMANDRE

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και έτοιμαζότανε μεθοδικά για τὸ τελειωτικὸ χτύπημά της τὸ ὁποῖο καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταφέρει, ἕνα χτύπημα πούγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ διαδραματισθοῦν τὰ φρικτὰ γεγονότα πού σὲ λίγο θὰ ἐξιστορήσωμε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΑΠΟΔΙΩΓΜΕΝΗ

Ὁ Κούρτης δὲν ἀγαπῶσε τὴν Νότα. Οὔτε τὴν ἐξήλενε. Ἦτανε ἄλλως μιὰ γυναῖκα πού τ' ἄρεσε σήμερα, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄλλη καλύτερη. Ἐκανε ὅ,τι μπορούσε νὰ τῆς ἄρση, κι' αὐτὸ ἀπὸ ἐγωϊσμὸ· ἀλλ' οὔτε σὶά σοβαρὰ τὴν εἶχε παρμένη. οὔτε καὶ φαντάσθηκε πὼς ἐκείνη ἦταν δυνατό νὰ ἐλπίξῃ ὅτι θὰ τὸν ἔπερνε ἄνδρα τῆς.

Ἐν τοῦτοις ἐνοιῶθε κάποια ἀντιπάθεια γιὰ τὸ Στέλιο, τὸ ὡχρὸ ἐκεῖνο παιδί, πού ἤξερε ὅτι τὸν διαδεχότανε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἐρωμένης τ.υ. Τού εἶχε εἰπεῖ πὼς ἦταν ἀρραβωνιαστικός της. Ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ἀρραβῶνας δὲν εἶχε γίνει, καταλάβαινε ὅτι ὁ Στέλιος ἦταν ἐρωμένος της καί, ἴσως, ἦταν ὁ ἀνθρῶπος τῆς καρδιάς της.

Τὸ παιδί ἐκεῖνο ἦταν κατώτερό του σ' ὅλα. Καὶ στὴ θέση, καὶ στὴν οἰκονομική του κατάσταση. Ἦτανε ὅπως νέος. Ἦταν συμπαθητικός, ὑπεριερούσε ἀπ' αὐτὸν σὲ τόσα σημεῖα, ἀδιάφορο ἂν ὑστερούσε τόσο σὲ σοβαρότερο. Ὑπεριερούσε ἀκόμη καὶ στὴν ἐλαφρότητα πού εἶχε, νὰ δέχεται νὰ τὴν πᾶρη γυναῖκα του.

Ὅταν ἡ Νότα ὑπελόγιζε ὅλα αὐτά, ἦτανε φανερό γιὰ τὸν ἀνεγκώτῃ. Διόλου παράδοξο νὰ τὸν συμπαθοῦσε, ἀκόμη καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦσε. Πάντως ἤθελε νὰ μὴν τὸν χάσῃ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λ γ, πολλὰς φ' ὅς, ἔδ' ἔξε πὼς ἤθελε νὰ κρυφτῇ, καὶ γι' αὐτὸ τὸν παρουσίαζε γι' ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

Αὐτὴ τῆς λοιπὸν ἡ συμπάθεια, πού τὸν πείραζε τὸν ἐγωϊσμὸ, τὸν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται στὴν ἀρχὴ ἀντιπάθεια, ἔπειτα κακία, καὶ τώρα μῖσος, σὺ δὲν, ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνόητου, πούβλεπε πὼς σερνότανε σὶά πόδια τῆς γυναῖκας πού εἶχε αὐτὸς φιλενάδα του.

Ὅταν ἀντελήφθῃ ὅτι εἶχε γίνει κατάχρηση, δουλιάσε πραγματικὴ χαρὰ, γιὰτὶ ὑποψιάσθηκε ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνος πού τὴν ἔκανε ἦταν ὁ Στέλιος. Ἄν ὑπῆρχε πραγματικὰ κατάχρηση—καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸ βεβαιωθῇ—ἂν ὁ δράστης ἦταν ὁ Στέλιος, θὰ μπορούσε νὰ συνιγίψῃ τελειωτικὰ τὸ ἀνόητο ἐκεῖνο παιδαρέλλι πού εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ μὴ διακόψῃ τὶς σχέσεις του μετ' ἡ Νότα, τὴν στιγμὴ πού εἶδε ὅτι ἐγνωρίσθῃ μαζί του.

Ἐστὶ ὁ Κούρτης καὶ ὁ Στέλιος ἐνοιῶσαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον μῖσος. Ὁ Κούρτης θάκανε ὅ,τι μπορούσε νὰ τὸν συντρίψῃ, ὁ Στέλιος, ἔκανε ἀκόμη τρομερότερες σκέψεις. Εἶχε μάθει ὅτι γινότανε ἔλεγχος. Φοβότανε ὅτι ἡ κατάχρησή του θ' ἀνεκαλύπτετο. Αὐτὸς θὰ πῆγαινε στὴ φυλακή, κι' ὁ Κούρτης, χωρὶς

κ' μιὰ δυσκολία πιά, θὰ τὸν ἀντικατοῦσε στὴν ἀγάπη τῆς Νότας. Ὑποψιάζετο ἀκόμη ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀδιαλλαξίας τῆς ἀγαπημένης του. Μπορεῖ νὰ πειράχθῃ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Πιπίτσας—καὶ τῆς ἔρχινε γι' αὐτὸ δίκιο. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θάδειχνε τέτοια σκληρότητα, ἂν δὲν στηριζότανε σὲ κάποιο ἄλλον, ἂν δὲν εὑρίσκε κάποιον καλύτερο ἄλλον. Ἐστὶ τὸν θεωροῦσε γιὰ τὸν αἴτιο τῆς ἀπελπισίας του. Μισοῦσε τὴν Πιπίτσα πολὺ, ἀλλὰ μισοῦσε τὸν Κούρτη περισσότερο, καὶ μέσα σὲ τὸ θολωμένο μυαλό του εἶχε σφηνωθῇ μιὰ ἔμμορη σκέψη, ἡ τρομερὴ σκέψη νὰ παραφυλάξῃ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Κάθε φορὰ πού κατάληγε νὰ βεβαιώνῃ τὸν ἑαυτοῦ του, ὅτι θὰ τὸν σκότωνε, ἐνοιῶθε ἀνακούφιση. Τὸ μυαλό του ἡρμούσε περισσότερο. Γεμάτος αἰσιοδοξίᾳ, πῆγαινε καὶ ἔπερνε κοκκαίνη, καὶ παραδινότανε στὴς ψεύτικους παραδείσους τῆς νευρικής του ἔξαρσης, πού τὴν διαδεχότανε ἔπειτα ἡ ἀτονία, ἡ ἀπελπισία, τὸ μῖσος πρὸς ὅλους, ἡ ζαλάδα καὶ ὁ πονοκέφαλος.

Ἐστὶ οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἐρατοῖ τῆς Νότας ἐτοιμάζοντο γιὰ ἕνα ἐξοντωτικὸ πόλεμο. Καὶ ἡ Κωνσταντίνα, χωρὶς νὰ εἶναι συνειδημένη μετὰ τὸν ἕνα, ἐβοηθοῦσε εἰς τὴν ἀποτροπαιχτή λύση τῆς τραγωδίας, τῆς ὁποίας αὐτὴ ἦταν ὁ δημιουργός.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἡ κατάχρηση, εἶχεν ἐξακριβωθῇ ἐντελῶς. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὁ Κούρτης ἦταν βέβαιος καὶ εἰδοποίησε γι' αὐτὸ καθὼς ἔβρουσε τὴ Νότα. Τώρα ἡ ἀποκαλύψῃ ἦταν τέλεια καὶ γι' αὐτὸ βέβαιο πὼς δράστης ἦταν ὁ Στέλιος. Εἶχε γίνει τὶς ἡμέρες πού ἀντικαθιστοῦσε τὸν ταμῖα. Ἡ πλαστότης τῶν ὑπογραφῶν ἦταν φανερὴ. Ἡ αὐτὸς ἡ κάτοικος ἄλλος ὑπάλληλος εἶχε βοηθήσει σὲ ἔγκλημα. Ἀλλὰ πούδ' ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐξασπτήσῃ καὶ νὰ τὸν κἀν ἀκούσιο ὄργανο τοῦ ἐγκλήματός του; Ἐκαμε τὴν ἐκδυσί του, ὅπου ἐξέθετε τὶς παρατηρήσεις καὶ τὶς ὑποψίες του, καὶ τὸν ὑπόβαλε στὴ διεύθυνση.

Ἀλλ' ὁσοδήποτε καὶ ἂν προσπάθησαν νὰ κρατήσουν μυστικὴ τὴν ἀνακάλυψη καὶ τὶς ὑποψίες, ἐγίναν γνωστές. Ἡ εἰδηση κινέτο κλοπορούσε ἀπὸ στόματος σὲ στόμα καὶ ἀπὸ ἐχεμύθεια, τὴν ἔμαθε σχεδὸν ὅλη ἡ Τράπεζα.

Ἡ Πιπίτσα, ἂν καὶ τὸν περίερε, κι' εἶχε εἰδοποιήσει γι' αὐτὸ καὶ τὴ Νότα καὶ τὸν Στέλιο, τρόμαξε ὡς τόσο μόλις πληροφορήθηκε ὅτι ὁ ἔλεγχος ἐτελείωσε καὶ τὸ πόρισμα ὑπεβλήθηκε.

Εἶχε πιστέψει πὼς ὁ παιδικὸς φίλος τῆς θ' ἀνοίγε τὸ μ' εἰς τοῦ ἐν τῷ μετὰ. Εἶχεν ἐλπίσει πὼς ἡ Νότα θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ δείξῃ ἐμπρακτικὴ μετάνοια πρὶν ἢ πράξῃ τοῦ ἀνακαλυφθῇ. Ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα ἀπ' αὐτά. Ὁ μὲν Στέλιος τὴν ἔβρισε, ὁ δὲ Νότα τὴν ἐδίωξε. Καὶ τώρα εἶνε ἀργὰ πιά. Ἡ δικαιοσύνη θ' ἀπλῶνε τὸ χέρι τῆς, θὰ τὸν ἔπιανε καὶ θὰ τὸν σφενδονίξῃ στὴν καταστροφή. Κι' ἐστὶ ὁ ἐρωτᾶς του, πού ἀρχισε μέσα σ' ἕνα σπῆτι τῆς ἀπώλειας, πού αὐξήθηκε σὲ ὑποπτο περιβάλλον τῶν δῆθεν ἀριστοκρατικῶν συναθροίσεων, σὶά σπῆτια ὅπου ἔπερναν νερκαϊκὰ καὶ σὶά χαρτοπαίγνια ὅπου διεφθερόντο συνειδήσεις, ὁ ἀνόςιος αὐτὸς ἐρωτᾶς του, θάβρυνε μέσα στὴ φυλακή.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ πούμαθε τὴ θλίβερὴ εἰδηση, δὲν θέλησε νὰ πᾶρη περιπάτο μετ' ἡ φίλες τῆς, δὲν ἐργάσθηκε, δὲν ἔφαγε. Κλείστηκε στὴν κἀμαρά της, καὶ παραδόθηκε σὲς ἀπελπιστικὲς σκέψεις τῆς.

Τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, καὶ παρ' ὅλα ὅσα τῆς εἶχαν συμβῇ, δὲν εἶχε πᾶψει νὰ νομίσῃ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό: ἦταν ἀδύνατο νὰ παραδεχθῇ πὼς ὁ Στέλιος δὲν ἦταν δικός της.

Τὶ ἂν τὴν εἶχε βροῖα κι' ἂν τὴν εἶχε προσβάλῃ; Τὶ ἂν τῆς εἶχε δηλώσῃ πὼς τὴν μισοῦσε, καὶ πὼς μόνον τότε θάδειχνε ἐνδιαφέρο γι' αὐτὸν, ἂν τὸν βοηθοῦσε σὲν ἐρωτᾶς του καὶ προσ-

παθοῦσε τὰ πείσῃ τὴ Νότα πὼς ἔπρεπε αὐτὸν μονάχα ν' ἀγαπᾷ. Τὶ ἂν δὲν ἄφισε προσβλητικὸ λόγο πού νὰ μὴν τῆς τὸν ῥῖξῃ κατὰμουτρα, καὶ προσέτις ὑπαινιγμούς μετὰ τὸς ὁποίους νὰ πληρώσῃ τὴν ἀφροσύνη της; Ὁ Στέλιος ἦταν ὁ ἀνθρῶπος πού ἀγαποῦσε καὶ μ' ὅλα αὐτά, πού τὸν ἀγαποῦσε ἔτσι ὅπως ἦταν, τέτοιον ὅπως τὸν εἶχε κάνει ἡ ὀλέθρια ἐκείνη ἀγάπη του, τὸν ἀγαποῦσε καὶ καταχραστή, ὅπως θὰ τὸν ἐλάτρευε καὶ βολοφόνο ἀκόμη.

Τὸν ἀγαποῦσε ἡ Μάταια ἀγωνίσθηκε, τὶς ἡμέρες πού πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή της στὴ Νότα, νὰ τὸν ξεχάσῃ. Ἀνάφελα ἐπεκαλέσθηκε τὴ λογικὴ γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ σκληρὰ συμπεράσματά της, σύμφωνα μετὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε ν' ἀσχολῆται πλέον μ' αὐτὸν, πού εἶχε τόσο τυφλωθῇ, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ τὸν γκρεμνὸν ὅπου ἔπεσε. Τὸν ἀγαποῦσε. Κι' αὐτὴ ἡ ἀγάπη τῆς, ἔτσι τυφλὴ ὡς ἐκείνη τοῦ Στέλιου γιὰ τὴ Νότα, τὴν ἐσπρώχνε κι' αὐτὴν σὲς πῖδ παραδόξες ἐπιθυμίες, τῆς ἐνέπνεε θυσίες σκληρὰς, μετὰ τὶς ὁποῖες ἤθελε νὰ δείξῃ τὸ μέγεθος τῆς λατρείας τῆς.

Ἐκεῖνος τὴν περιφρονοῦσε. Πόσο θάθελε νὰ τοῦ πλήρωνε αὐτὴ τοῦ τὴν περιφρόνηση μετὰ ἐκδούλευση, νὰ κἀν γι' αὐτὸν μιὰ θυσία, πού, ὅσο μεγαλύτερη θάτανε, τόσο καλύτερα θάδειχνε τὴ διαφορά τῆς δικῆς τῆς ἀπ' ἐκείνη πού φιλοτέχνησε μετὰ τὴν πόρωσή της, τὴ δυστυχία του.

Μιὰ θυσία! Καὶ νὰ πού ἡ εὐκαιρία πού ζήτησε, τῆς δινώτανε ἔτσι γρήγορα. Μιὰ θυσία γι' αὐτόν! Ποιὰ θυσία;

Ἦταν τόσο τρομερὴ ἡ σκέψη πού τῆς ἐρχότανε κάθε φορὰ πούκαμε σὲν ἑαυτοῦ τῆς αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, ὥστε τῆς ἔβρισε μετὰ τὸν ἐρωτᾶ τῆς, σὲν θάθελε νὰ ἀπαλλαγῇ ἔτσι ἀπὸ τὴν ὀληρῶτητά της, ἐβρῆματίζε μέσα στὴν κἀμαρά της μονολογοῦσα. Ποιὰ ἐξέλξη θὰ εἶχαν τὰ πράγματα;

Ἡ κατάχρησις εἶχε ἀνακαλυφθῇ. Οἱ ὑπόνοιες θὰ ἐβάρυναν τὸν Στέλιο, ἐκεῖνος ἀσφαλῶς θὰ ὁμολογοῦσε τὴν ἐνοχὴ του. Θὰ τὸν ἐπαιναν, θὰ τὸν κατὰγγελλαν, θὰ φυλακίζότανε γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ θάβγαίνε στυγματομένους ἔπειτα, ἀνίκανος γιὰ κάθε δουλειά, φθισικὸς ἴσως, ἀφροῦ ἦταν ἔτσι ἀδύνατος καὶ ἀσθενικός, ἕνα κουρέλι πού δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀνδῆξῃ στὴν καταιγίδα μιᾶς ἀβύσταν τῆς ζωῆς.

Ἡ κατὸ στροφή θάταν τελεωτική. τίποτα δὲν θὰ τὸν ἔσωζε. Σοφλοῦσε μιὰ γιὰ πάντα, ποτὲ πιά δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναπάρῃ τὴν ὑπόληψη πούκαμε. Τὶ κι' ἂν τὸν περιέμενε ἔως ὅτου νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή, καὶ τὶ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ κἀν μετὰ τὴν παρηγορητικὰ λόγια τῆς, μετὰ τὴ συνοροφία τῆς, πού σὲ κατω-κάτω μπορεί νὰ μὴν τὴν ἤθελε οὔτε τότε, ἀφροῦ μετὰ τέτοια ἀγανάκτηση ἦν ἀπέκρουε τώρα;

Περιφρονοῦσε, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν τιμῶν, χωρὶς κανενὸς τὴν ἐκτίμησι, μετὰ τὸ στίγμα τῆς ἀτιμωτικῆς πράξεώς του, θὰ ζοῦσε σὲν περιθώριό τῆς ζωῆς, θάσπερνε ἔως τὴν τε.

λευταία πνοὴ τὸ δόλιο κορμί του, χωρὶς συμπάθειες καὶ χωρὶς φίλους. Γιατὶ ποῖος θὰ κῦταζε μετὰ συμπονια ἕνα πλαστογράφο πούμεινε μετὰ τὸ στίγμα τῆς πλαστογραφίας ἀλλ' ὅχι καὶ μετὰ τὸ λεπτὶ τῆς;

Ἀπελπιστικὲς σκέψεις τὴν βασανίζανε. Δὲν μπορούσε νὰ ὑπομένῃ αὐτὴ τὴν καταστροφή. Π.στενε πὼς δὲν θὰ τῆς ἦταν δυνατό νὰ ζῇσῃ, ὅσοτα ἀπὸ τὴν καταστροφή του. Καὶ γιὰτὶ ἄλλως τε νὰ ζῇσῃ ἀφροῦ ἡ ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας θὰ χανότανε γι' αὐτὴν κι' ἡ ζωὴ δὲν θάχε κανένα θέλγητρο πιά; Μαζὶ μετὰ κείνον θὰ καταστρέφετο κι' αὐτὴ. Γιατὶ ὅμως νὰ χανότανε δυὸ; Δὲν ἔφτανε ἡ θυσία τοῦ ἐνὸς μονάχα;

Ἀρχισε καὶ πάλι τὶς ἀπελπιστικὲς σκέψεις τῆς. μ' ἄλλη σιὰ, ἀλλὰ κατάληγε σὲν ἴδιο τέλος: Γιατὶ νὰ καταστραφοῦν οἱ δυὸ ἀφροῦ θάφτανε νὰ πᾶθῃ ὁ ἕνας; Κι' ἀφροῦ ὅταν συνετρίβετο ὁ Στέλιος θάβρυνε κι' ἐκείνη, γιὰτὶ νὰ μὴ θυσιασθῇ αὐτὴ, ἀφροῦ ἡ δικὴ τῆς θυσία δὲν θάβλαπτε καθόλου ἐκεῖνον; Ὅπως ἡ ἄλλως δὲν σωζότανε. Ἀς ἐφρόντιζε τοῦλάχιστο νὰ σώσῃ ἑκείνον!

Ἐστὶ μ' αὐτοὺς τοὺς καταπληκτικούς συλλογισμούς, πού ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς ἐρωτικῆς τῆς ἀπελπισίας, ἔφτανε πάντοτε στὴν

ἐμμορη ἰδέα νὰ θυσιασθῇ αὐτὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Στέλιο. Ἀξίζει νὰ τὸ κἀν. Θυμότανε τὴν συμπεριφορὰ του, θυμότανε γιὰ τὴν περιφρόνησή του καὶ γιὰτὶ ἔδωσε τὸ δικαίωμα στὴ Νότα νὰ τῆς μιλήσῃ μετὰ τὸν τρόπο πού τῆς ἐμίλησε, ἀλλὰ γρήγορα ξανάπερνε τὸ δρόμο πού τῆς ἔδειχνε ἡ βαθεῖα, ἡ μέχρι νοσηρότητας, ἀγάπη τῆς γιὰ τὸ Στέλιο. Νὰ πεθάνῃ, νὰ ἤθελε νὰ πεθάνῃ. Ἀλλ' ὁ θάνατός της δὲν θὰ τὸν ἔσωζε. Ἐνὼ μιὰ τῆς θυσία, μιὰ ἄλλη τῆς θυσία...

Ὅρες ἀτέλειωτες πελαγοδρομοῦσε σὲν ὠκεανὸ τῶν ταραγμένων σκέψεων τῆς. Ζήτησε ναῦν μιὰ ἄλλη λύση, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε· προσπαθοῦσε νὰ πᾶρη τὴ δύναμη νὰ διώξῃ αὐτὲς τὶς βασανιστικὲς ἰδέες πού βομβοῦσαν ἀδιάκοπα σὲν μυαλό τῆς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ καταλήξῃ σὲ μιὰ ἐνάντια ἀπόφαση.

Ἐπρεπε νὰ προσφῇ τὸν αὐτὸ τῆς γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Στέλιου. Ἐπρεπε νὰ σβύσῃ τὴ ζωὴ, τὰ ναιῖτα, τὰ ὄνειρα, τὶς ἐλπίδες τῆς. Ἀν ἤθελε νὰ τὸν σώσῃ, ἔπρεπε νὰ πᾶρη αὐτὴ τὴν εὐθύνη ἐνὸς ἐγκλήματος πούκαμε ἐκεῖνος, γιὰ τὸ χατήρι, τὰ καπρίτσια καὶ τὴν κακία μιανῆς ἄλλης!

Τὰ σκεπτότανε ὅλα αὐτά καὶ δὲν ἐτρόμαζε. Ἀγανακτοῦσε καὶ ἔλπιε, πόνανε καὶ πνιγότανε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔφευγε ἀπ' αὐτὸν τὸν κατήφορο. Θεωροῦσα τὴ θυσία τῆς σὲν ἕνα κακὸ ἀναπόφευκτο καὶ ἀναπολοῦσα τὶ ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ, δὲν μπόρεσε νὰ βαστήξῃ τὰ δάκρυα. Ἡ φλογισμένη καρδιὴ τῆς ἐξέσπασε. Ἐπρεσε πρηνὴς σὲν κρεβάτι τῆς καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμούς.

Ἀποκοιμήθηκε ἔτσι. Ὅνειρα ἄγρια τὴν ἐβασάνισαν ὅλη τὴ νύκτα. Τρομεροὶ ἐφιάλτες τὴν τυραννοῦσαν ἀδιάκοπα. Κι' ὅταν τὸ πρῶτ' ἐξυπνήσῃ, ξανάρχισε νὰ χύνῃ θερμὰ δάκρυα γιὰτὶ εἶχε πᾶρει πιά ὀριστικὴ τὴν ἀπόφασή της. Ἐτακτοποίησε τὰ πράγματά της, ἐτοιμάσθηκε καὶ πῆγε πρῶτῃ ἀπ' ὅλους στὴν Τράπεζα. Ἐφίαζε τὰ χαρτιά της, ἐκάνονσε τὴ δουλειά της, καὶ ὅταν ἤθελε ὁ γενικὸς διευθυντῆς, ζήτησε νὰ τὸν ἰδῇ.

Τὴν ἐδέχθη. Κι' ἐκείνη μετὰ ζωερὴ ταραχὴ, πού μάταια προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ, τοῦ ζήτησε τὴν ἐπιείκειά του γιὰ τὸ ἔγκλημα πούκαμε.

— Ἄλλο αὐτό! εἶπε ἐκεῖνος. Γιὰ ποῖο ἔγκλημα μοῦ μιλάτε; — Ἐκαμε μιὰ πλαστογραφία! Ἐξαπάτησα τὴν ὑπηρεσία καὶ κατώρθωσα νὰ πάρω χρήματα.

Ἦταν δυνατό; Αὐτὸ τὸ κορίτσι πού τὸ θεωροῦσαν ὡς μιὰ καλὴ ὑπάλληλο ἱκανὴ καὶ ἐντιμὴ, ἦταν δυνατό νὰ εἶχε κἀν πλαστογραφία, ἦταν δυνατό νὰ ξεγελάσῃ τὴν ὑπηρεσία καὶ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὰ ψεύτικα ἐντάλματα; Ἀρνῆθηκε νὰ τὸ πιστεύσῃ ὁ διευθυντῆς. Ἦταν τόσο τερατῶδες τὸ πρᾶγμα, ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο ἡ ὁμολογία τῆς, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὴν παραδεχθῇ.

Τὶ ἐσθμαινεν ὅμως ἂν τὴν νομίζανε καλὴ, ἀφροῦ εἶχε γίνει κατάχρησις, κι' ἀφροῦ ἡ ὁμολογία τῆς ἦταν ρητὴ; Ἡ Πιπίτσα ἤξερε τοὺς ἀριθμούς τῶν ψεύτικων ἐνταλμάτων, καὶ τοὺς ἀνέφερε. Ἦξερε τὴ ποσὰ πού εἶχε πᾶρει ὁ Στέλιος καὶ τὰ εἶπε. Αὐτὰ πού ἔλεγε συν-ἐπιπταν ἱκανῶς μετὰ τὰ ἐξαγόμενα τοῦ ἐλέγχου κι' ἦταν ἀφέλεια, ἂν ὅχι τίποτ' ἄλλο, ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς ὁμολογίας τῆς. Τὴν ἐρώτησε γιὰ ὅλα. Ἐκείνη πού εἶχε σχεδ. ὅσοι τὶ θάλεγε, ἐπρυσπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πράξιν τῆς καὶ γύρεψε καὶ πάλι τὴν ἐπιείκειαν, παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ ἐργάζεται χωρὶς μισθό, γιὰ νὰ ξεπληρώσῃ τὰ χρήματα πού ἔκαλεψε.

Ὁ διευθυντῆς τῆς ἐμίλησε ἀλότομα, τὴν φοβέρισε, τῆς εἶπε πὼς θὰ φερνῶτανε σκληρὰ καὶ τὴ διέταξε νὰ γυρίσῃ στὴ θέση τῆς. ἀφροῦ τῆς συνόστησε νὰ μὴν εἰπῇ ἀκόμη σὲ κανέναν τίποτα, μέχρις ὅτου ἀποφύγῃ τὸν συμβούλιο.

Καὶ γύρισε πραγματικῶς στὴ θέση τῆς, σωστὸ ῥάκος. Πίστευε ὅτι, μ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ τῆς θυσία, θὰ τὸν ἔσωζε καὶ λίγο πῖδ ἔπειτα ἔστελνε σὲν Στέλιο ἕνα γράμμα καὶ τοῦ θάλεγε ὅλα.

Ἡ διεύθυνσις τῆς Τραπέζης δέλησε νὰ μὴ γίνῃ θόρυβος πρὶν ἔξακριβωθῇ ὅλη ἡ ἔκτασις τῆς κατα-

χρήσεως, ίσως γιατί φοβώτανε ότι τὸ ποσὸν ποὺ κλέψαν ἦταν μεγάλο ἢ καὶ γιατί ὑποπιεῖσθαι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὁλόκληρης σπείρας, κι' ἐπρεπε νὰ φροντίσουν νὰ μὴ τὴν βροῦν. Φοβέρισαν τὴν Πιπίτσα καὶ τῆς συνέστησαν νὰ μὴ εἰπῇ σὲ κανέναν τίποτα. Τὴν ἐξέτασαν πολὺς φορές, τῆς ζήτησαν νὰ μαρτυρήσῃ τοὺς συνενόχους τῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνη ἰσχυρίζοτανε ὅτι δὲν τὴν ἐβοήθησε κανεὶς. Ἀρτίσαν ἐπειτα νὰ ἐξετάζον καὶ ἄλλους ὑπαλλήλους. Καὶ πρῶτον ἀπ' ὅλους τὸν Στέλιο.

Ὅταν αὐτὸς ἐπῆρε τὸ γράμμα τῆς Πιπίτσας πού τοῦλεγε τὸ εἶχε κάνει τὸν ἐπίασε ρίγος. Ἡ κλοπὴ ἀνακαλύφθη κι' ἕνας ἄλλος εἶχε ἀναλάβει τὴν εὐθύνη.

Ἦτανε δυνατό νὰ τὸ δεχθῇ;

Ἡ πρώτη σκέψη ποῦκανε, ἦτανε νὰ πᾶν ἀμέσως στὸ διευθυντὴ καὶ νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα. Πέταξε τὸ μολύβι πού κρατοῦσε στὸ χέρι καὶ σηκώθηκε. Ἀλλὰ δὲν ἔκανε οὔτε ἕνα βῆμα. Ἡ θλίβερη ἐρωτικὴ του περιπέτεια, ὁ ἐκνευρισμὸς του, ἡ συχνὴ χρῆσις τῶν ναρκωτικῶν ποῦκανε τὴν τελευταίαν ἡμέραν, τοὺς εἶχαν ἐξασθενήσει ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀδύνατη θέλησή του. Καὶ ἡ σκέψη ὅτι θὰ κλεινότανε φυλακὴ, κι' ἕνας ἄλλος θὰ γλεντοῦσε μὲ τὴ Νότα, τὸν ἐρρίξε καὶ πάλι βαρὺ στὸ κάθισμά του. Δὲν ἐπῆγε πονεμένα καὶ δὲν ἐπρόδωσε τίποτα.

Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι δὲν ἔφαγε. Διαρκῶς τὸν τυραννοῦσε ἡ σκέψη ἂν θ' ἄφινε τὴν Πιπίτσα νὰ ὑποστῇ τὴν συνέπειαν τοῦ κακοιργήματός του. Ὁ θάνατος τόσο ἀνάνδρος ὥστε νὰ τὸ δεχθῇ; Τόσο τυταπὸς, ὥστε νὰ τὴν καταστρέψῃ; Τὸ ἐδέχθηκε πράγματι.

— Θὰ φροντίσω νὰ βρῶ τὰ χρήματα! σκέφθηκε, θέλοντας νὰ δικαιολογηθῇ στὸν ἑαυτὸν, γιὰ τὴν ποταπή του συγκατάθεση. Ὁ πλῆρωσός καὶ θὰ τὴν σώσω κι' αὐτή. Ὁ θάνατός κι' ἐγώ. Ἀς μὴ μιλήσω λοιπὸν!

Ὅστε χρήματα νὰ βρῇ θὰ μπορούσε, οὔτε θὰ εἶχε τὸν καιρὸ νὰ τὴν σώσῃ, ἀφοῦ θὰ πιανότανε ἀμέσως καὶ θὰ φυλακίζοτανε τὴν ἴδια ἡμέραν πού θὰ ὑπεβάλλετο ἐναντίον τῆς μήνυσις. Ὁ πωσδὴποτε βρῆκε καὶ νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἑαυτὸν καὶ ἐφθασε στὸ σημεῖο, νὰ δεχθῇ νὰ πᾶν γιὰ λογαριασμό του στὴ φυλακὴ μὴ γυναῖκα.

Χωρὶς θόρυβο, ἀπ' ἐναντίας μὲ κάθε προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ κοινοποιηθῇ τὸ σκάνδαλο πού μπορούσε νὰ ζημιώσῃ τὰ συμφέροντα τῆς Τραπεζῆς, ὁ Κούρτης ἐξακολούθησε τὴν ἀνάκριση. Ἀποροῦσε ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος αὐτός, πῶς ἦταν δυνατό νὰ εἶχε κἀνὴν τὴν κατάχρησιν ἡ Πιπίτσα, καὶ δὲν παρέλειψε τὴν πεποισθὴν του νὰ εἰπῇ στὸ διευθυντὴ.

— Καὶ ὕστερα; ἀπάντησεν ἐκεῖνος. Καὶ ἂν ἡ λογικὴ μᾶς λέη ὅσα ὑποστηρίζετε σεῖς, τι μπορούμε νὰ κάνουμε. ἀφ' οὗ ἡ Πιπίτσα ὁμολογῇ τὸ ἐγκλήμα τῆς καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς προσφέρουνται νὰ πληρώσουν ὅσα ἐκλάπησαν;

— Ἐκάναν μὴ τέτοια δήλωσιν;

— Σήμερα τὸ πρωῒ. Τὸ ἀνόητο αὐτὸ κορίτσι εἶχε κάποια μικρὴ προκοπὴ. Ὁ θάνατός καὶ τὴν πληρώσουν μ' αὐτά, τι νὰ γίνῃ; Καὶ μὴ πού τὰ συμφέροντα τῆς Τραπεζῆς προσταθεύονται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καλὰ, θὰ ἦταν ἀνοησία ἐκ μέρους μου νὰ μὴ δεχθῶ αὐτὰ τὰ χρήματα γιατί ἦταν ἡ προκοπὴ τῆς.

— Πολὺ φυσικὰ.

— Ὑποσχέθηκα νὰ μὴν ὑποβάλω μήνυσιν, ἂν κατατεθῇ τὸ ποσόν. Ὑποσχέθηκα ἐπίσης νὰ μὴν τὴν πᾶνω ἀμέσως γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐκθῶ. Ὁ θάνατός καὶ τῆς δώσω ἄδεια, ἡ ὁποία δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ.

Ὁ Κούρτης δὲν καταλάβαινε τίποτα. Ἀφ' οὗ ἡ Πιπίτσα εἶχε ὁμολογήσῃ τὴν κλοπὴν καὶ ὅτι οἱ συγγενεῖς τῆς συγκατετέθησαν νὰ πληρώσουν

τὸ ἔλλειμμα, σημεῖον ὅτι ἡ γέλασή μὲ τὸ νὰ πιστέψῃ ὁ Στέλιος Κοντώνης ἦταν ὁ ὅρος τῆς κλοπῆς.

— Ἀφοῦ εἶναι ἐτοίμοι... ἔφη θύρις.

— Καὶ μᾶς ἐπίσης συμφέρει νὰ μὴν κάνουμε περισσότερο θόρυβο. Ἀς μείνουν τὸ πράγμα ἐως ἐδῶ.

Ἐπαψαν πράγματι νὰ μιλεῖν αὐτὴν τὴν κατὰ κράτος. Ἡ Πιπίτσα δὴλῶσε ἀσθενεῖα κι' ἐπαψε νὰ πηγαίνει στὴν Τράπεζαν, οἱ συγγενεῖς ἐπὶ ῥωσαν μὲ τὴν προκοπὴν τῆς. Τὸ σκάνδαλο δὲν ἔγινε γνωστὸν ἀλλ' ὁ Κούρτης ἦταν ἀδύνατος νὰ καταλάβῃ πῶς ἔγινε νὰ γέλασθαι τόσο πολὺ. Γιατί αὐτὸς ἐστοιχίζε μὲ τὸ κεφάλι του, πῶς κάποιος ἄλλος ἦταν ὁ ἐνοχός...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Τ Ρ Ε Λ Λ Η...

Ὅταν ἐκλήθηκε νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τὸ διευθυντὴ, ὁ Στέλιος Κοντώνης ἰσχυρίσθηκε ὅτι δὲν ἔξερε τίποτα. Ἀφίσε πολλὰ σημεῖα σκοτεινὰ στὴν ἐξέτασή του, ἀλλ' ὅμως δὲν τοῦ γύρσαν περισσότερες ἐξηγήσεις. Ἡ ὑπόθεσις ἔπρεπε νὰ σκεπασθῇ καὶ ἐσχεπάσθηκε.

Ἐφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο πορῶσεως, ὥστε ν' ἀφίση νὰ ἐνοχοποιηθῇ ἡ Πιπίτσα. ἔμαθε ὅτι ἔχασε γι' αὐτὸν τὴν προκοπὴν, καὶ δὲν αἰσθάνθηκε τύψη συνεκδήσεως. Ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας τώρα, τὸν εἶχε πιασμένο μὴ ἀποχαυνώσῃ, κι' ἐκεῖνος πού τὸν γνώριζαν ἀποροῦσαν γιὰ τὴν μεταβολή του.

Ὅλα ἐκκερμίζοντο γύρω του, κι' αὐτὸς εἶχε πάντα τὸ νοῦ του στὴ Νότα! Ἀντὶ νὰ φροντίξῃ γιὰ κείνη πού καταστράφηκε γι' αὐτόν, ξεψυχούσε στὴ θύμησιν κείνης πού τὸν κατέστρεψε, καὶ στριφογύριζε διαρκῶς στὸ σπίτι τῆς. Ἡ Κωνσταντῖνα τὸν ἐδεχότανε πάντοτε, τοῦ ὑποκρινότανε συμπάθεια καὶ δὲν τὸν ἄφινε ν' ἀπελπισθῇ.

— Ὁ θάνατός περᾶσε! τοῖ ἔλεγε. Δὲν τὴν ἔξερεις πιά; Νεῦρα εἶναι καὶ δική σου. Ἐξέρεις ὅτι σ' ἀγαπάει. Κάνε λοιπὸν ἐπιμονὴ καὶ θὰ τῆς περάσῃ.

Ὑπέφερε πού δὲν τὴν ἔβλεπε, τυραννιότανε. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὴν ἀνακούφισιν στὰ ναρκωτικά, πού τοῦ φεραντῶν τώρα μὴ διέγερσιν ἐρωτικὴ, πού τὸν ἔκαναν νὰ τὴν θυμιάται ἀδιάκοπα, νὰ τὴν ποτῇ πιδ πολὺ.

Κάθε μέραν κινεῖτο περισσότερο. Τὰ μάτια του ἐφαίνοντο πῶς χαθῆκανε βαθεῖα μέσα στὴς κόγχας τους, ἐμοιαζέ τῶν ὅταν ἕνας σκελετὸς πού πλανᾶται τὴς νύχτες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Νότας, περιμένοντας νὰ ἰδῇ φῶς στὴν κἀμαρά τῆς, τὸ φῶς πού νόμιζε πῶς τὸ φάει τὸ σκοτάδι τοῦ λογισμοῦ του, τὸ φῶς πού θὰ ζέσταινε τὴν ψυχὴ του.

Πέρασαν ἐτοί ἀρκετὲς ἡμέρες.

Μ' ὅλη τὴν κατασκοπεῖα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ποῦκανε, δὲν μπορούσε νὰ συναγῇ τὴ Νότα. Κάθε φορὰ πού χτυποῦσε τὴν πόρταν, ἡ Κωνσταντῖνα τοῦ χαμογελοῦσε παρὰ ῥάξεναν, τοῦδινε τὴς ἰδίαν ἐλπίδα, τὴς ψεύτικες καὶ τὴς στερεότυπες συμβουλές τῆς, καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ μὴ μέσῃ.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐκεῖνος ἐπέμενε. Εἶχε χάσει καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος τῆς ὑπερηφάνειας του, ἀποφοροῦσε γιὰ ὅλα. Ἡ μητέρα του τοῦ ἔλεγε πῶς ἡ γιαιὰ του θὰ πᾶθαινε ὥρα μὲ τὴν ὥραν, κι' ἐκεῖνος ἦτανε ζήτημα ἂν καταλάβαινε τι τοῦ ἔλεγε. Ἡ Πιπίτσα εἶχε θυσιασθῇ γι' αὐτόν, καὶ ἐκεῖνος δὲν εἶχε θυμηθῇ νὰ ρωτήσῃ τι ἐπινότανε.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος)

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ'ΙΓ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

— Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλοῦσα, τοῦ εἶπε, ἂν δὲν εἶχα ἔλθει ἀπὸ τῆς Ρωσίας, ἐπίτηδες γιὰ νὰ σὰς συναντήσω.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησε τὸν κόμητα ὁ Λαμβλίνος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν ἤσαστε ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ Ρουβιγνὺ καὶ δὲν πανδρευθήκατε τὴ χήρα του;

— Τὴν κλαίω τώρα, κύριε! ἀπήντησε μὲ ὑπόκωφον ὁ Λαμβλίνος.

— Ἦρθα νὰ σὰς ζητήσω σχετικὰς πληροφορίες, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσετε. Λοιπόν, ὅταν μαζὶ μὲ τὸν στρατηγὸν Ρουβιγνὺ ὁδοποροῦσαμε ἐναντίον ἐπαναστατῶν—κι' ὁ στρατηγὸς ζήτησε μόνος του νὰ μᾶς ἀκολου-

θῇ—μὴ γυναῖκα, κρυμμένη στοὺς θάμνους, τὸν ἐπυροβόλησε. Ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ αὐτόν, σκότωσε τὸ ἄλογον. Ὁ στρατηγὸς σῶθηκε, ἡ γυναῖκα συνελήφθη, ἀλλ' ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ρουβιγνὺ, μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ τὸν ρωτήσω περισσότερα ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ πειράξω τὴν γυναῖκα. Ἐκεῖνη, φεύγοντας, τοῦ εἶπε πῶς ἔκανε ὄσχημα νὰ εἶναι ἱπποτικός, γιατί μὴ μέρα θὰ μετανόουσε, καὶ ἔφυγε. Ἀργότερα μὲ παρεκάλεσε ν' ἀνοίξω μετὰ τὸ θάνατό του ἕνα γράμμα, πού εἶχε κρυμμένο σὲ μέρος πού μοῦ εἶπε. Κι' ὅταν ἐπέθανε, ἐπῆγα πραγματικῶς, βρῆκα τὸ γράμμα κι' ἐδιάβασα τὰ ἑξῆς:

«Φίλτατέ μου κόμη.

«Ἄν, μὴ μέρα, ἔλθῃ ἡ γυναῖκα πού μ' ἐπυροβόλησε καὶ φέρῃ τὸ παιδί μας, διώξῃ τὴν μητέρα, ἀλλὰ κράτησε τὸ κορίτσι, πῆγαίνε το στὸ Παρίσι καὶ τράβα ἐπειτα στὸν πύργο μου στὴ Νορμανδία. Ἐκεῖ θὰ βρῇτε τὴν περιουσίαν πού θὰ δώσω σ' αὐτή. Γύρευε νὰ σοῦ δείξουν τὴν κἀμαρά μου, μετακίνησε τὸ δρῦνο κρεβάτι μου, καὶ μέτρησε τὴς σάβδους τοῦ πατώματος. Κάτω ἀπὸ τὴν ὀγδόην ἀριστερά, ὑπάρχει μὴ κρύπτη. Ὁ θά τὴν ἀνοίξῃς καὶ θά βρῃς κάποιο χρηματοκιβώτιο, ὅπου ὑπάρχει μὴ περιουσία καὶ οἱ νέες Βαρῶνος Ρουβιγνὺ μου ὁδηγίεις.

Κατακίτρινος ὁ Λαμβλίνος ζήτησε τὴν ἀπόδειξιν ὧν αὐτὸν. Ἐκεῖνος ἀπήντησε ὅτι ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ ἦταν ἐκεῖ καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν εἶχεν ἐπάνω του. Τὴν ἔδειξε καὶ ὁ λοχαγὸς γνῶρισε τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ στρατηγοῦ.

Τοῦ ζήτησε νὰ φάνε μαζὶ στὸ σπίτι του στὴν ὁδὸ Βαβὲ ὅπου θὰ πῆγαίνε καὶ ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ, κι' ἐκεῖνος ἀναγκάσθη νὰ δεχθῇ. Ὁ κόμης ἔφυγε καὶ ὁ Λαμβλίνος παραδόθηκε σ' ἕνα φρικτὸ βασανιστήριον. Οἱ τύψεις τῆς συνεκδήσεως τὸν τυραννοῦσαν ἀδιάκοπα. Ποιὸ νέο τάχα ἀνοσιούργημα εἶχε κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πού πρόδωσε τὸν

στρατηγὸν Ρουβιγνὺ, ἔβαλε νὰ τὸν σκοτώσουν σὲ μονομαχίαν καὶ τοῦ πῆρε ἐπειτα τὴν γυναῖκα του; Ὁλητὴν ἡμέραν τὴν ἐπέρασε τυραννοῦμενος καὶ στὰς ἐννεὰ τὸ βράδυ ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ κόμητος Ἀρλέφ.

Στὸ δωμάτιο ὅπου τὸν ἔμπασαν εἶδε τὸν κόμητα καὶ δίπλα του μὴ γυναῖκα, πού μόλις τὴν ἀντίκρυσεν τὸν ἔπιασε θάμβος. Ἦταν τόσο ὁμορφὴ, ἡ καλλονὴ τῆς εἶχε τέτοια ἐπιβλητικότητά, ὥστε κατετρόμαξε. Ἀλλ' ὅμως μάταια ἐπροσπάθησε νὰ βρῇ τὴν παραμικρότερη ὁμοιότητα αὐτῆς τῆς γυναίκας μὲ τὸν στρατηγὸν Ρουβιγνὺ.

Ὁ κόμης ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ τοῦ παρουσίασε τὴν γυναῖκα. Φοροῦσε μαῦρα τὸ

ἕνα τῆς χέρι ἦταν γυμνὸ, σι' ἄλλο φοροῦσε ἕνα μαῦρον γάντι. Κι' αὐτὸ τὸ παράδοξόν τοῦ φάνηκε ἀνεξήγητον.

Μίλησαν γιὰ διάφορα πράγματα, κι' ὁ κόμης τοῦ παρεπρότεινε ὅτι τὸ πρωῒ δὲν φάνηκε πρόθυμος νὰ τοὺς συνανέυθῃ ὡς τὸν πύργον τοῦ Ρουβιγνὺ.

— Ἀ! εἶπε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρον γάντι, καρφώνουσα ἐπάνω του τὰ βλέμματά της, τὰ γεμάτα μυστηριώδη καὶ ἀκατανίκητο γοητεία. Δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀρνηθῇτε κύριε!

— Ὁ θὰ σὰς συνοδεύσω! ἀπήντησε ὁ Ἐκτωρ Λαμβλίνος σὰν ἄνθρωπος πού παραδίδεται χωρὶς ὄρους.

Ἦ ἔμελλε μὴ ὥρα ἐκεῖ. Ὅτι συνέβη σ' αὐτὴ τὴν ὥραν, ἦταν γι' αὐτόν σὰν κάποιο ὄνειρον θαμπόν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀληθινὴ σημασία εἶναι ἀκατάληπτη. Μίλησε καὶ ἄκουσε χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί ἀκούε καὶ τί ἔλεγε. Κυττάζων αὐτὴν τὴν γυναῖκα πού τὸν ἐξάλειψε καὶ τὸν ἐθάμπωνε, κρεμώμενος ἀπὸ κάθε κίνησιν τῶν χειλέων τῆς, ὑψίστατον τὴς πρώτης προσβολῆς τῆς παράδοξης ἀρρώστειας πού ἀπὸ τὸσον καιρὸ βασάνιζε τὸν Ἀρμάνδον, τὸ γιοῦ τοῦ ταγματάρχου Λεόν.

Ἐσυνφώνησαν νὰ φύγουν μετὰ δυὸ μέρες γιὰ τὸν πύργον κι' ὁ Λαμβλίνος ἔφυγε.

— Καλὲ μου Ἐρμάνε, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναῖκα στὸν κόμητα,

ὅταν ἔμειναν μόνοι. Ὁ ἄνθρωπος ποῦφουε εἶναι μεγάλος ἐγκληματίας. Πρέπει νὰ ἐδολοφόνῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀποδείξῃ θὰ τὴν ἔχουμε τότε, πού θὰ παίξουμε τὴν τραγικὴν κωμωδίαν στὸν πύργον τοῦ Ρουβιγνὺ. Ἡ ἀλλόκοτη γοητεία πού προξενεῖ ἡ κατὰ μὲν τὸν ἀναστάτῳσε σὲ ὀχτὰ ἡμέρας θὰ σέρνεται στὰ πόδια μου.

Καὶ, ἐνῶ στὰ χεῖλη τῆς φάνηκε ἕνα χαμόγελο κρυερὸ, ἐπρόσθεσε.

— Καὶ τότε... τὰ παρὰ κατὰ τὰ κανόνισα ἐγώ!

Ὑστερὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ὁ λοχαγὸς Λαμβλίνος ἐπῆγε στὸν πύργον τοῦ Ρουβιγνὺ. Ὅταν οἱ ὑπηρετῆται τὸν εἶδαν ἔτσι ὥχρῳ,

λυτμένο, αδυνατισμένο και γηρασμένο, άπορησαν. Έκαλεσε τον έπιστάτη, ένα γηραιό υπηρέτη που είχε ιδεί τον στρατηγό Ρουβινύ, όταν γεννιόταν κι' άκόμη έκλαψε για τó θάνατο αυτού τού τελευταίου Ρουβινύ, που σκοτώθηκε σέ μονομαχία από τον Γοντράντον δέ Λασύ, και τον διέταξε νά έτοιμάσει τον πύργο γιατί έπερίμενε ξένους. Έπειτα ανέβη στή δωμάτιό του, πήγε στήν έξώστη και παραδόθηκε σέ βαθιές σκέψεις. Έτσι άφηρημένος έμεινε ώρα πολύ. Ξαφνικά είπε δυνατά:

— "Οχι, όχι, δέν πρέπει νά μπούνε στή θάλαμο της Μάρθας. Ποιός ξέρει... άν δέν άφισα κάποιο ίχνος που θά με προδόσι :

Έστειλε τον υπηρέτη του κι' έφερε τά κλειδιά που είχε μέσα σ' ένα μικρό κιβώτιο στ' άμάξι κι' ύστερα τού είπε νά τόν άφήσι μόνον. "Ο υπηρέτης Γερμανός έφυγε πιστεύων ότι ο κύριός του δέν ήτο καλά. Τήν ιδέα αυτή τήν είχαν σχηματίσει όλοι από τήν νύκτα τού ξαφνικού θανάτου της κυρίας των Μάρθας. Έκείνο τó βράδυ ή Μάρθα είχε δείξει άδιαθεσία και πήγε νά κοιμηθή ένωρίς. "Ο Λαμβλίνος θέλησε νά μείνη κοντά της με τόν υπηρέτη Γερμανό κι' οι άλλοι ύπηρεται τόν άκουσαν νά μαινοβγαίνει όλη τή νύκτα στήν κάμαρα της Μάρθας, τέλος δέ νά φωνάξει τρομαγμένα...

— "Η κυρία πέθανε ! "Η κυρία πέθανε, πρό όλίγου.

Οι ύπηρεται θέλησαν νά μπούν στή νεκρική δωμάτιο άλλ' ο Λαμβλίνος τούς τó άπηγόρευσε· είχε τά ρούχα του σέ άταξία, γουρλωμένα τά μάτια, ήταν τρομερός και διέταξε νά τόν άφίσουν μόνάχο μέχρι της τελευταίας στιγμής. Τι συνέβη τήν νύκτα ; Τι συνέβη τήν άλλη μέρα και τήν άλλη νύκτα μέσα στή νεκρική θάλαμο ; Οι ύπηρεται δέν έμαθαν ποτέ τίποτα. "Ο Λαμβλίνος βοηθούμενος μόνον από τόν υπηρέτη Γερμανό, που ήταν έμπιστός του, τήν έβαλε στή φέρετρο. "Όταν πήραν άπ' εκεί τή νεκρά, ο Γερμανός έκλεισε τά παράθυρα και τίς πόρτες, κι' έδωσε τó κλειδί στήν άφέντη του. Από τότε κανείς δέν έμπηκε σ' αυτό τó δωμάτιο, όπου χωρίς άλλο θά είχε γίνη κάποιο μυστηριώδες δρσμα και τρομερό.

Γιά πρώτη φορά, ύστερα από τόσον καιρό, θάμπαινε ο ίδιος σ' αυτό τó δωμάτιο. Ταραγμένος και κατακίτρινος σάν πεθαμένος, κρατώντας στή χέρι ένα μεγάλο κερí, πήγαινε κατά τó νεκρικό θάλαμο, σάν ένα φάντασμα. "Όσο πλησίαζε στή δωμάτιο, τόσο περισσότερο έταράσσετο. Κρύος ιδρώς τόν έλουζε και τά πόδια του έτρεμαν. Και όταν άνοιξε τήν πρώτη πόρτα, τότε ήταν ή ταραχή του, ώστε τó κερí έπεσε από τά χέρια του κι' έσβυσε. Έφρικίασε. Μέσα στή βαθύ σκοτάδι νόμισε ότι κάποιο χέρι τόν έπια-

σε από τó λαιμό. Τού φάνηκε ότι ο θάνατος, με τήν όργίλη άνάσα του έσβυσε τó φώς. "Αφισε βραχνή φωνή κι' ώρμησε νά φύγη.

"Ο Γερμανός έτρεψε κοντά του, τόν έβοήθησε, τόν καθύσχεσε.

— Μάρθα ! Μάρθα, έστέναζε κλαίγοντας ο Λαμβλίνος.

Σιγά-σιγά άρχισε νά συνέρχεται κι' έδινε στή Γερμανό οδηγίες πώς θά ύποδεχότανε τόν Άρλέφ, όταν ξαφνικά είδαν ότι ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι, και ο δέθεν φρούραρχος Άρλέφ είχαν έλθει. "Ο

υπηρετης έτρεξε νά τούς ύποδεχθή και τούς πήγε στή δωμάτιο των ξένων. Έπειτα από λίγο έπήγε εκεί και ο Έκτωρ Λαμβλίνος, τούς έχαιρέτησε και τούς είπε λόγια φιλοφροσύνης.

Άλλ' όπως έκύτταξε τήν Κυρία με τó Μαύρο Γάντι ένοιωσε άμέσως τήν ίδια συγκίνηση που είχε δοκιμάσει όταν τήν αντίκρυσε για πρώτη φορά : Τά μεγάλα γαλανά μάτια της παράδοξης αυτής γυναίκας, τόν έκύττασαν γαλήνια άπαθή, σκεπτικά, αλλά και γεμάτα γοητεία που τού φερε πικρετό. Δέν φρικούσε τώρα, ούτε έτρεμε· τήν παρατηρούσε μέθγα από τόν ήχο της φωνής της, ριγούσε κυριευμένος από άγρίαν ήδυσάθειαν, υπό τó κράτος της ματιάς της λησμονώντας ότι έδω και λίγη ώρα έκλαιγε σάν παιδί, νικημένος από τίς τρομερές άναμνήσεις του. "Όταν άργότερα κάθισαν νά δειπνήσουν ήταν άλλος άνθρωπος. Έλπίδες τολμηρές είχαν κυριεύσει τήν σκέψη του. Άλλ' όταν τó γεύμα τελείωσε, ο σύντροφός της Κυρίας με τó Μαύρο Γάντι, ο δέθεν κόμης Άρλέφ, είπε :

— Καί τώρα λοχαγέ, άς πάμε νά ίδουμε : Θά βρούμε τó χρηματοκιβώτιο όπου καθώς μου έξωμολογήσει ο στρατηγός Ρουβινύ, θάβρουμε τίς τελευταίες θελήσεις του.

"Ο Λαμβλίνος έγινε κατακίτρινος. Τó δωμάτιο όπου ήθελε νά πάνε οι έπισκέπται του, ήταν εκείνο, όπου δέν έτόλμασε πρό ώρας νά μπη και μπροστά στή όποιο έσβυσε τó κερí του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.

ΤΑ ΕΩΣ ΤΟΤΕ

Άς ξαναγυρίσουμε στή Παρίσι, στή μέγαρο της ώρας Φούλμεν, όπου είχε άποκοιμηθή μεθυμένος ο Άρμάνδος. "Όταν ύστερα από πολλές ώρες έξύπνησε, και μόρσε νά θυμηθή που βρισκότανε, κατεπλάγη. Μπροστά του στεκόταν, ένα έξοίσιο πλάσμα, ή ώραία οικοδεσποίνα, και τού χαμογελούσε με καλωσύνη. "Η Φούλμεν τή στιγμή εκείνη, ήταν ή θαυμασιώτερα είκόνα που μπορούσε νά συλλάβη ο ποιητής με ή φαντασία του. Με μακρύα διαφανή ρόμπα που άφινε νά φαίνονται οι άλαβάτρινοι δισοί της με τά πλούσια μαύρα μαλλιά της ριγμένα σέ βοστρύχους στήν τράχηλό της· με χανωμένα τά μάτια της και γευάτα μελαγχολία, με μισοανοιγμένα τά κατακόκκινα χείλη της ή Φούλμεν, φαινότανε σάν ν' άναπαρastoύσε τόν τύπο της ήδυσπαθούς και μελαγχολικής Άφροδίτης.

Πήγε και κάθισε κοντά του και τού είπε πώς βρισκότανε σπύτι της. Έβαλε τόνά της χέρι στήν όμó του και με τή γλυκειά της φωνή, άρχισε νά τού λέη πώς τήν είχε συγκινήσει ή διήγησή του τήν περασμένη νύχτα, πώς δέν άφισε νά τόν πάρουν, γιατί θέ-

λησε νά κοιμηθή και νά ξυπνήσι κοντά της για νά της τελειώσι τή διήγησή της έρωτικής του περιπέτειας, που είχε άρχισι τó προηγούμενο βράδυ. "Ο Άρμάνδος θυμήθηκε καλά τώρα αλλά δέν θέλησε νά συνεχίσι τίς άποκαλύψεις π' άρχισε υπό τó κράτος τού μεθυσιού. Έν τούτοις άναγκάστηκε νά δειχθή τή συνεργασία

της Φούλμεν, που τού έδήλωσε ότι θά τόν βοηθούσε ν' άγαπηθή από τήν Κυρία με τó Μαύρο Γάντι, έπειδή τόν άγαπούσε κι' αυτή κι' ήταν βεβαία πώς, άμέσως μόλις θά τόν άγαπούσε ή μυστηριώδης Κυρία. θά έπαυε τά χιμερικά του όνειροπολήματα, και θά πηγαινε κοντά σ' αυτή που είχαν άρχισι νά τόν άγαπή από τήν περασμένη νύχτα.

— Κυρία ! έπιθύρισε ο Άρμάνδος

γοητευμένος. Έχετε μία πειστική δύναμη, που δέν μπορεί νά τήν νικήσι κανένας· κι' ο κόσμος θά μ' ένόμιζε άνόητο και τρελλό, που δέν γονατίζω μπροστά σας. Άλλ' ύπάρχουν άμελικά πάθη που φέρνουν τó θάνατο και που τόσο κυριεύουν τόν άνθρωπον ώστε νά τόν κάνουν τυφλό κι' άγνώμονα...

— Θά φάμε μαζί... Έπειτα θά πάμε στή θέατρο μαζί. Κι' άφισε σέ μένα τή φροντίδα νά σέ φέρω κοντά στήν Κυρία με τó Μαύρο Γάντι... Κι' από κείνη τή στιγμή θά είναι εύκολο νά μου άφουσιωθής πλέον δλόκληρος.

Δείπνησαν μαζί κι' έπήγαν στή θέατρο. Τήν άλλη μέρα ή Φούλμεν έπήγε στή σπύτι του, και τού είπε ότι με τούς ανθρώπους της είχε κατορθώσει νά μάθη που κατοικούσε ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι, και νά βρή τόν τρόπο με τόν όποιο θάφθανε έως αυτή.

— Θά μπη σπύτι της, τού είπε, από τά κεραμύδια. Κι' έπειδή μπορεί νά σέ διή ο άντρας ή προστάτης της — δέν έξρω — ο κόμης Άρλέφ που μένει μαζί της, καλά θά κάνης νά πάρης μαζί σου κι' ένα μαχαίρι. Ποιός ξέρει άν δέν σφαγής μπροστά στή μάτια της Κυρίας με τó Μαύρο Γάντι, Είσαι έτοιμος νάρθης μαζί μου ;

— Βεβαίως.

Έχωσε στήν τσέπη του ένα λεπτό στιλέττο. Μπήκαν σ' άμάξι της Φούλμεν κι' ύστερα από λίγη ώρα στάθηκαν κοντά στή σπύτι όπου είδαμε νά κατοική ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι. Χτύπησαν τήν πόρτα ενός παλαιού σπιτιού. Άμέσως μία γυναίκα βγήκε κι' έδωσε στήν Άρμάνδο ένα κλειδί κι' ένα κερí.

— Άναψε τó κερí σου, τού είπε ή Φούλμεν, κι' έμπα στήν άντικρυνή πόρτα. Θά βρης μία στενή σκάλα και θ' ανέβης έως τó τελευταίο πάτωμα. Εκεί θά μπη σέ μικρό διάδρομο, όπου ύπάρχουν πολλές πόρτες. Σ' άσταματήσης σ' εκείνη που έχει τόν αριθμό 10. Θά τήν άνοίξης με τó κλειδί σου και θά βρεθής στή δωμάτιο ενός σπουδαστοú, ο όποιος λείπει πάντοτε αυτή τήν ώρα. Έπειτα θ' άνοίξης τó παράθυρο που βλέπει στή στέγη τού σπιτιού, που είναι δίπλα στή σπύτι όπου μένει ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι.

"Ο Άρμάνδος έρρίγησε. "Η Φούλμεν έξακολούθησε.

— Θ' άνεβήτε στή κεραμύδια, και θά πάτε έως τήν οικοδομή που είναι πίσω άπ' αυτό τó σπύτι. Ίσως θά βρήτε ένα παράθυρο, πίσω από τó όποιο θά έχη φώς. Τά λοιπά ένδιαφέρουν σάς... Καί τώρα, καλή έπιτυχία και καλή άντάμωση. Τουλάχιστον άς έλπίσωμεν ότι δέν θά σάς σκοτώσι ο κόμης Άρλέφ.

Κι' εκείνη μέν γύρισε στή μέγαρό της. "Ο Άρμάνδος δέ έκανε κατά τίς οδηγίες της· ανέβη άπ' τή στενή σκάλα στήν τρίτο όροφο, και μπήκε στή όπ' αριθμό 10 δωμάτιο. Ήταν ένα δωμάτιο έπιπλωμένο μ' άπλότητα. Βιβλία ιατρικά, ένα κρανίο, χειρουργικά εργαλεία. Άλλ' εις τόν τοίχο ήταν μία προσωπογραφία και μ' όλον ότι δέν τήν διέ-

κρινε καλά, νόμισε ότι

σώ ένα της χέρι φορού-

σε Μαύρο Γάντι. Έρρί-

γησε και θέλησε νά πάη

νά ιδή. Είχε άφίση όμως

άνοικτή τήν πόρτα, και

ο άέρας τούσβυσε τó φώς.

Φρικτή ύποψία τόν βασάνιζε τώρα.

Τι έσήμαινε αυτή ή σύπτωση, άν έν-

νοείται ήταν ή είκόνα εκείνη, της Κυ-

ρίας με τó μαύρο γάντι ; Πήγε

έν τούτοις στή παράθυρο, τó

άνοιξε άποφασιστικά και κα-

τέβη στή στέγη τού άλλου

σπιτιού. Έπροχώρησε, κρα-

τώντας τó μαχαίρι του, έως

κάποιο έβγαине φώς. Έπειδή τó

παράθυρο ήταν αρκετά ύψη-

λότερα, έκράτησε τó μαχαίρι

με τά δόντια του κι' έσκαρ-

φάλωσε έως αυτό. Τó παρά-

θυρο είχε παραπέτασμα, άλ-

λά μ' όλο τούτο ήμπόρεσε νά

ιδή ότι βρίσκεται εκεί μία γυ-

ναίκα που τού είχε γυρίσει

τά νώτα και καθότανε κοντά

σώ τζάκι μ' ένα βιβλίο στή

χείρι. Ήταν... έπρεπε νά είναι

αυτή. Τόση ήταν ή συγκί-

νησή του, ώστε παρ' όλίγο νά γκρεμισθή και νά τσακισθή. Στεκότανε και τήν κύτταξε. Σέ μία στιγμή εκείνη σηκώθηκε και γύρισε. Ήταν πραγματικά εκείνη !

"Η ταραχή του τόν έπνιγε, άλλ' όμως ήταν άποφασισμένος νά μνη τήν άφίση νά τού φύγη αυτή τή φορά. Έσκαρφάλωσε καλύτερα κι' ανέβη στή παράθυρο δλόκληρος. "Η Κυρία με τó Μαύρο Γάντι άκουσε τó θόρυβο που έκανε. Έπειτα, σάν νά περίμενε αυτή τήν αλλόκοτη έπίσκεψη, ή σάν νά ήταν συνειθισμένη σέ τέτοιες έπισκέψεις, πήγε στή παράθυρο χωρίς δισταγμό κι' άφου τó άνοιξε είπε με σιγαλή φωνή.

— Έσείς είσθε ;

Μ' ένα πήδημα ο Άρμάνδος βρέθηκε στή δωμάτιο. Άλλά ξαφνικά ή νεαρή γυναίκα όπισθοχώρησε, έμπηξε κραυγή, έτρεξε στή τζάκι, άρπαξε ένα πιστόλι, τó έπρότεινε κατά τού Άρμάνδου και τού είπε.

— Μη προχωρήτε ! Ποιός είσθε ; Τί θέλετε ;

Δέν άνοιξε λοιπόν σ' αυτόν τó παράθυρο ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι. "Η σκέψη αυτή πέρασε σάν άστραπή από τó μυαλό τού Άρμάνδου, που θυμήθηκε τήν είκόνα στή δωμάτιο τού σπουδαστοú της χειρουργικής. Τόν έπιασε ίλιγγος. Καί ή Κυρία με τó Μαύρο Γάντι τόν είδε νά σταυρώνη στή στήθος τά χέρια και νά στέκεται άκίνητος, ένω τó μαχαίρι τού έφέυγε από τά χέρια κι' έπεφτε χάμω...

"Ολιγόστιγμος δισταγμός και βαθειά σιωπή έπεκράτησε. Καί εις τού στέκοντο κατάπληκτοι : κυρία γιατί είδε νάρχεται άλλος από τόν παράδοχο δρόμο άπ' όπου κάποιον περίμενε, ο Άρμάνδος για τήν έρώτηση που τούκανε και τήν έντρομη φωνή που έβγαλε μόλις τόν είδε στή πρόσωπο. "Ο Άρμάνδος τήν άγαπούσε μ' όλη τήν άπειρία ενός μεγάλου πάθους και τήν πρώτη φορά που βρισκότανε μόνάχος μαζί της, εκείνη τόν ύποδεχότανε με μία λέξη που τούδινε τήν ύπόνοια πώς είχε άντερραστή.

Πρώτη διέκοψε τήν σιωπή ή κυρία. Έπροχώρησε ένα βήμα, τόν έκύτταξε με βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση και τόν ρώτησε.

— Ποιός είσθε ; Καί τί θέλετε ;

Τότε κι' αυτός, άδιαφορών για τ' όπλο της, έπροχώρησε ένα βήμα και στάθηκε έτσι, όπου τó πρόσωπό του νά φωτίζεται καλά. Τώρα εκείνη τόν έβλεπε στή φώς κι' ήταν αδύνατο νά μη τόν γνωρίση.

— Ήσυχάστε κυρία, της είπε με φωνή πούτρεμε. Δέν είμαι κλέφτης.

Είτε γιατί τόν έγνωρίσε, ή γιατί τά ρούχα και ή φυσιογνωμία του τήν καθύσχεσαν, ή νεαρή γυναίκα κατέβασε τó όπλο της κι' όπισθοχώρησε ένα βήμα.

— Συγχωρήστε με κυρία, είπε ο Άρμάνδος που άρχισε νά πέρνη άόρος, συγχωρήστε μου τόν παράξενο δρόμο π' άκολούθησα για νά φθάσω έως σάς.

— Παράξενο αλήθεια κύριε.

Κι' άφου άφισε τó πιστόλι της στή τζάκι, έκάθισε στήν άλλη άκρη τού δωματίου κι' έξακολούθησε νά ρίχνη στήν Άρμάνδο τó βλέμμα της που ήταν δύσκολο νά τού ύποφέρει κανείς τή λάμψη. Τού γύρεψε έξηγήσεις, κι' αυτός τήν παρεκάλεσε νά τόν κυττάξη καλά και νά τόν θυμηθή, άλλ' εκείνη τού έδήλωσε ότι, δέν τόν είχε ιδωμένα ποτέ της !

— Αυτό που κάνατε, έξακολούθησε ή κυρία, είναι πολύ άναιδές. Άν δέν είσατε ύπονοιάτης, θάσα στε κάποιος έρωτόληπτος που έκάνατε λάθος εις τó παράθυρο. (Άκολουθεί)

Ο ΚΑΜΠΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Ο περίφημος γάλλος στρατηγός Καμπρών, άρχισε το στρατιωτικό του στάδιο από τους κατώτερους βαθμούς. Στά 1795 ήταν δεκανέας στη φρουρά της Νάντης.

Παρ' όλη τη νεότητά του—ήτανε μόλις είκοσι χρονών—είχε την κακή συνήθεια του κρασιού, που κατέστρεψε τόσους στρατιωτικούς και τόσον άλλο κόσμο. Γινότανε πολύ συχνά στουπιτό μεθύσι. Καί καθώς ήτανε θερμόαιμος, δεν έπρεπε να του έναντιωθή κανείς, όταν βρισκότανε σ'αυτή την κατάσταση. Ήτανε ίκανός για τις μεγαλύτερες τρέλλες.

Μιά μέρα, άπάνω στο μεθύσι του, ξεχάστηκε τόσο, που χαστούκισε έναν αξιωματικό, την ώρα που έδινε υπηρεσιακές διαταγές. Πέρασε φυσικά απ' το στρατοδικείο καί, όπως άπαιτούν οι κανονισμοί, καταδικάστηκε σε θάνατο.

Ο συνταγματάρχης του όμως, είχε προσέξει την ένεργητικότητα, την παλληκαριά καί την έξυπνάδα του νεαρού δεκανέα. Βάζει λυτούς καί δεμένους καί ύστερ' από πολλούς κόπους πιτυχαίνει τη χάρη του καταδίκου, αλλά με έναν όρο: ο δεκανέας δέ θα ξαναβάλη κρασί στο στόμα του.

Ο συνταγματάρχης τρέχει στη στρατιωτική φυλακή, καλεί τον Καμπρών. — Έπεσε σε μεγάλο σφάλμα, δεκανέα, τοῦ λέει.

— Δυστυχώς έ'τσ' είναι, κ. συνταγματάρχα. Κι' όπως βλέπετε, θα το πληρώσω με το κεφάλι μου.

— Ίσως, λέει ο συνταγματάρχης. — Τι ίσως; Ξέρετε την αὐστηρότητα του νόμου. Δεν μπορώ να περιμένω σωτηρία από πουθενά. Μήπως ξέρετε πότε θα γίνη ή εκτέλεση;

— "Ε, λοιπόν, όχι! Δέ θα γίνη ή εκτέλεση! Σοῦ φέρνω τη χάρη που δεν περιμένεις. "Εφ'τ'ώρα αίμα να την πάρω. Σοῦ χαρίζεται ή ποινή σου, σοῦ ξαναδίνουν καί το βαθμό σου ακόμα, με μιά συμφωνία όμως, μ' έναν όρο.

— Μιλήστε, κ. συνταγματάρχα, μιλήστε! Θα κάνω ότι μοῦ ζητήσετε για να γλυτώσω το κεφάλι μου καί, πρό πάντων, για να σώσω την τιμή μου!

— Υπό τόν όρον ότι δεν θα ξαναμεθύσης ποτέ πιά, σ' όλη σου τη ζωή. — "Ω! συνταγματάρχα μου! Αυτό είν' αδύνατο!..

— Τι λές; "Αδύνατο; Για να γλυτώσης τη ζωή σου! Παιδάκι μου, αύριο θα σε μουσκετάρουνε. Καταλαβαίνεις;

— Τι να σάς πω, κ. συνταγματάρχα... Για να μη ξαναμεθύσω, πρέπει βέβαια, να μην ξαναπιω ποτέ κρασί. Ή μπουκάλα όμως κι' ο Καμπρών είναι φίλοι άχώριστοι, καταλαβαίνετε; Λοιπόν, πώς να γίνη; Αδύνατο να τους χωρίσωμε. "Ωστε δεν μπορώ να υποσχεθώ τ' αδύνατο προτιμώ το μουσκέτο...

— Δυστυχισμένο, παιδί, δεν μπορείς να μου υποσχεθής πώς δεν θα ξαναπιής;

— Νά μην ξαναπιω... διόλου δηλαδή...

— Βέβαια, διόλου.

— Πολύ δύσκολα πράγματα μοῦ ζητάτε, κ. συνταγματάρχα. Να μην ξαναπιω κρασί!.. Να μην ξαναπιω ποτέ!..

"Εσκυψε σκεπτικός το κεφάλι:

— "Αλλά, σάς παρακαλώ πολύ, αν σάς υποσχεθώ πώς δέ θα ξαναπιω, ποιός σάς έγγυάται πώς θα κρατήσω την υποσχασή μου;

— Ο λόγος της τιμής σου. Δεν μοῦ χρειάζεται μεγαλειτερη έγγυήση. Σε ξέρω καλά, γι' αυτό καί φρόντισα να σε γλυτώσω. Ξέρω λοιπόν πολύ καλά πώς ήταν μοῦ δώσης το λόγο σου, δέ θα ξαναπιής. Γι' αυτό είμαι ήσυχος.

Καί καθώς ο κατάδικος χαμήλωνε περισσότερο το κεφάλι:

— Λοιπόν, παιδί μου, Καμπρών, τι διαλέγεις;

— Είστε πολύ καλός για μένα, κ. συνταγματάρχα, άπάντησε τότε ο Καμπρών βαθεία συγκινημένος. Σας ευχαριστώ για την έμπιστοσύνη σας. Με συγκινεί περισσότερο κι' από τη χάρη που μοῦ φέρατε.

— Μάρτυς μοῦ ο Θεός! (καί σήκωσε ψηλά το χέρι), εγώ, ο Καμπρών, όρκίζομαι να μη ξαναβάλω ούτε μιά σταγόνα κρασί στο στόμα μου. Είστε ευχαριστημένος, κ. συνταγματάρχα;

— Ναι, παιδί μου, άπάντησε ο καλόκαρδος αξιωματικός συγκινημένος κι' ευχαριστημένος. Ναι, είν' ευχαριστημένος από σένα! Αύριο θα είσαιλεύτερος. Νά είσαι πάντα γενναίος στρατιώτης καί τη ζωή, που σοῦ χαρίζει σήμερα ή πατρίδα, να την χρησιμοποιήσης για τη δόξα καί για το μεγαλείο της!

Την άλλη μέρα ο δεκανέας Καμπρών πήγε πίσω στο Σώμα του κι' άνάλαβε πάλι υπηρεσία.

— "Υστερ' από είκοσι πέντε χρόνια, ο δεκανέας Καμπρών, ήτανε πιά ο στρατηγός Καμπρών. Αυτός ήτανε ο διοικητής της παλαιάς φρουράς στο Βατερλώ, κι' έδειξε το γνωστό σ' όλον τον κόσμο θάρρος στην περίφημη εκείνη καί ήρωική οπισθοχώρηση.

Μετά την πτώση της Αυτοκρατορίας γύρισε κι' αυτός σπíti του καί ζούσε ήσυχά στο Παρίσι, μέσα στη γενική αγάπη κι' εκτίμηση.

Ο παλμός του συνταγματάρχης, τσακισμένος πιά απ' την ηλικία κι' ακόμα περισσότερο απ' τις κακουχίες της υπηρεσίας, είχε κι' αυτός αποτραβηχτή πιά κοντά στην οικογένειά του. Έμαθε με χαρά την άφιξη του στρατηγού Καμπρών στο Παρίσι καί μιά μέρα τόν κάλεσε σε τραπέζι. Προσκάλεσε, φυσικά καί πολλούς άλλους συναδέλφους καί τους έκανε τραπέζι περίφημο. Ή τιμητική θέση, στα δεξιά του νοικοκύρη, κρατήθηκε για τόν Καμπρών.

Όταν λοιπόν κάθισαν πιά κι' άρχισαν να τρώνε, ο οικοδεσπότης πρόσφερε στο στρατηγό Καμπρών ένα ποτήρι παληό κρασί, πανάκριβο, που το φύλαγε ακριβώς για κάτι τέτοιες περιστάσεις. Ο Καμπρών όμως κύτ-

ταζε μ' εκπληξη τόν συνταγματάρχη καί ρώτησε κάπως ζωηρά:

— Τι πράγμα είν' αυτό που μοῦ δίνετε; Περιφημο κρασί

του Ρήνου, στρατηγέ μου Κρασί εκατό χρονών. Δεν θα το ξαναβρήτε εύκολα μέσα στο Παρίσι τέτοιο κρασί.

Κι' έπειδή ο Καμπρών φαινότανε να πειράζεται απ' αυτά τα λόγια.

— Σας βεβαιώνω, στρατηγέ μου, έξακολούθησε ο γέρο—συνταγματάρχης, είναι άριστούργημα. Δοκιμάστε καί θα ιδήτε...

— Καί ο λόγος της τιμής μου, συνταγματάρχα, ο λόγος της τιμής μου: φώναξε ο Καμπρών, χτυπώντας τη γροθιά του άπάνω στο τραπέζι. Καί ή Νάντη! καί ή φυλακή! καί ή χάρη! κι' ο όρκος μου!

Τάχετε λοιπόν ξεχάσει όλ' αυτά, αγαπητέ μοῦ φίλε; Από κείνη τη μέρα δεν ξανάβαλα ούτε σταγόνα στο στόμα μου. Σας τ' όρκίστηκα καί κράτησα το λόγο μου.

Συγκινημένος ο γέρο—συνταγματάρχης σκέφτηκε, τι θάχανε τότε ή Γαλλία στη Νάντη, αν δεν τόν φώτιζε ο Θεός να επέμβη καί να γλυτώση τόν Καμπρών απ' το μουσκέτο!

Όστόσο είπε:

— Με συγχωρείτε, στρατηγέ μου, δεν τό λησμόνησα. Απ' έναντίας σκέπτομαι ότι, χωρίς την πιστή αυτή τη ρηση της υποσχέσεώς σας, ή Γαλλία θάχανε την αλησμόνητη δόξα που της χαρίσατε. Μα μοῦ φαίνεται πώς τώρα, δεν συντρέχει πιά λόγος να μη γίνη μιά μικρή παράβαση της υποχρεώσεώς σας αυτής...

Ο Καμπρών, όμως, έμεινε παρ' όλα αυτά, άμετάπειστος.

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Το δώρο

Πόσο βαθεία χαιρόμουνα, στόν πράσινο τόν κήπο, κυτώντας δυο τριαντάφυλλα στόν ήλιο άναστημένα, έρσάτα, αίμοκόκκινα, ζωή πλημμυρισμένα!

Μά ήρθαν καί τα κόψανε. Στού ψαλιδιού τό χτύπο πόνεσα, καί στοχάστηκα: Μήπως—για αυτό καί μόνο—μάς έδωρήθηκε ή χαρά, για να μπορούμε πιά καλά να νοιώθουμε τόν τόνο;

Γ. Δ.

Ή αγάπη του κρίνου

Μέσα σ' ένα περιβόλι μυρωμένο, που άνθοῦσαν τα πιο όμορφα λουλούδια κι' άνθηχοῦσαν οι φωνές των ζουζουνιών καί τα τιτιβίσματα των πουλιών, μιά πεταλούδα αϊθήρια, που είχε στα φτερά της τα πιο σπάνια χρώματα, πετούσε ναζιάρικα από άνθος σε άνθος σκορπώντας άφείδωλα τα φιλάκια της. Ένας λεπτός κρίνος, το καμάρι του κήπου, που ο νοικοκύρης του με άγωνία περιμενε να άνοίξη τα πέταλά του για να τόν μοσχοπουλήση στής πόλης την αγορά, έρωτεύθηκε την πλουμιστή πεταλούδα, καί κάθε φορά που τόν σίμωνε, της ψιθύριζε τα πιο παθάρικα λογάκια.

— Καλή μου, πεταλουδίτσα, είνε μιά μέρα, μην είσαι άστατη, άμυαλη. Μείνε γλυ ειά μου, για πάντα μέσ' τα φύλλα μου... εγώ θα σ' αγαπώ πάντα.

— Καλά, μένω... τοῦ άπάντησε επιπόλεια εκείνη, ρουφώντας λαίμαργα το χυμό του. Μα σε λίγο, μιά ακτίνα του ήλιου χρυσάφεινε... χρωμάτισε προκλητικά την κόκκινη μυρωμένη καρδιά ενός τριαντάφυλλου καί ξετρελλαμένη ή πεταλούδα, έκαμε να πετάξη προς τα εκεί...

Μή... μή φύγης! της είπε ο κρίνος. Αν πäs στο τριαντάφυλλο θα πεθάνω, θα μαραθώ από ζήλεια, από έρωτα.

Είσαι έγωϊστής, τοῦ άπάντησε ή άμυαλη πεταλούδα: Μοιάζεις με τους άνδρες που θέλουν σκλάβα παντοτινή τη γυναίκα σιά τους.

— Καί σὺ, άμυαλη πεταλούδα, είνε ο λευκός κρίνος, μοιάζεις με την άχαριστη γυναίκα, την επιπόλεια, που πετά από άγκαλιά σε άγκαλιά, καί παίζει με την καρδιά του καθ' ενός...

Έγωϊστή!!! τοῦ πέταξε κατάμουτρα ή πεταλουδίτσα... καί πέταξε άναλαφρη στο τριαντάφυλλο...

Τό άλλο πρωί, ο νοικοκύρης τοῦ περιβολιού, που πήγε να κόψη λουλούδια για της πόλης την αγορά... είδε το καμάρι τοῦ περιβολιού... τόν λευκό κρίνο, χλωμούλικο, με πεσμένα, μαρμένα, τα βελουδένια φύλλα του κάτω στο χῶμα.

ΔΕΣΠΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

Δυο κοῦκλες

Μιά βδομάδα πριν, βρίσκουνταν πλάι—πλάι, μέσα σ' εκείνη την άποκεντρη βιτρίνα: Ήταν δυο κοῦκλες—δυο κοκκάινες κοῦκλες, που αποτελοῦσαν ένα χαριτωμένο γελοιογραφικό άνδρόγυνο. Κι' εκεί, στην ίδια πάντα θέση, καρτεροῦσαν καί με χαρά τους άκούγαν όσους στέκουνταν καί τις θαύμαζαν. Κι' ήταν τόσο υπερήφανες άνάμεσα σ' όλα τ' άλλα παιχνίδια.

Τό βράδυ, ωστόσο, εκείνο (κάποιο βράδυ άμφίβολο καί περιεργο) άπλώθηκε σιά τους το ρυτιδωμένο χέρι τοῦ καταστηματάρχη, τις πήρε καί τις χώρισε: Ο γαμπρός πήγε σε κάποιαν καί ή νύφη σε κάποιον. Έτσι ήταν, Έτσι έπρεπε να γίνη. Καί, μολοντοῦτο, δεν λυπήθηκαν. Κι' οι δυο κοῦκλες—οι δυο εκείνες κοκκάινες κοῦκλες—βρήκαν τη θερμή της εὐτυχίας στίς άγκαλιές, που τις κράτησαν. Όλόκληρη την ήμέρα, που πέρασε, έκαναν ένα σωρό τρέλλες. Κι' όλο γελοῦσαν—ή κάθε μιά μονάχη της.

Αλλά τό άλλο πρωί, έσμιξαν πάλι οι δυο κοῦκλες—οι δυο εκείνες κοκκάινες κοῦκλες:—Βρίσκουνταν μέσ' στα σκουπίδια τοῦ κάρρου, ή μιά δίπλα στην άλλη. Μα τώρα δεν καμάρωναν, δεν τις έβλεπε κανείς, ούτε γελοῦσαν. Καί το συχνό κουδούνισμα τοῦ άπλυτου σκουπιδιάρη, ήταν το μόνο εἴρωνικό μοιρολόγι, που συνώδευε την κηδεία τους...

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

Δράμα στο θέατρο

Καί το δράμα άρχισε...

Ή σκηνή έδειχνε ένα τοπίο καταπράσινο κι' ένα νέο να βοδίζει έλαφριά—έλαφριά σ' ένα δρομάκο πολύ στενό, που ξανοίγουνταν κι' άνέβαινε με διάφορους έλιγμούς στον αντικρινό λοφίσκο. Κι' ο νέος βάδιζε γρήγορα, με γελαστό το πρόσωπο, σφυρίζοντας έναν εύθυμο πεταχτό σκοπό, στο δρομάκο π' όσο πήγαινε γινόταν πιο στενός, πιο δυσκολοδιάβατος. Τό πρόσωπό του, ένα πρόσωπο γιομάτο δροσιά καί χάρη, στραμμένο σ' αντικρινό βουνό, κύτταζε όνειροπόλα την ακαθόριστη γραμμή τοῦ όρίζοντα.

Ή δεύτερη πράξη παρίστανε τόν ίδιο μά σαραντάρη πιά, να περπατά στόν ίδιο δρομάκο, που τώρα είχε γίνει όλο κακοτοπιές, κάτω απ' το μεσημεριάτικο λιοπύρι, ενώ πίσω του φαίνονταν άμυδρά ο λοφίσκος βουτηγμένος μέσα σε πυκνή όμίχλη. Στό πρόσωπό του, τό άλλοτε γελαστό πρόσωπό του, είχε φωληάσει ή κατήφεια, ρυτίδες τόχαν σκαμμένο καί δεν έμενε τίποτα από τη χάρη καί την δροσιά πουχε στην πρώτη πράξη. Που καί που τοῦ έφέυγε καμιά όργισμένη φράση.

Κι' ή αὐλαία άνοίξει για στερνή φορά. Ή σκηνή παρίστανε τόν ίδιο πάντα δρομάκο, κάτω απ' τις τελευταίες ά-

χτίδες τοῦ ήλιου. Τό ίδιο άτομο βάδιζε άργά—άργά το μονοπάτι, άκούμπώντας όλο του το βάρος σε μιά μαγκούρα καί σ' ένα νέο, τόν γιοῦ τοῦ φαίνεται. Οι ρυτίδες στο πρόσωπό του καί τα ψαρά του τα μαλιά, έδειχναν όλη την απογοήτευση για τα όσα είδε καί πέρασε στο διάβα του. Ο νέος, πλάι του, έδειχνε μεγάλη αντίθεση με τό γελαστό το πρόσωπό του.

— Αχ! Πόσο θάθελα αὐτή την στιγμή ναχα καί πάλι τα χρόνια σου! Είπε ο ρυτιδωμένος μ' άναστεναγμό.

Ήθελε νάταν καί πάλι στα χρόνια του, για να περάση ξανά απ' τόν δρομάκο τόν στενό, να δη μιά—μιά της ρυτίδες να τ' αὐλακώνουν το πρόσωπο. Σε λίγο ο ήλιος χανότανε, ή αὐλαία έφεφε καί το δράμα τέλειωνε.

Κι' ίσως για πρώτη φορά την άλλη μέρα, κριτικοί, έφημερίδες καί κοινό κατάληγαν σε μιά καί μόνη γνώμη. Τί άνούσιο δράμα που είναι το δράμα της «ζωής»!!! ΣΑΒΒΑΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Θύμησης

Απόψε που τα κύματα χαϊδεύουνε άφρισμένα το περιγιάλι τ' όμορφο καί τ' άστρα τρέμολαμπίζουν άπαλά

μοῦ φέρνουνε στη θύμηση κάποια όνειρα σβυσμένα κάποιων καιρών χαρούμενων λείψανα

που ξαναζούνε σιωπηλά: Μεσ' απ' τοῦ νοῦ τα τρίαβαθρα προβάλλουνε θλιμένες κάποιες γλυκές άνάμνησες που μέ-

μεσα στα βάθη της ψυχής καί ξαναζωντανεύουνε χαρές που ξε-

σάν λόγια κάποια προσευχής ΣΤΕΦ. Γ. ΜΟΥΝΤΡΙΧΑΣ

Συλλογή

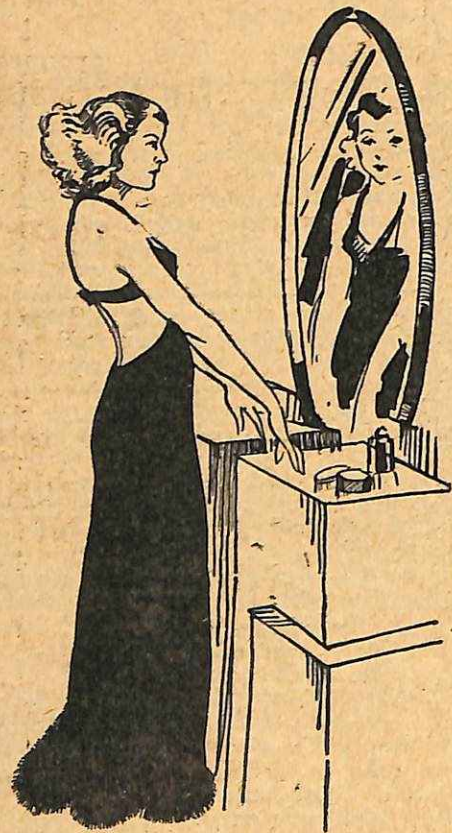
Μιά σκοτεινιά μεσ' την καρδιά τρανή με περιώννει... Καί στην ψυχή κάποια πνοή το χαλασμό φουντώνει...

Τα βραδυνά μεσ' τα δεσμά τοῦ πόνου πάντα μένω... Θλίψη πικρή μ' έχει κι' αὐτή γερά άγκαλιασμένο...

Κάτι καλό κι' αγαπητό στερνά φτερουγισμένο... τάχα θάρρη κάποιον πρωί που πάντα το προσμένω...

ΑΛΕΚΟΣ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ

Την ξεύρετε, χωρίς άλλο, όλες σας, την χαριτωμένη ξανθούλα του Κινηματογράφου, ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΥ, η οποία από τότε που πήγε στο Χόλλυγουντ έχει αναγνωρισθεί από όλον τον κόσμο ως το πιο μεγάλο άστέρι του Κινηματογράφου. Ξεύρετε ακόμη πώς όλα της τα σουξέ, όλο της το σέξ—άπληλ το χρωστάει στη λεπτή σιλουέττα της, στο κουκλίστικο σωματάκι της. Δεν θα ξεύρετε όμως, ασφαλώς, το πώς κατώρθωσε να αποκτήσει αυτή τη γραμμή, αυτό το λαστιχένιο κορμί. Άκουστε, λοιπόν, τι απάντησε, σχετικώς μ' αυτό, στον γνωστόν Άμερικανό Δημοσιογράφο ROBERS τώρα τελευταίως, που την ρώτησε σχετικά με αυτό σε μια συνέντευξη που επέτυχε μαζί της στο Χόλλυγουντ.

—Με ρωτάτε πώς κατώρθωσα να κάμω αυτή τη λεπτή σιλουέτ-

© ε είδατε βέβαια, στις άλλες σελίδες του φύλλου μας, πώς το επόμενο θάνατο πάλι 68 σελίδες και πώς θα περιέχει την αρχή ενός νέου αναγνώσματος, της «Μορίας Μαγδαληνής». Δε θα τ' ανέφερα στη στήλη μου αν δεν έπρεπε να τονίσω πώς η «Μαρία ή Μαγδαληνή», που θα δημοσιεύσουμε, είναι κάτι εξαιρετικό σε ενδιαφέρον. Όλη η ρωμαϊκή ντεκαντέντσα με τα όργια της και τα εγκλήματα της από τη μια και η μυστικοπάθεια κείνων του καιρού από την άλλη, αποτελούν ένα δεικνύον φόντο, όπου εξελίσσεται η ζωή της μεγάλης αμαρτωλής, που εξαγνίστηκε λυτρεύοντας Έκείνον που επόθησε.

Α ν τ. Β. Τ α π.—Το «σάν όνειρο» έχει βέβαια τα στοιχεία του διηγήματος, αλλά σε τέτοια έμβρυνή κατασταση και τόσο θαμπωμένα, από μια προσπάθεια ρομαντισμού, ώστε καταντάει πεζογράφο. Οι λίγες όμως αυτές γραμμές σας, μαρτυράνε πώς μόλις κατορθώσατε να ξεφύγετε από την κακή συνήθεια του πεζογράφου, θα γράψετε αριστεία λογοτεχνήματα. Ι. Β ρ ο ν τ.—Σας παρασύρει η ρίμα και η συχνή χρήση συνθέτων ή σπανίων λέξεων θολώνει τα νοήματά σας. Κι όμως το «Συχόμενος» είναι ασφαλώς «ποίημα». Πάρτε το κι' ελάτε ένα βραδάκι απ' το γραφείο. Α ν ε μ ο μ.—Ελάτε κι' εσείς. Έχετε φλέβα. Π ό τ. Α λ ω ν.—Έχετε πλούσιο ταλέντο φίλε μου και έχετε την αληθινή σημασία των λέξεων. Ο στίχος σας όμως υπερβεί σε τεχνική. Αν θέλετε μια συμβουλή, διαβάστε στίχους δυνατά, ώστε να τους ακούτε καθώς τους διαβάσετε. Έτσι πολύ γρήγορα το αυτί σας θα συνηθιστεί στο ρυθμό του στίχου και θα γράψετε περίφημα τραγούδια. Ν ι τ σ. Γ ω ά ν.—Πρέπει να μου ξαναστείλετε τα τραγούδια σας, που δεν τάζω πιά, για να σας γράψω. Τ α κ. Γ ε ρ α γ.—Ακίνητο κι' η υπόθεσή του στο τελευταίο πλάνο. Γράψτε κάτι και την γλώσσα ξέρετε και δυνατή ποιητική διάθεση πεζογράφου; Έσείς είστε ποιητής. Η αρχή του γαργάλλου είναι αληθινό ποίημα. Απαλλαχθείτε από την κακή άρρώστια του πεζογράφου. Ν ι κ. Δ α δ.—Γιατί όχι; άρκει να συμμορφωθείτε με τους όρους. Η κυρία θα σας απαντήσει στο ερχόμενο. Μ ι χ. Ψ α ρ.—Πολύ μεγάλο και—το χειρότερο—πεζογράφο. Στείλτε τίποτ' άλλο. Κ ω σ τ. Α υ μ.—Σας λείπει η τεχνική του στίχου: διαβάστε τι γράφω παραπάνω. Όσο για το «Συνδιάλειξη», τόχω δηλώσει πως πεζογράφοι δε δημοσιεύω. Μ ο ρ α η γ ε.—Το γράμμα σας με έκανε κι' έγέλασα πολύ με την αφέλειά σας και το πείσμα σας, που δείχνει πόσο νέος ή νέα είστε. Α.—Τα νιάτα που νομίζουν πως είναι ικανά να αλλοιώσουν και την τροχιά της γης ακόμα. Στοιχήματα δεν δέχομαι, ούτε μπορώ να διαθέτω τις στήλες του «Πανθέου» για το κέφι οποιουδήποτε, όσο κι' αν μου γίνηκε συμπαθητικός με τις χαριτωμένες βρισιές που μου γράφετε. Θ ε ο δ. Π. Π α π., Γ. Ν. Ρ., Δ. Π. Φ α λ., Ν. Ζ σ.—Πεζογράφοι, καθώς θα καταλάβατε αν παρακολουθήτε τη στήλη μου, δε δημοσιεύω κατ' ούδένα λόγον. Ξ α ν θ. Μ α ρ γ.—Πάρτε το κι' ελάτε στο γραφείο να σας υποδείξω μερικά τεχνικά λάθη, που άμα διορθω-

Κάθε αναγνώστης μας έχει καίωμα να μας στείλει έργα του—όσο το δυνατόν συντομότερα—με πέντε δραχμές αμοιβή για γραμματόσημα για την έκδοσή του. Αν το έργο εγκριθεί—ή κριθεί θάνατο λίγο αργότερα—βέβαια—θα δημοσιεύεται στη σελίδα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΚΑΡΔΕΡΙΝΑΝ Τήνον.—Μη κουράζεσθε και μη στενοχωρείσθε. Μεσημέρι και βράδυ με το φαγητό σας, ν' αναπαύεσθε ει δυνατόν επί μίαν ώραν, γευόμενος στο δεξιό σας πλευρό. Αν έχετε πόνο, σάς συνιστώ θερμώς υγρές κομπρέσες καθ' όλη τη διάρκεια της μετά το γεύμα αναπαύσεως.

Τρέφεσθε αρκετά, από: γαλακτερά, σε κρέμες, ριζόγαλο ή γιαούρτι. Τό γάλα, μη το πίνετε έτσι όπως είναι ποτέ. Πίνετε επίσης πουρέδες, ψάρι με κρό ψηιδ στη σχάρα ή βραστό, πουλερικά ή άρνι ψητά επίσης ή βραστά.

Πέστε στο φαρμακοποιό σας να σας παρασκευάσει το ακόλου-

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

«ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα θα γίνεται έκλογη του καλύτερου κομματιού και ο συγγραφέας του θα καλήται να μας δώσει μίαν δλόκληρη σελίδα του, που θα δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

τε, για να στενοχωρούμαι που δε μπορώ να τα δημοσιεύω; Ρ i e r r e L i z.—Το «επίσκοπος της Ρενας» μ' άρέσει πολύ. Ξαναστείλτε το χωρίς δικαιώμα, λίγο συντομυμένο και με άλλη υπογραφή και θα το δημοσιεύσω. Τ α κ. Τ σ ι α κ.—Υποθέτω πως δε θ' άνησυχήτε πιά. Όμολογώ πως είναι η πρώτη φορά που δεν αιδάνομαι ύψαισε, για κάτι αντικανονικό πεύχνα. Συγχαρητήρια και παλι. Κ ω σ τ. Δ α τ ρ.—Το ποιημάτάκι σας δείχνει πως έχετε πλούσια φλέβα, αλλά ο στίχος σας είναι λίγο στριφνός. Δορθώστε το και ξαναστείλτε το. Θ. Α ν ν.—Έχασε την επικαιρότητά του πιά. Αυτό όμως δε σημαίνει τίποτα: Είναι περίφημο. Μπράβο! Στείλτε μου κάτι άλλο στο ίδιο περίπου μέγεθος. Σ τ α ν ρ. Π ο υ λ.—Μά δε σας είλα ότι πεζογράφοι δε δημοσιεύω κατ' ούδένα λόγο; Ένα κομμάτι πεζο με το να είναι μικρό δεν είναι απαράιτητο να είναι πεζογράφου. Διήγημα θέλω. Κ. Χ λ.—Δε φτάνει να το λένε στον ποιητή, πρέπει να το φανερώσουν καθαρά ο' οποιονδήποτε αναγνώστη και με κανονική έκφραση τη φόρμα. Πιστέψτε πως ό,τι κάνω το κάνω μόνο για χατήρι των νέων που βλέπω πως έχουν μέλλον, όπως είστε σεις. Ξαναστείλτε μου το «πάμε» διορθωμένο μερικά. Τ. Μ η λ.—Το πεζο έχασε την επικαιρότητά του. Το «Στιγμές» πολύ καλό μετρικά αλλά θέλει λίγο πύκνωμα στα νοήματα. Το περιμένο. Σ τ ε φ. Γ. Μ.—Δεν έννοούσα τ' όνομα αλλά το ψευδώνυμο. Γ ι α γ κ. Τ σ α κ λ.—Η καλύτερη άνοιξη για μένα είναι γράμματα σαν τα δικά σας. Ευχαριστώ και σας συγχαίρω. Έχετε πολύ ταλέντο. «Ο πατριός πόνο» θα δημοσιεύη. Π ε ρ. Δ α ν.—Λυπάμαι που δε θα δημοσιεύω το «κάποια γνωριμία» που έχει ποιητικές ιδέες, γιατί έκτός από τις μετρικές του ατέλειες είναι πολύ «μανιερές»—δεν υπάρχει δυστυχώς ελληνική λέξη!—κομμένο ο' ένα έντυπωστικό φραστικό καλούπι, που κατά την ταπεινή μου γνώμη είναι έντελώς άνοιπιτικό. Στείλτε μου τίποτ' άλλο σαν το «όνειρα πλάνα» που ύστερα γιατί η διπλή ρίμα σας άνάγκασε ίσως να πνίξετε τις έννοιες. Γ ε ω ρ. Ψ ι λ.—Έμ. Ζ α μ., Θ ε ο φ. Γ ι α ν.—Η αλήθεια είναι πικρή, μα εγώ έχω την υποχρέωση να σας την πώ. Αφίστε το γράψιμο. Δεν πρόκειται να προοδεύετε ποτέ στη λογοτεχνία. Α ν τ. Σ α μ.—Με το ν' αντιγράφη κανείς στίχους από γνωστούς ποιητές δεν γίνεται ποιητής. Ι. Σ τ α μ.—Δυστυχώς από μακριά είναι αδύνατο η συνεργασία. Λυπάμαι ειλικρινά. Ν ι κ. Π α ρ.—Δεν γίνεται κανείς «σ υ λίστας» στραπατσάροντας το συντακτικό, αλλά με το χειριζόμενος τις λέξεις ανάλογα με τη βαθύτερη αισθητική ησασία τους και την ήθητικη τους απόδοση και το αθετώντας κάθε λέξη σαν πολύτιμη π τ ρ., αναλογα με τη λάμψη της, στο περιέγραφο της φρασσεως.

ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

θο φάρμακο. Σε 250 γραμμάρια νερό, να βάλη να βρασουν 15 γραμμάρια Ecorces de Condurango blanc.

Να φραση δε τόσο το νερό, ώστε ν' απομείνει μόνο μια ποσότης 150 γραμμάρων.

Απ' αυτό, πέρνετε πριν από το φαγητό σας, πρωί, μεσημέρι και βράδυ, ένα κουτάλι της σουπά. Φορέστε, αν σάς είναι εύκολο, μια ζώνη. Και πέρνετε, πάντα, ύστερ' απ' το φαγητό σας, ένα φλυτζάνι χαμηλόμυζι.

Γράψτε μου ύστερ' από λίγο καιρο πως αίσθησθε. Ελπίζω πολύ γρήγορα στη θεράπεία σας.

ΑΝΤ. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

ΤΗΝ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

επιτυγχάνετε αν βάφετε μόνοι σας τα φορέματά σας με τας

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Φαρμακ. Νικολοπούλου
Γ' Σεπτεμβρίου 5
Τηλ. 24 -- 151

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τα Γερμανικά Χάπια

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΝΕΩΤΑΤΟΥ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

Φαρμακ. Νικολοπούλου
Γ' Σεπτεμβρίου 5
Τηλ. 24 -- 151

ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ

Θεραπεία, χωρίς ενέσεις
Φαρμακείον
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠ ΥΛΟΥ
Όδός Πειραιώς 1
Αθήναι

Θα γίνουν καινούργια και μοντέρνα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΟΡΑΖΩ

Είς τας καλλιτέρας τιμάς πάντα τα ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ή μη, Έλληνικά και ξένα. ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ και ΣΥΛΛΟΓΑΣ, αεροπορικά γραμματόσημα και ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΥΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ (δηλ. φακέλλους επιστολών άφιχθεισών αεροπορικώς) ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ.

Κ. ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ

Κάνιγγος 6—Αθήναι
ΣΗΜ.—Οι ζητούντες πληροφορίας εγγράφως δέον απαραιτήτως να έσωκλείουν γραμματόσημον διά την απάντησιν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΟΡΔΩ, ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΠΥΤΙΡΙΔΑ ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΑΧ. 50 ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65

Δ. ΜΠΟΤΕΡΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

Βάφετε μόνοι σας τα φορέματά σας με

ARTI

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, Π. ΝΙΘΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΙΑ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ

Πιάσης αξίας, παντός είδους Όρολόγια, παλαιά άσήμια, παράσημα, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοινίξ» παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), εικόνες Βυζαντινές, κομπολόγια και πίπες κεχοιμπ ρια και γιούσελ, φίλντισι και κοράλια με άνωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων. Όστις μάς πληροφορήσει το χρυσούν του όρολόγιον αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του οε νικελένια κάσα. Κατασκευάζω και επισκευάζω παντός είδους καλλιτεχνικά κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας επισκευάζω όρολόγια ήγγυημένα δια 2 έτη πρὸς 40 δραχ. διά πάσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

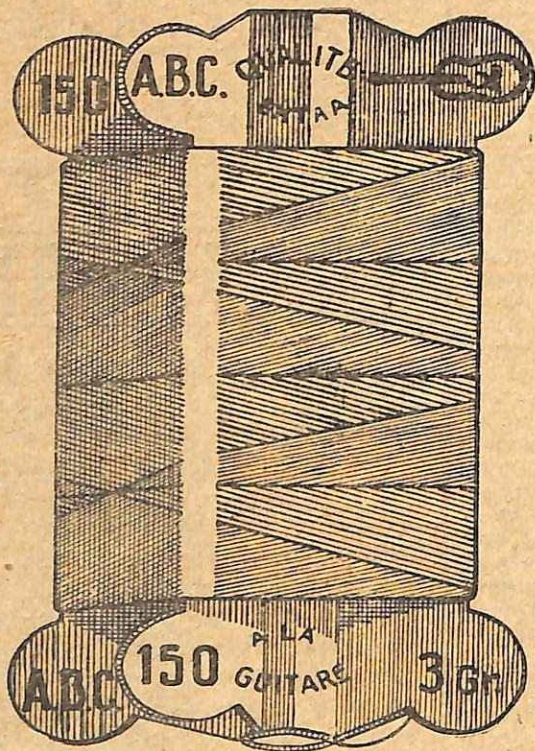
παλαιών ήμερομηνιών ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΛΛ. ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΗΡ. ΜΟΥΛΙΝΟΥ Σωκράτους 30 α (έναντι έταιρ. Έλλην. Τύπου) Οί είς τας έπαρχίας εύρισκόμενοι δύνανται ν' απευθύνωνται δι επιστολών. Ζητήσατε τιμοκατάλογον

Βάφετε μόνοι σας τα φορέματά σας με

ARTI

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰς 24.000 ἑλληνίδας πού ἀγοράζουν καθημερινῶς τὰς κλωστὰς Α. Β. C.

καί παρακαλοῦμεν, πρὸς τὸ συμφέρον των, νὰ ζητοῦν ἐπιμόνως τὸ Σῆμα «Α. Β. C. Κιδάρας» διότι παρουσιάσθησαν ἀπομιμήσεις μέ κλωστήν κακῆς ποιότητος καί μέ ὀλιγώτερα μέτρα στὸ κάθε χαρτονάκι.

Τὰ «Α. Β. C. Κιδάρας» πωλοῦνται παντοῦ εἰς ὅλα τὰ χρώματα.

ΤΑΡΥΦΑΛΛΟ

Κυρίες μου,
Κατέχομεν
πάντοτε τὰ
συνηθισμένα
εἰς τὰς κομμώσεις

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

χάρει εἰς τὰς τελευταίας
τέρας μηχανικαῖς ἐργαστασολογίας
διαρρητὴ παραμορφώσθαι τῆς ἐξ-
χέσεως τῆς κομμωτικῆς τέχνης
καί συνεργασίαν μετὰ τῆς ἐρευ-
δέρας Ἀναδημίας τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Διηγοῦνται μας: ἡ ἐξασφάλισις
διὰ τὸ ἀραιότερόν σας σιτοῦ.

ΤΑΡΥΦΑΛΛΟ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!!! - ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!!!

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝ παλαιὰ ραδιόφωνα παντὸς τύπου μετὰ τὸ νέο μας
μοντέλλο 1934 **MAGIC VOICE RADIO**

15-200 μέτρων συνεχοῦς καί ἐναλλασσομένου ρεύματος 108—250 βόλτ
ΜΕ ΛΟΓΙΚΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΤΙΜΗΣ

Ἀποκλειστικός Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΘΗΣΕΩΣ 7 (ΣΤΟΑ ΡΟΜΒΗΣ 2) ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-338

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ